

Caspar v. Saldern og den dansk-norske Regering.

Af

E. Holm.

Det er ikke noget tiltalende Minde, der knytter sig til Caspar v. Salderns Navn. I Polens Historie er han brændemærket som en af dets brutaleste Voldsherrer under de ulykkelige Forhold, der gik forud for den første Deling. For os Danske er han, dels igjennem Reverdils Skrift om Struensee, dels igjennem andre Optegnelser fra hin Tid, bekendt som den, der i flere Aar herskede med »Stokken i Haanden« ved det danske Hof. Enhver ved, at hans Navn knytter sig til det sidste Afsnit af Forhandlingerne om det holstenske Mageskifte; og det er ikke uden en vis ubehagelig Følelse, at man erindrer disse Forhandlinger, der vel førte til det attraaede Resultat, men dog som bekendt tillige for en Tid fremkaldte et særdeles ydmygende Forhold til Rusland. De historiske Undersøgelser maa imidlertid gaa deres Gang, hvad enten de dvæle ved det Behagelige eller Ubehagelige; de dunkle Punkter i For-

¹⁾ Denne Afhandling er aldeles overvejende bygget paa utrykte Aktstykker, dels fra Udenrigsministeriets Archiv, dels fra Gehejmearchivet, dels fra den Schach-Rathlouske Samling paa Ravnholt. Naar der ikke er angivet om et Aktstykke, hvor det findes, er det fra Udenrigsministeriets Archiv.

tidens politiske Forhandlinger maa opklares, og Hullerne saavidt muligt udfyldes. Flere Sider af Mageskifteforhandlingerne have i den seneste Tid været Gjenstand for omhyggelige Granskninger; navnlig har man dels dvælet ved Forholdet mellem dem og Catharina II's almindelige nordiske Politik, dels fremhævet den Forbindelse, hvori de stode med Danmark-Norges og Sveriges gjensidige Stilling paa hin Tid¹⁾. Men ligesom adskillige Enkeltheder ved Forhandlingerne endnu fortjene at fremhæves, saaledes trænger man særlig til at blive klar paa den Rolle, forskellige Personligheder have spillet under dem, og hvad der har været de ledende Bevæggrunde hos disse. Det er som et Bidrag hertil, at følgende Undersøgelse skal tjene.

Caspar v. Saldern, der hørte til en holstensk Embedsmandsfamilie, er født i Aabenraa 1710 og var Søn af en Amtsforvalter, Friederich Saldern, der senere døde 1738 som Amtsforvalter i Neumünster²⁾. Da den bekjendte genealogiske Samler Klevenfeldt i Aaret 1741 paa sin Udenlandsrejse opholdt sig i Göttingen, traf han der sammen med Caspar Saldern, om hvem han skriver i sin Dagbog den 18de Septbr.: «Han ejer artige Videnskaber og sine Sprog i Perfection, har med Menage

¹⁾ Jvfr. f. Ex. Tengberg: Om Kejsarinnan Catharina II's åsyftade stora nordiska alliance (Lund 1863) og Afhandlingen om Grev Ostens Gesandtskaber i Historisk Tidsskrift IV, 1, 552 ff.

²⁾ Om Salderns Familieforhold og Stamtavle jvfr. den Biographi af ham, som G. P. Schmidt genannt von Lübeck har skrevet i Neues Staatsbürgerliches Magazin. 7de Bind (1838) S. 1 ff. En udførlig Stamtavle, affattet af O. H. Møller, skal findes i den Peddersenske Samling i Marieløkke i Flensborg, hvorom se Indbydelsesskrift til Indvielsen af Flensborg Latin- og Realskole (Flensborg 1861) S. 194. (Dette Citat skyldes Hr. Archivassistent Fr. Krarup.)

og Reputation anvendt nogle Aar ved dette Universitet og derved cultiveret sit naturlige Talent og Genie videre, end hans Aar ellers skulde have produceret¹⁾».

Den Kundskabsfylde og de fremragende Evner, som den danske Rejsende havde Lejlighed til at beundre hos Saldern, maatte nære ærgjerrige Forhaabninger hos denne. Men hvor var det lettest at gjøre Lykke? Efter hvad Klevenfeldt fortæller, var det Salderns Tanke fra Göttingen at rejse til Danmark og bryde sig en Bane her. Der var Exempler nok paa unge Tydskere, som havde havt Held hermed. Klevenfeldt, der havde gode Forbindelser, skrev anbefalingsbreve for ham herhjem til daværende Conferensraad Thott og Justitsraad Eggers²⁾. Det synes imidlertid ikke, som om Saldern har gjort Alvor af denne Plan. I det mindste træffer man ham allerede i 1742 som Embedsmand i det gottorpske Holsten, og netop i det samme Embede, hans Fader havde beklædt, da han døde, nemlig som Amtsforvalter i Neumünster.

Paa den Tid var den gottorpske Hertug Carl Frederik død († 1739), og, saalænge hans Son Carl Peter Ulrichs Mindreaarighed varede, stod det gottorpske Holsten, hvortil Neumünster hørte, under den daværende lübeckske Fyrstbiskop, den senere svenske Konge Adolf Frederiks Styrelse. Det højeste Regeringscollegium i selve Fyrstendømmet var Gehejmeconseillet i Kiel, om hvilket det næppe uden Føje er blevet bemærket, at dets Historie er en uhyggelig Intriguehistorie³⁾. Under slige Forhold var det et stort Held for Saldern, at han havde en betydningsfuld Velynder i dette

¹⁾ Nyerup Magazin for Rejseiagttagelser I, 446.

²⁾ Nyerup anf. St.

³⁾ Kobbe: Schleswig-holsteinische Geschichte von 1694—1808 (Altona 1834) S. 199. Neues staatsbürgerl. Mag. VII, S. 6.

Gehejmeconseil, nemlig Gehejmerraad v. Westphalen. Han kom nemlig snart efter sin Embedstiltrædelse i en alvorlig Strid med sin Amtmand Grev v. Dernath. Allerede i Slutningen af 1742 eller strax i Begyndelsen 1743 indgav v. Dernath en meget skarp Klage over Saldern. Hvad denne i det Enkelte gik ud paa, angives destoværre ikke i de Aktstykker, som det har været muligt at undersøge; men foruden at den drejede sig om formentlige Overskridelser fra Salderns Side af hans Competence som Embedsmand, synes den ogsaa at have indeholdt Beskyldninger af mere graverende Natur. I det mindste hedder det i en Skrivelse fra Gehejmeconseillet¹⁾ om de fremsatte Sigtelser, at hvis de ikke vare blevne modbeviste af Saldern, maatte de have paa-draget ham hans Afskedigelse. Men Saldern var heldig nok til at kunne forsvare sig paa en saa fyldestgørende Maade, at Geheimeconseillet efter Indstilling fra Jusitscancelliet udtalte, at han var fuldstændig *«zu absolviren»* og at der tilkom ham Oprejsning i Anledning af de *«ærerørige Beskyldninger»*, der vare rejste imod ham²⁾. Det Eneste, som man mente, kunde lægges Saldern til Last, var at han ikke altid *«in Ansehung der Jurisdictionalien»* var gaaet tilværks paa den rette Maade. For at forebygge en Fornyelse af Tvisten blev der truffet nøjere Bestemmelser om Grændserne imellem Salderns og v. Dernaths Funktioner³⁾, og med det Samme disse Bestemmelser tilsendtes v. Dernath fik denne en meget skarp Tilrettevisning af Geheimeconseillet.

Saldern var gaaet ud som fuldstændig Sejrherre af denne Strid; men det synes, som om v. Dernath kun med

¹⁾ 20de Marts 1743. Gehejmearchivet.

²⁾ Samme Skrivelse.

³⁾ Resolution af 7de September 1743 smstds.

lidet Taalmod har kunnet finde sig i sit Nederlag. I ethvert Tilfælde kom det snart til nye Sammenstød imellem ham og Saldern, der førte til, at han blev suspenderet fra Amtmandsforretningerne i det Neumünsterske, og at disse bleve overdragne til hans Modstander. I Forbitrelse derved indgav han d. 24de Marts 1745 en Klage til Kronprindsen af Sverige, Adolf Frederik, som Fyrstendømmets Administrator, idet han bad om, at Sagen maatte blive nøje undersøgt af det storfyrstelige Cancelli. Og denne Klage gjentages i en ny Supplik, som han den 27de November 1745 indgiver til Storfyrst Carl Peter Ulrich i Petersborg, der var bleven myndig i Mellemtiden. Foruden at han her taler om, hvorledes »Undersaatternes» Klager over Salderns utilbørlige Færd stedse toge til¹⁾, insinuerer han tillige, at Saldern havde faaet sin Plads som Amtsforvalter ved at købe den.

Men ligesom Saldern under Sagen havde faaet nye Vidnesbyrd om sine Overordnede Tilfredshed ved at avan-

¹⁾ At der virkelig er blevet klaget fra en Del af Befolkningens Side, er utvivlsomt. I Gehejmearchivet findes opført mellem Papirer, der havde været i det holstenske Conseil-Archiv, men som »zu cassiren beliebet worden» (formodentlig inden Overdragelsen af Archivet til Danmark), ogsaa Aktstykker angaaende »*Gravamina*» fra Neumünster Amts Befolkning mod »*Etatsrath und Amtsverwalter Saldern*», samt Akter angaaende »*die von denen in dem Amte Neumünster wohnhaften Insten wider den Herrn Etats Rath und Amtsverwalter von Saldern wegen der demselben zu leistenden Hof-Dienste geführten Beschwerden*». Naar man tænker paa, hvor umedgjørlig og opfarende Saldern viste sig ved alle Lejligheder siden i Livet, har man overhovedet ondt ved at tænke sig, at al Uretten skulde have været paa v. Dernaths Side under hans Strid med Saldern. Ogsaa de nærmere Aktstykker, der angaa Striden, høre til dem, der ere blevene ødelagte. Det ligger ikke fjernt at tænke sig, at Saldern selv har ønsket dem ødelagte og ladet det ske, inden Overdragelsen af Landet og dets Archiv fandt Sted.

cere fra Justitsraad til Etatsraad, saaledes prellede Dernaths fortsatte Angreb paa hans Rygte af uden Virkning. Han beholdt sin Stilling. Men ikke mange Aar efter saa han sig truet paa en anden Maade. Det stadige Rænkespil, de højere holstenske Embedsmænd dreve imod hinanden ¹⁾, førte i Aaret 1750 til et Par Mænds Fald, i hvem Saldern hidtil havde havt indflydelsesrige Velyndere. Gehejmerraad Ernst von Westphalen og hans Broder Etatsraad Christian Heinrich Westphalen bleve nemlig fængslede den 12te December 1750 og et Par Aar efter idømte haarde Straffe ²⁾.

Rimeligvis har Saldern frygtet for at blive indviklet i sine Velynderes ulykkelige Skjæbne. I det mindste vilde han ikke blive længere i Holsten, men vovede et Skridt, der blev bestemmende for hans hele Liv. Til Trods for at der var streng Straf for at rejse til Petersborg uden højere Tilladelse, flygtede han dog derhen, søgte og opnaaede Foretræde hos Storfyrsten, hvem han var saa heldig at vinde. Nu var han sikker, og medens der blev givet Befaling til at standse den Proces, som imidlertid var anlagt imod ham i Holsten, forstod han saaledes at sikre sig Indflydelse baade hos Storfyrsten og i de højere russiske Embedskredse, at hans Lykke fra nu af var gjort.

Blot i Forbigaaende ville vi nævne, at han nogle Aar senere igjen træder op i Holsten som storfyrstelig Embedsmand, men uden at noget nærmere vides derom. Kun er

¹⁾ Man sagt, die höheren Beamte hätten immer ihre Pferden gesattelt gehabt für den Fall, dass unerwartet Verhaftung sie treffen würde. Kobbe anf. St. S. 199.

²⁾ Jvfr. Kobbe anf. St. S. 199 f. og Neues staatsbürgerliches Magazin 7de Bind S. 7 f. Heller ikke med Hensyn til denne Sag har man tilstrækkeligt af Aktstykker til at faa rede derpaa. Imellem de nylignævnte ødelagte Aktstykker findes ogsaa nævnt *Acta die Westphalen- und Holmersche Untersuchungssache betreffend.*

det en Kjendsgjerning, at han paa denne Tid købte Godset Schierensee og at han 19de Januar 1760 var med at stifte et Brandforsikringsselskab, der efter ham fik Navnet: Die Saldernsche Brandgilde¹⁾.

Det er imidlertid først fra Aaret 1762, at Salderns Optræden faar historisk Interesse. Dengang vare Forholdene i Rusland saameget gunstigere for en Holstener, som selve

¹⁾ Statuterne for dette Brandgilde findes i Niemann Miscellanea 1ste Bind (Altona und Leipzig 1798 S. 282). Det Paalideligste, der hidtil har været trykt om Salderns tidligere Liv, findes i Kobbes: Schleswig-holsteinische Geschichte S. 205 og i den ovennævnte kortfattede Biografi af ham, som Schmidt von Lübeck har skrevet i 7de Bind af Neues staatsbürgerliches Magazin S. 1—27, skjøndt der er flere Fejl i den med Hensyn til Aarstal. Hvad Salderns senere Liv angaar, indeholder Schmidts Biographi kun yderst ufuldstændige Meddelelser og blandede med grove Fejl. En Biographi af Saldern, der findes i Skriftet Russische Günstlinge (Tübingen 1801), er et betydningsløst Makværk. Som det kan ses af Citaterne S. 76—77, er Fremstillingen af Salderns Sammenstød med v. Dernath, saaledes som den er givet i nærværende Afhandling, bygget paa originale Aktstykker i Gehejmearchivet. Der er her dvælet ved Salderns tidligere Liv, fordi der er god Grund til at anføre, hvad der er paalideligt, som Modsætning til de Beretninger derom, man finder dels i Reverdils Struensee, dels i Rulhière: Histoire de l'anarchie de Pologne II, p. 143 (Paris 1807) hvis Meddelelser ere gaaede over i Denkwürdigkeiten des Freiherrn von der Asseburg S. 416 (Berlin 1842) samt i Modsætning til, hvad man læser i Wasserchlebes haandskrevne Optegnelser paa Kongens Bibliothek, Ny kgl. Samling 715 c. Folio. I disse Skrifter finder man, skjøndt med en Del Forskjelligheder i det Enkelte, et Rygte gjengivet, der allerede maa have været temmelig almindelig udbredt paa Salderns Levetid, og hvorefter han som Embedsmand i det Holstenske havde gjort sig skyldig i Underslæb og Falsk, men befriet sig fra Straf ved at flygte til Petersborg og der vinde Storfyrstens Gunst. Aabenbart er dette lavet sammen af hans Strid med v. Dernath og hans Rejse til Petersborg 8 Aar senere. Det har næppe Betydning uden som et Vidnesbyrd om det Had, Saldern var Gjenstand for i forskellige Lande.

den holsten-gottorpske Hertug Carl Peter Ulrich i Januar 1762 havde bestøget den russiske Trone. Ovenikjøbet var det som bekjendt til at gennemføre en særlig holsten-gottorpsk Politik, at Peter III vilde bruge Ruslands store Magt, og hvad var vel rimeligere, end at en Holstener under disse Forhold maatte kunne spille en Rolle? Vi træffe i første Halvdel af 1762 Saldern som holstensk Gehejmeraad hos den russiske Kejser. Og i denne Egenskab kom han i sin første vigtigere Berøring med Danmark. Medens de russiske og danske Tropper stode ligeoverfor hinanden i det Mecklenburgske, rede til at slaa løs paa hinanden, skulde der under Frederik II's Mægling forsøges en Underhandling i Berlin imellem Rusland og Danmark-Norge om det gottorpske Spørgsmaal. Fra dansk Side var Underhandlingerne lagt i Hænderne paa Gesandten i Berlin Ahlefeldt og den af J. H. E. Bernstorff højt betroede Diplomat Asseburg, som blev sendt Ahlefeldt til Bistand. Rusland var repræsenteret af den russiske Gesandt ved det danske Hof Baron Korff og af Saldern¹). Denne, som i sin Tid havde tænkt paa at søge sin Lykke i Danmark, skulde altsaa her varetage dets Dødsfjendes Sag.

Men netop som Underhandlingerne vare ved at begynde i Juli 1762, kom Budskabet om, at Peter III var myrdet. Dermed traadte den russiske Politik, hvad Forholdet til Danmark angik, ind i et nyt Stadium. Catharina II fik efter nogen Tids Vaklen politiske Øjemed at følge, som mere end de gottorpske Kjævlerier stemte med de særlig russiske Interesser. Og medens hun, stærkt paa-virket af sin bekjendte Udenrigsminister Panin, stiller sig

¹) Denkwürdigkeiten des Freiherren v. d. Asseburg. S. 112 og 416.

det til Opgave at udvide den russiske Indflydelse i Polen saavel som i Sverige, bliver det ønskeligt for hende, at træde i et venskabeligere Forhold til Danmark. Fælles Interesser i Sverige lette dette, og det Baand knyttes, der dels betegnes ved Forbundstraktaten af 11te Marts 1765 dels ved Gjenoptagelsen af Forhandlingerne om at ende den gottorpske Forvikling ved et Mageskifte af den hertugelige Del af Holsten og Hertugdømmerne Oldenburg og Delmenhorst.

Med Hensyn til Indledelsen af disse Forhandlinger kunne vi for en stor Del henvise til Afhandlingen om Grev Ostens Gesandtskaber i Historisk Tidsskrift IV, 1, S. 599 ff. Det er i denne Afhandling stærkt fremhævet, at den dansk-norske Regering fandt en særdeles ivrig Understøttelse hos Saldern under de Forhandlinger, der førtes om Sagen i Aarene 1764 og 1765. Saldern var i Slutningen af 1763 bleven kaldet til Petersborg for at arbejde i de holstenske Sager. Grev Panin, der i denne Tid havde den væsenligste Indflydelse paa den udenrigske Styrelse, saaledes at den preussiske Gesandt i Petersborg endog kaldte ham *«le pilote de la barque»*¹⁾, var vistnok selv stemt for en Løsning af det gottorpske Spørgsmaal ad fredelig Vej. Han satte ingen Pris paa Foreningen af Rusland med Holsten, fordi den russiske Politik derved let kunde blive indviklet i de tyske Forhold og draget bort fra nærmere liggende Maal. Men Panin var en meget langsom Natur, og det var derfor heldigt for Danmark, at den energiske Saldern var utrættelig i at tilskynde Panin til at arbejde for en saadan Politik, og i at rydde de Betænkeligheder afvejen, som dels denne dels Catharina II havde ved at imødekomme

¹⁾ Asseburg: Denkwürdigkeiten S. 409.

Danmarks Ønsker¹⁾. Efterat det allerede i Slutningen af 1764 var blevet bestemt, at Forhandlingerne snarest muligt skulde aabnes i Kjøbenhavn og betroes til den derværende russiske Gesandt Korff og Saldern, kom der vel en Udsættelse heri som en Følge af en i 1765 pludselig opkommen kortvarig Spænding mellem Rusland og Danmark-Norge; men ogsaa nu viste Saldern sig ivrig for at faa det gode Forhold bragt tilveje igjen²⁾. I de sidste Maaneder af 1765 kunde det gjælde for en afgjort Sag, at Mageskifteforhandlingerne snart vilde blive aabnede i Kjøbenhavn, og Saldern gjorde endog den daværende danske Gesandt i Petersborg Asseburg bekendt med de Instruxer, som Kejserinden paa sin umyndige Son Pouls Vegne agtede at give for Underhandlingerne i Kjøbenhavn, som han selv skulde være med at føre³⁾.

Unægtelig havde Saldern i disse Aar stærkt virket i den Retning, den dansk-norske Regjering ønskede. Denne nærede ogsaa stor Tillid til ham. Ligesom man jævnlig ser ham i den diplomatiske Brevvexling nævnet som *«notre ami»*, saaledes havde J. H. E. Bernstorff i Aarene 1764 og 65 aabenbart større Tro til ham end til selve den danske Gesandt i Petersborg Grev Osten, til hvem Bernstorff var begyndt at komme i et spændt Forhold. Igjennem de danske Legationssecreterere i Petersborg A. Schumacher og senere Dreyer vedligeholdte Bernstorff i denne Tid Forbindelsen med Saldern, uden at Osten fik noget at vide derom⁴⁾.

Dengang Saldern i Aaret 1762 fungerede som Under-

¹⁾ Hist. Tidsskrift IV, 1, 604.

²⁾ Smstds. IV, 1, 639.

³⁾ Asseburg Denkwürdigkeiten S. 120.

⁴⁾ Hist. Tidsskrift IV, 1, 651.

handler i Berlin paa Peter den 3dies Vegne, kan man være overtydet om, at han har havt Instruxer om at gjøre Fordringer, der vare alt andet end taalelige for Danmark. Men saa langt havde han været fra siden at fastholde Peter den 3dies Grundsætninger, at han tverimod havde arbejdet i den modsatte Retning. Hvilke vare nu Salderns Motiver til at virke for Mageskiftet? Thi, vel at mærke, vi maa ingenlunde tænke os ham som et blot Redskab for Panins eller Catharina II's Politik; han spiller aabenbart en selvstændig Rolle, og har havt en betydelig Indflydelse paa Udviklingen af Forholdet mellem Rusland og Danmark-Norge. Han virker ved denne Leilighed kun i Forening med Panin, fordi Mageskiftet passede til begges politiske Synsmaade; men det var fra ganske forskellige Udgangspunkter, de kom til samme Resultat. Panin fulgte, hvad han holdt for Ruslands Tarv, men Saldern var ingenlunde russisk Patriot. Han saa i Rusland en Stormagt, der kunde gjøre det muligt for ham selv at vinde politisk Betydning, det smigrede hans Ærgjerrighed og Forfængelighed, om han kunde have en høj Stjerne hos Catharina II som hendes politiske Raadgiver, han fandt en Nydelse i at udøve den store Magt, som et saadant Riges Diplomater vare istand til at gjøre gjældende, naar de optraadte i mindre Nabo-stater, og han lod sig derfor villig bruge ogsaa i særlig russiske Ærinder, som dengang han gav den russiske Pro-consuls Rolle i Polen i Aarene 1771—1772. Men han var langt fra at nære Sympathier for selve Rusland, saa langt derfra, at han i 1772 og 1773 ikke kunde dy sig for at tale om det i Petersborg til danske Diplomater med den yderste «dégout», ja endog i sit vante plumpe Sprog erklærede, at han vilde give «Rusland Fanden» (*donnerait la*

Russie au diable)¹⁾. Rusland skulde være Redskabet for hans egen Storhed, men det skulde tillige være Redskabet til at skaffe en Ordning frem af Holstens Forhold, saaledes som han ønskede den. Vil man forstaa Saldern, maa man nøje fastholde, at han var og følte sig som Holstener. Men for en holstensk Følelse maatte det være en sørgelig Ordning, der var falden i dette Hertugdømmes Lod, at være delt imellem to Fyrstefamilier, vistnok saaledes, at der endnu var Fællesskab i visse Punkter, men tillige saaledes, at de tvende Dynastier, der herskede over det, i Aarhundreder havde ligget i uophørlig Tvist og undertiden i aaben Fejde med hinanden. Hvad var naturligere, end at en Holstener kunde ønske Ende herpaa og vilde betragte det som en lykkelig Forandring, naar hele hans fædrene Landskab kunde blive forenet under samme Fyrste? Dette kunde ske enten ved at den gottorpske Familie i Rusland eller ved at den oldenborgske Familie i Danmark-Norge fik det Hele. Ingen kan være i Tvivl om, at hvis Peter den 3die havde levet længere og havde faaet Bugt med Danmark-Norge, vilde han have føjet den kongelige Del af Holsten til, hvad han selv havde deraf. Men efter hans Fald var der ingen Udsigter til, at Catharina II vilde optage slige Planer, og skulde Foreningen af de adskilte Dele af Holsten finde Sted i en ikke fjern Fremtid, kunde det kun ske, ved at det lykkedes den dansk-norske Regering at opnaa sine Ønsker i saa Henseende.

Forsaavidt man ikke blot vil se Egoisten i Saldern — og dertil er man næppe beføjet —, har man vistnok Ret til at tillægge ham en saadan Tankegang som den her an-

¹⁾ Depescher fra den danske Gesandt Numsen af 1ste Novbr. 1772 og 26de Jan. 1773.

tydede. Hvem kjendte vel bedre end han den bekostelige og elendige Regering, som det gottorpske Holsten havde været plaget med, medens dets Fyrste levede i Petersborg? Ganske vist var Saldern som Barn næppe bleven opdraget i venlige Følelser mod Danmark-Norge. Da han kun var 3 Aar gammel, havde hans Fader maattet forlade sin Stilling i Aabenraa, dengang den gottorpske Del af Slesvig blev inddraget af Frederik IV, og Saldern havde tilbragt sin Barndom i en Kreds af fordrevne gottorpske Embedsmænd, som naturligvis hadede Danmark af Hjertensgrund. Det vilde ogsaa være urimeligt at tænke paa, at Saldern nogensinde skulde have havt Sympathier for Danmark og af den Grund ønsket Mageskiftet. Der er kun Tale om, hvad hans Syn paa Holstens Tarv maatte føre til, og i den Henseende er det ikke uden Interesse, at den Mand, der først drog ham frem, Gehejmerraad Westphalen, holdt Mageskiftet for ønskeligt¹⁾. Hvis man kan tro Saldern selv, havde han ogsaa personlig fra sin Ungdom af ønsket det og efter Evne arbejdet derfor²⁾.

Men hertil kom, at han ved at være ivrig herfor utvivlsomt vilde opnaa baade Hæder og Anseelse og endelig kunde tjene en god Skilling for sig selv. Saldern holdt af Penge; selv om det er falsk eller overdrevent, hvad der i saa Henseende er blevet fortalt om ham som Embedsmand i Holsten, saa skulde Pengene siden friste ham, da han ledede de russiske Interesser i Polen, hvor det blev sagt om ham, at man ikke kunde opnaa nogen Villighed af ham undtagen ved at bestikke ham³⁾, og det fristede ham nu

¹⁾ Staatsbürgerl. Magazin anf. St. S. 6.

²⁾ Depesche fra den danske Gesandt i Warschau St. Saphorin, 28 Decbr. 1771 (Gehejmearchivet).

³⁾ Hermann: Geschichte des russischen Staats (Hamburg

ved den hølstenske Sag, da den dansk-norske Regering saa sig om for at finde en indflydelsesrig Mand i Rusland, der kunde fremme dens Ønsker.

At Saldern har ladet sig betale for de Tjenester, han ydede Danmark-Norge, var allerede paa hans egen Tid ingen Hemmelighed. Det er aabenbart dette, hvortil Reverdil sigter, naar han siger, at man fra dansk Side havde «sikret sig Salderns Velvilje»¹⁾, og Wasserchlebe ved endog i sit tidligere citerede Haandskrift at angive, hvormeget der blev betalt Saldern; han nævner en samlet Sum paa 150000 Rdlr. og en aarlig Pension paa 8000 Rdlr.; men dels ere hans Tal gale, dels kan man ikke se, om Saldern har faaet en Del af disse Penge udbetalte, allerede inden Mageskiftet blev fuldbyrdet i Aaret 1773. Dette er imidlertid tydeligt af forskellige Aktstykker, der findes i Udenrigsministeriets Archiv og i Gehejmearchivet.

Hvorledes Forholdet er blevet indledet imellem den dansk-norske Regering og Saldern, er vanskeligt at sige med Nøjagtighed. I Afhandlingen om Grev Ostens Gesandtskaber hedder det S. 571, hvor der tales om Forholdet mellem Rusland og Danmark ved Overgangen fra 1763—1764, at Saldern «allerede for flere Aar siden var hemmelig vunden af Bernstorff»; men førend Peter den 3die var bleven styrtet, har Saldern næppe turdet tage Ordet for Danmarks Ønsker. I Efteraaret 1762 ser man den dansk-norske Regering gjøre et Skridt, der maatte være Saldern til Behag.

1853) V, 493, jvfr. Reverdil: Struensee dansk Overs. S. 97, La Rulhière Histoire de l'anarchie de la Pologne IV, S. 229 og Ferrand: Histoire des trois démembrements de la Pologne (Paris 1820) I, 220.

¹⁾ Anf. St. S. 31. Jvfr. La cour de la Russie il y a cent ans (Berlin 1858) S. 277.

En Broder af ham, der ifølge en anbefaling fra J. H. E. Bernstorff til Choiseul var bleven Oberst i den franske Armé, fik nemlig ifølge kongelig Resolution af 2den Novbr. 1762 en aarlig Pension af 500 Rdlr. d. Cour. Og ikke længe efter modtog Saldern selv en Gave af 1000 Ducater og en Daase og Ring til en Værdi af 1200 Rubler¹⁾. Til lige synes det, at der igiennem den danske Gesandt i Petersborg, Grev Haxthausen, er blevet givet ham Tilsagn om større Pengesummer, og disse Tilsagn bleve i Aaret 1764 til Virkelighed. Netop nu begynde ret de hemmelige Udgifter, som den dansk-norske Regering holdt det for nødvendigt at gjøre for at sikre sig et heldigt Udfald af Underhandlingerne.

De Hovedpersoner, som man fremfor Alt mente at burde vinde, vare dels Saldern, dels Fyrstinde Daskow. Denne sidste gjaldt for at være en naturlig Datter af Panin og havde megen Indflydelse hos ham, der satte stor Pris paa at høre hendes Raad og Mening. Det var en Selvfølge, at Panin som den af Kejserinden højst betroede Minister, maatte holdes i en saa god Stemning som muligt, og da man ikke dristede sig til at byde ham selv Penge, vendte man sig til Datteren, der paa den Maade skulde bringes til at tale Danmarks Sag hos den mægtige Statsmand. Herom gav Saldern tydelige Vink, ja han fremkom endog med »gjentagne Forestillinger» derom hos de danske Diplomater i Petersburg. Der blev da ved en Skrivelse fra Bernstorff af 16de Juni 1764 givet Ordre til at love Fyrstinden 6000 Rubler, naar der var blevet sluttet en Alliancetraktat imellem Danmark og Rusland, ligesaastor

¹⁾ Liste over Udgifter i Anledning af Mageskiftet, som findes i Udenrigsministeriets Archiv.

en Sum, naar der blev undertegnet en «foreløbig Traktat» om Mageskiftet, og 12000 Rubler paa den Dag, Mageskiftet virkelig fandt Sted. Fyrstinden har imidlertid, som man kan se, ikke holdt af at vente. Hun lod Saldern komme med «gjentagne Forestillinger» om at faa Udbetalingen af Pengene til hende fremskyndet, og allerede den 31te Januar 1765, altsaa flere Maaneder førend Alliancetraktaten af 11te Marts 1765 blev afsluttet, og mere end to Aar førend den foreløbige Mageskiftetraktat undertegnedes, gav Bernstorff Ordre til at udbetale hende de 12000 Rubler.

Saldern havde altsaa været en virksom Agent for den fornemme Dame; men, som det hedder i en Optegnelse af den danske Legationssecretær A. Schumacher, igjennem hvem Bestikkelsen blev drevet, han begjærede tillige i Foråret 1764 *«für sich selbst etwas»* og han modtog derfor 3000 Rubler for sin egen Mund ifølge Bernstorffs Ordre af 16 Juni, ligesom der blev lovet ham 3000 til, naar han blev udnævnt til at føre Underhandlingerne i Kjøbenhavn. Ogsaa adskillige andre Personer tjente Penge ved Mageskiftet. Det gjaldt den dansk-norske Regering at sikre sig Forskjellige, der paa en eller anden Maade kom i Berøring med den unge Storfyrste eller med Saldern. En Etatsraad Osterwaldt, der var Informator hos Storfysten, og en v. Sacken, som var Kammerjunker hos denne, fik Tilsagn hver om en aarlig Pension paa 500 Rubler «saa længe de bleve i deres Stillinger»¹⁾. Den udbetaltes dem igjennem Saldern, der naturligvis ogsaa havde skaffet dem disse Penge²⁾.

¹⁾ Ved kgl. Resolution af 25 Februar 1764.

²⁾ Kvitteringer, udstedte af Saldern, vise, at han baade for 1765 og 1766 har faaet 1000 Rubler udbetalte af den danske Regering «zu einem gewissen Gebrauch.» Jvfr. Hist. Tidsskrift IV, 1, 604, hvorefter Saldern havde hjulpet det danske Gesandtskab med at købe Storfyrstens Omgivelser lige indtil Tjenerne, for at de skulde

En Hr. Biss, der synes at have været Secretær hos Saldern, fik Løfte om en aarlig Pension paa 300 Rdl. og et Embede i det Holstenske, naar Mageskiftet havde fundet Sted; ogsaa en Neveu af Saldern lovede man at skaffe et Embede¹⁾, en ung Hr. Bardewich, for hvem Saldern interesserede sig, fik et lignende Løfte og Penge til at fuldende sine Studier i Göttingen, og saaledes videre²⁾,

Til al Held for den dansk-norske Regering havde ingen af de her omtalte Personer, hvis Bistand var den nødvendig, været overvættets dyr, og forsaavidt den i Aarene 1764 og 65 virkelig fik opnaaet, hvad der foreløbig kunde opnaas i Petersburg, havde den kun Grund til at være tilfreds med Resultaterne og med *«notre ami»*, der havde virket til at fremkalde dem. Men der var endnu en lang Vej at tilbagelægge, mange Ærgrelser at udstaa og store Udgifter at udrede, inden *«la grande affaire»* blev bragt fuldstændig i Orden. Saldern skulde ikke stedse vise sig let medgjerlig.

I Slutningen af 1765 havde det, som tidligere omtalt, gjældt for afgjort, at Saldern snart skulde rejse til Kjøbenhavn for at lede Forhandlingerne der i Forbindelse med den russiske Gesandt Korff. Sine Instruxer havde han vist Asseburg, og Alt syntes saaledes i god Orden. Da blev Regeringen i Kjøbenhavn ubehagelig overrasket, ved at der i Petersborg fremsattes Fordring om, at Rusland til Vederlag for de Tjenester, det viste Danmark, skulde have Sundtolden eftergivet for sine Skibe. Baade Panin og Saldern gjorde denne Tanke gjældende; men der er vistnok

udtale sig paa den Maade, han ønskede det, om den holstenske Sag.*

¹⁾ 12te Marts 1764 og 15de Septbr. 1764.

²⁾ Disse forskjellige Angivelser ere saavel som det meste følgende, der angaar Pengegaver, hentede fra Udenrigsministeriets Archiv.

ingen Grund til at antage, at Saldern personlig har havt den ringeste Interesse heraf. Det kunde tvertimod kun være ham imod, forsaavidt det let kunde hindre, at Mageskiftet overhovedet kom istand. Det var hans Stilling til den russiske Regering, der nødte ham til at sekundere Panin heri. Heldigvis lykkedes det Bernstorff saa tydeligt at paa-vise, hvor umuligt det var for Danmark at gjøre en slig Indrømmelse, at Rusland opgav Fordringen ¹⁾.

Imidlertid havde Saldern i Foraaret 1766 forladt Petersborg for over Warchau og Berlin at begive sig til Kjøbenhavn ²⁾. I Berlin havde han det Hverv at forhandle med Frederik II dels om nogle polske Sager, dels om Catharina II's Yndlingsplan, en stor nordisk Alliance omfattende Rusland, Preussen, England, Danmark-Norge, Sverige, Sachsen og Polen, og som skulde danne en Modvægt imod den bourbonske Familiepagt, der antoges at have Østerrigs Sympathi. Omtrent to Aar iforvejen havde Saldern selv sagt rentud til Osten, der dengang var dansk Gesandt i Petersborg, at han ikke var dum nok til at tro, at den danske Konge nogensinde vilde gaa ind paa en saadan Alliance, og at han derfor havde forhindret, at den blev bragt paa Bane, førend den provisionelle Traktat om Mageskiftet var sluttet, forat Kongen ikke altfor tidlig skulde nødes til at betage Kejserinden hendes Illusioner med Hensyn til en Sag, der laa hende ligesaameget paa

¹⁾ Jvfr. om denne Sag Asseburg anf. St. S. 125 ff.

²⁾ I et Brev af 15de Febr. 1766 skriver han til A. Schumacher, der dengang var i Kjøbenhavn, at han venter at skulle rejse om kort Tid. Men, tilføjer han: *•welchen Weg und Umschweif ich nehme, weiss allein Gott. Ich muss die Polen wo möglich mit dem Könige von Preussen vertragen, damit die odieuse Zoll- und Müntstreitigkeit . . . aufhöre.*

Hjertet som Panin ¹⁾). Nu var det imidlertid faldet i Saldernes Lod at forhandle om denne Sag i Berlin med Frederik II, og den vilde vistnok ogsaa være kommen frem i København til liden Glæde for Bernstorff, der ingenlunde yndede den. Men den blev slaaet ihjel paa Vejen.

Hvor begavet en Mand Saldern end var, egnede han sig kun lidet til at forhandle med Frederik II. Han var ikke istand til at optræde med Varsomhed, og ligesaa oplagt som Frederik II var til med sin bekjendte Spydighed at drille fremmede Diplomater, som han ikke syntes om, ligesaa lidt kunde han finde sig i den mindste Antydning, der kunde se ud, som om man vilde foreskrive ham Noget. Catharina II's hele Plan tiltalte ham ikke; han gennemskuede naturligvis klart, hvilken Hyldest der derigjennem skulde ydes den forfængelige og ærgjerrige Kejserinde, der vilde træde frem som Stifteren af et saadant Forbund; han fandt Tanken upraktisk, og ganske særlig var han altfor forbitret paa England, til at han vilde være i et Forbund sammen med det. Salderns Forestillinger vare forgjæves. Frederik talte med Haan om de formentlige Modstandere, imod hvem man skulde danne Forbundet, hverken Østerigerne eller de bourbonske Stater havde Penge til at kunne udrette Noget imod ham og Rusland; paa den anden Side var England ikke til at stole paa, Englænderne vare *«des misérables»*, *«des ladres»* o. s. v. Men naar Frederik saaledes skar løs paa Catharina II's Plan, saa der ikke blev helt tilbage af den, saa skulde det ikke stemme ham blidere, at Saldern var taktløs nok til lejlighedsvis at formane ham fra Kejserinden, om at opføre sig mod Sachsen som en god Nabo. Frederik II gjorde snart Ende paa Samtalen ved

¹⁾ Histor. Tidsskrift IV, 1, 603.

kort og godt at udtale: « *Comme je Vous crois pressé, Monsieur, je Vous souhaite un bon voyage* »¹⁾. Det var med andre Ord at vise Saldern Deren. Man kan forstaa, at det ikke er noget tiltalende Billede, Frederik II giver af Salderns Holdning ved denne Lejlighed, hvor han i sine *Mémoires de 1763—1775* kommer til at tale derom. Han er ikke den Mand, som skaaner sine Modstandere. Saldern skildrer han som en Mand, « *qui n'avait ni manières, ni souplesse dans l'esprit* », og som den, der talte med en romersk Diktator mine for at faa ham til at gaa ind paa Tanken om den nordiske Alliance. Og da han saa havde svaret med Afslag, blev Saldern, som han siger, rasende og idet han bildte sig ind, at han var Prætoren Popilius og den preussiske Konge Antiochus af Syrien, vilde han foreskrive Kongen Love; men denne, der mente at være meget mere end en Antiochus, afskedigede Gesandten med al mulig Koldblodighed, idet han forsikrede ham, at han vistnok altid vilde være en Ven af Russerne, men aldrig deres Slave²⁾.

Saldern i Danmark fra Efteraaret 1766 til Sommeren 1768.

Efterat have lidt dette Nederlag i Berlin fortsatte Saldern sin Rejse til Kjøbenhavn, hvortil han ankom den 24de Novbr. 1766. Han var ledsaget af et anseligt Følge, der ligesom skulde hæve hans Person og Betydningen af hans Sendelse. Foruden sin Søn, der var Kammerherre, havde

¹⁾ Denne Fremstilling støtter sig til, hvad der fra russisk Side blev meddelt danske Diplomater om Forhandlingen i Henhold til Salderns Rapporter. Paa Grund af den Interesse, denne russiske Beretning har, navnlig ved de karakteristiske Ytringer af Frederik II, den indeholder, meddeles den som Tillæg, saaledes som den er optegnet af A. Schumacher.

²⁾ *Oeuvres de Frederic II* (Berlin 1788) t V, 23.

han med sig en Neveu af Panin, Fyrst Kourakin, en Major i russisk Tjeneste Baron v. Düring, en russisk Cavalier Hr. v. Teplow, holstensk Justitsraad og Geheimesecretair Prangen og Secretairerne Klinch og Huss. Saldern fik Bolig i det saakaldte Holstenske Hotel, som Regeringen i Kjøbenhavn havde ladet indrette og meublere til ham¹⁾. Den 27de Novbr. havde han Audiens hos Christian VII. Medens det tidligere havde været bestemt, at Saldern skulde underhandle i Forening med den russiske Gesandt i Kjøbenhavn Baron Korff, var dette blevet umuligt, ved at Korff imidlertid var død. Men allerede i Begyndelsen af December kom den nye russiske Gesandt Generalmajor Filosoffow til Kjøbenhavn, saaledes at han den 12te Decbr. havde sin første Audiens hos Kongen²⁾. Det tilfaldt nu ham at deltage i Underhandlingen sammen med Saldern, der nærmest gjaldt som særlig holstensk Gesandt.

Det var et kritisk Tidspunkt i Danmarks Historie. Tilsyneladende var der i Efteraaret 1766 nok af Glæde og festlig Stemning. Den 1ste Oktober var Christian VII's Søster Sophie Magdalene i Slotskirken bleven formælet med den svenske Kronprinds, den senere Gustav III, der ved denne Lejlighed var repræsenteret af Grev Adam Horn, og 8 Dage derefter var hun under Festligheder fra Helsingør ført over til Sverige, hvor hun blev modtaget af sin Brudgom, og den 4de Novbr. fejredes deres Bryllup i Stokholm. Nojagtig samme Dag, hvorpaa hendes Formæling havde fundet Sted i Slotskirken, var Caroline Mathilde i Geheimeraadssalen i Slottet St. James per procura viet til Christian VII, idet Hertugen af York forestillede Christian VII's Person. Den 18de Oktober var hun landet i Altona og under en Række

¹⁾ Adresse Contors Efterretning for 1766 Nr. 175 og 176.

²⁾ Adresse Contors Efterretning for 1766 Nr. 187.

Festligheder havde hun som Rigets højt beundrede Dronning gennemrejst sin Brudgoms Lande, indtil hun den 3die Novbr. mødtes med ham i Roskilde og den 8de holdt sit Indtog i Kjøbenhavn, hvor Brylluppet fandt Sted i Christiansborg Slotskirke. Det var med stor Jubel, hun blev hilset alle vegne, hvor hun var kommet frem, og Glæden var sikkert oprigtig til Trods for den overdrevne Smiger, der fulgte den i Hælene og i Altona fremkaldte Sange til Ære for «die göttliche Mathilde», og andre Steder lod hende og Kongen blive beundrede som «Himmelparret» og hende selv snart blive sammenlignet med en Engel, snart med en Gudinde ¹⁾.

Og under Fester og alskens Morskab ved Hoffet gik da ogsaa de følgende Maaneder. Men alt dette var kun den glimrende Yderside, og som Skandaler og oprørende Optrin skulde blive Resultatet, saaledes var der allerede paa den Tid en forunderlig Ængstelse for Fremtiden hos dem, der stode Styrelsen og Hoffet nær, en udpræget Følelse af, at Ingen havde sikkert Fodfæste under sig. Samtidig med at man glædede sig over den unge smukke og indtagende Dronning, var der dem, der alvorlig ængstede sig for, hvorledes Forholdet vilde blive imellem hende og Kongen ²⁾; men endnu mere ængstede man sig dog over det Væv af Rænker, som Hofmænd og Statsmænd spandt imod hinanden. Christian VII's Blanding af Umodenhed, Karakter-svaghed og Ondskabsfuldhed skabte den gunstigste Jordbund for alt sligt, saaledes som det er tilstrækkelig bekjendt gennem de trykte Skildringer af hin Tids Historie. Siden han d. 29de Januar, to Uger efter sin Tronbestigelse, havde

¹⁾ Jvfr. Adresse Contors Efterretning fra Oktober og Novbr 1766.

²⁾ Se Breve fra Gregers Juel til Schack-Rathlau i Samlingen paa Ravnholt.

afskediget St. Germain fra Styrelsen af Landmilitæretaten, idet han muntert fortalte Reverdil det med de Ord: «han har gjort Springet», havde det set usikkert ud for dem, der hidtil havde beklædt høje Stillinger. Adam Gottlob Moltke var bleven afskediget 16de Juli fra sin Stilling baade som Overhofmarskal og som Medlem af Geheimeconseillet, og i September gjorde et af Conseillets Medlemmer Fr. Danneskjold-Samsø sit bekjendte Forsøg paa at styrte Sjælen i den danske Regering, Bernstorff. Vel var det lykkedes Bernstorff at afværge dette Angreb, og han havde af Kongen modtaget en Skrivelse (5te Septbr. 1766), hvorved Kongen bad ham være overtydet om, at «der ikke mere vilde rejse sig lignende Skyer.» Men hvilken Sikkerhed var der for, at dette Tilsagn ikke vilde være glemt, inden Blækket, hvormed det var skrevet, endnu var blevet tørt? Bernstorff maatte have sit bedste Værn i Haabet om, at Kongen ikke havde Mod til at give ham sin Afsked.

Hvor uheldige Virkninger denne usikre Tilstand, denne Mangel paa Enighed imellem dem, der skulde være Kongens nærmeste Raadgivere, og Christian VII's egen fuldstændige Mangel paa Fasthed i Følelser og Meninger maatte have for Rigets Styrelse i det Hele, vedkommer os ikke ¹⁾. Her ville vi blot fastholde, at alt dette let kunde blive farligt for Forhandlinger med udenrigske Magter. Thi det var ingen Hemmelighed, heller ikke for den Diplomat, der nu kom til Kjøbenhavn som Underhandler i en for Riget saa vigtig

¹⁾ En stærk Udtalelse derom findes i et Brev fra Gregers Juel til Schack-Rathlou fra Kjøbenhavn 9de Novbr. 1766. *Le credit de notre ministère est aussi vacillant et faible que vous l'avez connu, nos ministres ont tous des intérêts et des principes opposés, une tracasserie succede rapidement à une autre et ces messieurs sont constamment brouillés.* (Samlingen paa Ravnholt.)

Sag som det holstenske Mageskifte, nemlig Saldern. En Mand, der som han havde levet adskillige Aar i Petersborg og kjendt baade Elisabeths, Peter III's og Catharina den 2dens Regeringer, var naturligvis tilbunds hjemme i Hofintriguer. Baade Snedighed og hensynsløs Dristighed vare Træk i hans Charakter, saa der var Rimelighed for, at han med en vis Tilfredsstillelse vilde kaste sig ind i Rænkespillet ved det danske Hof, forsaavidt det kunde faa nogen Betydning for den Sag, han havde at fremme. Ovenikjøbet kunde han her træde op med en egen Myndighed som Repræsentant for den Stormagt, hvis Velvilje den dansk-norske Styrelse nu attraaede at fastholde. Det var ikke som i Berlin, hvor han havde at gøre med en Mand af Frederik II's Magt og Navnkundighed. Og Saldern var ikke den, som skulde undlade at bruge sin Stilling, naar han kunde det.

Et af hans første Skridt, da han kom til Kjøbenhavn, var at sørge for sig selv. Som vi tidligere have omtalt, havde Saldern i 1764 faaet 3000 Rubler af den dansk-norske Regering og desuden Tilsagn om 3000 til, naar han var bleven udnævnt til at drive Underhandlingerne i Kjøbenhavn. Siden den Tid havde A. Schumacher, der stedse var Regeringens Agent i slige Sager, ifølge Begjæring af Saldern, i Aaret 1766 maattet anvise Penge til Anskaffelse af en Kareth, 100 Tønder Havre og andet Sligt, som formodenlig skulde være rede, naar Saldern kom til Kjøbenhavn, i Alt til et Beløb af 832 Rdlr.¹⁾ At der var indrettet Bopæl til ham paa Statens Regning, have vi fremdeles set, og da han kom til Kjøbenhavn, vilde Schumacher som Regeringens Agent udbetale ham de 3000

¹⁾ Brev fra Schumacher til Bernstorff af 19de Aug. 1766.

Rubler ¹⁾, som man i Aaret 1764 havde lovet ham, naar han blev udnævnt til at føre Underhandlingene i Kjøbenhavn. Men alt dette var ikke nok.

Under en Samtale med A. Schumacher strax i Begyndelsen af sit Ophold i Kjøbenhavn, vægrede han sig ved at tage imod Pengene, idet han stærkt klagede over den dansk-norske Regerings Holdning mod ham. Vistnok var han, som godt kjendte sit eget Anlæg til Uforskammethed, bange for at begynde med at forløbe sig ²⁾; men han kunde dog ikke andet end gennem Schumacher anmode den danske Regering om at betænke *«quod mutatis circumstantiis res etiam mutantur»*, og Forholdene vare nu ganske andre, end de havde været, da man havde lovet ham de 3000 Rubl. Han vilde, sagde han, slet ikke tale om de Løfter, der fra Tid til anden vare gjorde ham igjennem Haxthausen, Schumacher, Osten og Asseburg. «Men den rene Nød gjorde det nødvendigt at sige, at han maatte holdes skadesløs, og af et Ministerium som det danske turde han haabe, at det ikke vilde glemme, hvad han *«als ein zelirter Mann und treuer Friedens Freund»* havde vowed, handlet og lidt for Danmarks Skyld, ligesiden Peter III havde bestegit Tronen, og hvad der var Øjemedet med hans Komme her.» Naturligvis var det ham yderst ubehageligt at tale om sig selv, men «det vilde dog være bedre at skaffe sig Luft end at plage sig selv længere med en pinlig Uvished, som vilde gøre ham udygtig til Forretninger», og altsaa rykkede han da ud med, hvad han mente at maatte have erstattet. For det første havde han været

¹⁾ De bleve udbetalte ham i ligesaamange Rigsdaler d. Cour., som formodentlig have havt samme Cours.

²⁾ «Er besorgte, dass seine Ihm angebohrne Heftigkeit ihn zu weit führen mögte.»

nødt til at opholde sig 14 Maaneder længere i Petersborg, end det vilde have været nødvendigt, hvis han ikke havde maattet gøre det for Danmarks Skyld. Og der var som bekjendt dyrt i Petersborg; det vilde kun være moderat, naar han krævede 500 Rdlr. for hver Maaned. For det andet havde hans Rejse fra Petersborg over Warschau og Berlin kostet ham 10,000 Rdl., det kunde han bevise med sine Regninger. Panin havde udtrykkelig sagt ham, at hans Sendelse til Danmark ikke skulde koste ham noget. Ovenikjøbet havde Panin betroet ham sin egen Neveu (Fyrst Kourakin), der var hans Øjsten, og desuden paanødt ham den unge Teplow, hvem han gjerne i nogen Tid vilde have bort fra Storfyrsten. Derved var det blevet nødvendigt for ham at tage Major Düring med til at holde Øje med de unge Herrer. Men alt dette gjorde hans Rejse dyrere. Fremdeles havde han, for at kunne indrette sig nogenlunde anstændig, i Kjøbenhavn maattet sætte sig i en Udgift af 8000 Rdlr., og man maatte huske paa, at «han var en Mand uden Formue» ¹⁾. Endelig kunde han dog ikke godt andet end leve med en vis Anstand ²⁾. Men han havde ikke faaet mere af Kejserinden end 5000 Rubler til sin Rejse og ligesaameget til sit Ophold i Kjøbenhavn al den Tid, Forhandlingerne varede. Han vilde henstille det til hvem det skulde være, om han vilde kunne komme ud af det med saa lidt. Dog vilde han se at hjælpe sig, som han kunde; men hvad de 3 andre Punkter angik, da haabede han «at blive holdt fuldstændig skadesløs» af den danske Regering ³⁾.

¹⁾ Han havde imidlertid, som tidligere omtalt, for flere Aar siden købt Godset Schierensee i Holsten.

²⁾ «mit einem kleinen Anstand.»

³⁾ Om denne Salderns Samtale med Schumacher findes der en udførlig Indberetning af Schumacher i Udenrigsministeriets Archiv.

Det var, som man ser, en forsvarlig Regning, Saldern begyndte med at skrive Regeringen i Kjøbenhavn. Endog hvad der gik med i forøgede Rejseomkostninger, fordi Panin vilde have en Neveu paa Rejse og en ung Udhaler fjernet fra Storfyrsten, skulde Danmark-Norge betale! Man maatte kjende Saldern daarlig, hvis man troede, at der kunde slaas af paa denne Regning, eller hvis man ikke forstod, at hans Ønsker i Virkeligheden gik videre. Der var ikke andet at gjøre end at opfylde hans Fordring; man var i Conseillet altfor overtydet om, at han i samme Grad havde Evne til at kuld-kaste den hele Sag som til at føre den lykkelig til Ende, ja man holdt ham for «at være den eneste Mand, der magtede at sætte Mageskiftet igjennem.» Altsaa følte man sig for ved Hjælp af Schumacher, hvor vidt man kunde tinge med ham; men Resultatet blev, at der maatte ikke mindre end 40,000 Rdlr. til for at «stille ham tilfreds»; ved kongelig Resolution af 30te December bleve de da bevilgede ham, og han fik dem udbetalt i Tiden indtil 30te April 1767¹⁾.

Efterat denne Sag var bragt i Orden og efterat Filosoffow var kommen, tog man fat paa Underhandlingerne. Fra dansk Side deltog de trende af Conseillets Medlemmer, J. H. E. Bernstorff, Thott og Reventlow i dem. Det første Møde imellem Underhandlerne fandt Sted den 30te December 1766; Forhandlingerne bleve førte paa Tysk tvertimod den vante diplomatiske Vedtægt, hvorefter Fransk var det gjældende Sprog ved slige Lejligheder. Der blev fra russisk Side oplæst en Tale i den ejendommelige pompøse, pralende Stil, der jævnlig møder En i de officielle russiske Aktstykker fra Catharina II's Tid. Selve For-

¹⁾ Indberetning af Detlew Reventlow til Kongen af 9de Juni 1767 (Gehejmearchivet).

handlingernes Enkeltheder have næppe Interesse nok til at dvæle ved dem. Men det er dog værdt at lægge Mærke til, at man ved den Conference, som blev holdt den 13de Februar, ser det paany blive udtalt efter Kejserindens Befaling, »at ingen anden Bevæggrund havde bragt Allerhøjst-samme og Hans kongelige Højhed Storfyrsten til at indlade sig paa disse Forhandlinger eller i Fremtiden vilde tilskynde dem dertil end Ønsket om paa den Maade at sikre Roligheden i Norden for evig og stifte en uoploselig Forening imellem Rusland og Danmark» ¹⁾. Derom, udtalte de russiske Underhandlere, havde den danske Konge ogsaa givet den ene af dem, Filosoffow sit udtrykkelige Tilsagn.

Denne Udtalelse var ikke uden bestemt Foranledning, skjøndt den ingeniunde var møntet paa selve de danske Underhandlere. Det skulde tydelig nok være et Ord, rettet til selve Kongen.

Den hele usikre Tilstand i Hof- og Regeringsforholdene, som vi ovenfor have omtalt, havde nemlig holdt sig ogsaa efterat Saldern og Filosoffow vare komne til Kjøbenhavn. Kongen begyndte at blive hjertelig kjed af sin Svoger, den unge Carl af Hessen, som en Tidlang havde været hans erklærede Yndling, og hvem han havde sat i Spidsen for Landetaten og ladet faa Sæde i Conseillet, foruden at han havde givet ham sin Søster Louise tilægte. Og denne Forandring i Kongens Følelser tog saaledes til, at det i de første Dage af Marts 1767 kom til et aabent Brud imellem

¹⁾ »dass keine andere Betrachtung auf der Welt Allerhöchst dieselbe gegenwärtig und dermal einst Ihre Kaiserl. Hoheit den Grossfürsten zu diesem Schritt resp. bewogen habe und in der Folge bewegen werde, als den Ruhestand von Norden dadurch aufewig zu sichern und eine unzertrennliche Vereinigung zwischen Russland und Dänemark zu stiften.«

ham og Svogeren ved et Bal masqué hos Schimmelmänn¹⁾; Prinsen forlod snart efter Danmark og rejste for en Tid til Hanau. Imidlertid var ogsaa Bernstorffs Stilling bleven stærkt truet. De gamle Klager, der tidligere vare fremsatte imod ham, bleve fornyede, og hertil kom skarpe Angreb paa selve Mageskifteforhandlingen. «Rusland», sagde man, «vilde aldrig skille sig ved Kiel, der laa saa bekvemt til at landsætte Tropper i Tyskland. Den hele Forhandling var kun en Løkkemad, som Kejserinden fremsatte for at holde Danmark i Afhængighed. Og selv om hun gav sit Samtykke, vilde der dog ikke være opnaaet noget derved, da Mageskiftet ikke kunde fuldbyrdes, førend Storfyrsten blev myndig, og denne altid vilde kunne nægte sit Samtykke»²⁾.

Dette blev stærkt gjort gjældende baade af Bernstorffs vante Modstander Danneskjold³⁾, af St. Germain og af en Mand, der netop kom til Kjøbenhavn samtidig med de russiske Udsendinge, og som skulde vinde en beklagelig Navnkundighed som Intrigant af den værste Natur, nemlig Rantzau-Ascheberg. Sammen med dem forenede et Par Tyskere sig, der en Tid opnaaede at have meget at sige hos Kongen. Den ene af disse var A. H. Borck, der i flere Aar havde været preussisk Gesandt i Kjøbenhavn. Skjønt Diplomat i en mægtig Stats Tjeneste, foretrak han

¹⁾ Manuskript 711 b. paa det kgl. Bibliothek. Ny kgl. Samling. Folio.

²⁾ Reversil dsk. Overs. S. 31—32.

³⁾ Gregers Juel omtaler endog i et Brev af 23de Novbr. 1766 til Schack-Rathlou, at Danneskjold havde indgivet *«un mémoire pour prouver l'inutilité de tout arrangement à l'égard du Holstein»* (Samlingen paa Ravnholt); en saadan Memoire omtales ellers ingensteds. I den bekjendte Memoire, som Danneskjold den 5te Septbr. havde indgivet til Kongen, rettet mod Bernstorff (Dansk Magasin III, 3, 53), nævnes Mageskiftet ikke.

dog at søge at gjøre Lykke i den dansk-norske Stat, saafremt han ikke, hvad der vel kan være Grund til at tvivle paa, ligefrem har havt Ordre fra Frederik II til at spille den Rolle, han gjorde. Nok er det, han søgte at indsmigre sig hos Kongen, ved at tale til ham om, hvad der faldt i Kongens Smag, •nemlig om Deisme og Fruentimmer¹⁾. Allerede i Sommeren 1766 var han naaet saavidt, at man i samtidige Breve kan finde ham omtalt som almægtig hos Christian VII²⁾. Og denne Indflydelse var tydelig nok stegen netop i den Tid, da Underhandlingerne om Mageskiftetraktaten begyndte, selv om der var Svingninger deri, som der stedse maatte være, hvor Talen var om Yndest hos en Fyrste, saa omskiftelig og løs i Charakteren som Christian VII³⁾. Og paa denne Tid var denne ved at tage sig en ny Yndling i en anden Tysker, en Carl Friedrich Görtz, der tidligere havde været i hessisk Tjeneste, men havde været i dansk militær Tjeneste som Oberst siden 1763, i Marts 1766 var bleven Commandeur over Livgarderne og nu i Vinteren 1766—67 gjorde Lykke ved Hoffet i Kjøbenhavn, hvor den unægtelig var let at gjøre, men ogsaa let at miste. Det var med stor Frygt, at Vennerne af den Bernstorffske Politik saa denne Görtz vinde Indpas hos Kongen. En vis Grev Görtz, skriver saaledes En af dem, hører med til Yndlingerne; •han har et sort Hjerte, og en tom Pung, lykkelige Udsigter Bernstorffs Indflydelse vakler Dag for Dag mere, og det

¹⁾ Reverdil S. 33. Jvfr. Nyt hist. Tidsskr. IV. 57 og Note 81.

²⁾ Brev fra Christen Scheel (død 1771 som Gesandt i Petersborg) til Schack-Rathlou af 4de Juli 1766. (Samlingen paa Ravnholt.)

³⁾ Jvfr. Breve fra Gregers Juel til Schack-Rathlou. (Samlingen paa Ravnholt.)

er kun, fordi man ikke kan undvære ham i Forhandlingerne om Mageskiftet, at han ikke fuldstændig er styrtet¹⁾.

Netop Bernstorff var den, imod hvem baade Borch og Görtz søgte at ophidse Kongen. Allerede i Foraaret 1766 havde Borch indladt sig paa Rænker imod Bernstorff og affattet en Memoire²⁾, som han fik overrakt Kongen uden ligefrem at nævne sig selv som Forfatter. Heri fremhævede han Nødvendigheden af at afsætte baade Bernstorff, Reventlow og Thott og antydede paa en meget gennemskuelig Maade, at han selv vilde være Mand for at bringe de danske Finanser paa Fode. Men disse Intriguer førte ikke til Noget, og en Englænder i dansk diplomatisk Tjeneste, Morin de Héronville, som ved denne Lejlighed havde spillet en Rolle med, var bleven fjernet af Bernstorff ved at faa en Plads som Legationssecretær og Generalconsul i Neapel³⁾. Borch derimod havde Bernstorff ikke kunnet faa fjernet, og nu i Vinteren 1767 gjenoptog Preusseren sine Angreb, secunderet af Görtz og Bernstorffs andre før nævnte Modstandere.

Det var et lidet heldigt Tidspunkt, de havde valgt hertil. Regeringen sad midt i en vigtig diplomatisk Forhandling med en Magt, som man, hvilke Grundsætninger man end havde, i ethvert Tilfælde var nødt til at behandle med Hensynsfuldhed, og hvor misligt var det ikke at vælge et saadant Øjeblik til at skabe en Forandring i Regeringen, der umuligt kunde tydes som andet end som et Vidnesbyrd

¹⁾ Brev fra Gregers Juell til Schack Rathlau af 26de Decbr. 1766. Jævnfør dermed Bernstorffs egen mærkelige Udtalelse i hans Brev til Asseburg 13de Januar 1767 (Asseburg: Denkwürdigkeiten S. 393—94).

²⁾ Denne Memoire er trykt bag i Oederiana (Leipzig und Schleswig 1792).

³⁾ Nyt hist. Tidsskrift IV, 577 ff.

om Mistillid til denne Magt og et Bevis paa, at man vilde afbryde Forhandlingerne med den? Men af Bernstorffs Modstandere var der kun en eneste, der nærrede patriotiske Følelser for den dansk-norske Stat, nemlig Danneskjold; alle de andre, og saaledes netop særlig de to Mænd, der ved denne Lejlighed gik i Spidsen, nemlig Borch og Görtz, vare slet og ret Lykkeriddere. Ogsaa af en anden Grund var Øjeblikket uheldig valgt; thi man maatte kjende Saldern daarlig, naar man ikke kunde indse, at han vilde betragte et Angreb paa Bernstorff som tillige rettet imod Mageskiftesagen, og at han altsaa vilde kaste sig ind i Striden med al den Styrke, han kunde. En saadan Modstander, der naar det kneb ikke var bange for at true med Ruslands Fjendskab, var det højst uklogt at udfordre.

Selv om Saldern ikke personlig havde været Part i Sagen, laa det ligefrem i hans Stilling som russisk Diplomat, at han ikke rolig kunde se paa, at Bernstorffs Fjender kom til Magten. Saa ivrig, som Bernstorff havde været for en fredelig Udjævning af den gottorpske Forvikling, og tillige i de sidste Aar for Samvirken med Rusland i Sverige, var det naturligt, at Kejserinden og Panin betragtede ham som den, der gav Sikkerhed for, at man kunde stole paa Danmark-Norge som Forbundsfælle. Strax efter Christian VII's Tronbestigelse havde Panin ladet den danske Gesandt i Petersborg, Asseburg skrive til Bernstorff, at det vilde volde Kejserinden „*peine et déplaisir*“, hvis Tronskiftet skulde fremkalde nogen Forandring i det danske Ministerium og svække Bernstorffs Indflydelse, og at hun derfor havde instrueret sin Gesandt i Kjøbenhavn Baron Korff til at udtale, at, saalænge Bernstorff hævdede sin Plads, vilde hun være uden Frygt med Hensyn til den nye Konges Regering og Opretholdelsen af

det gode Forhold imellem de nordiske Hoffer¹⁾. Men Betydningen af, at Bernstorff vedblev at være Minister, maatte fra et russisk Standpunkt blive særlig indlysende, naar han blev angrebet af Mænd, der ikke lagde Dølgemaal paa, at de misbilligede Mageskifteunderhandlingerne.

I Marts 1767 var Bernstorffs Stilling mere truet end nogensinde tidligere. Dette viste sig igjennem en Sag, der angik Görtz. Bernstorff havde opnaaet, at denne skulde være Gesandt i Berlin. Det var en bekvem Maade at faa ham bort paa. Men Görtz havde ingenlunde Lyst dertil og søgte at overtale Kongen til at tilbagekalde den Befaling, Bernstorff havde faaet ham til at give i saa Henseende. Heri støttede Borch ham af al Evne, saa at den ene Beslutning og Contrabeslutning fulgte efter den anden. Det var klart nok, at Bernstorffs Modstandere vare ved at faa Overvægten over ham.

Under disse Forhold kastede Saldern og hans Collega Filosoffow sig ind i Striden. Allerede det at Carl af Hessen var falden i Unaade og St. Germain igjen sat i Spidsen for Landetaten, forekom dem mistænkeligt; og Saldern bad Carl af Hessen paa det indstændigste om ikke at gjøre Alvor af sin Plan at ville forlade Landet og rejse til Hanau; han søgte endog at formaa Christian VII til at holde Svogeren tilbage²⁾. Men nu kom der andre tydelige Beviser paa

¹⁾ Asseburg: Denkwürdigkeiten S. 123—24. Sin Tillid til Bernstorff udtalte hun fremdeles i Marts 1767 til Asseburg. Se dennes Denkwürdigkeiten S. 130. Samme Skrift S. 394—95 viser, hvorledes man i Petersborg allerede i December 1766 holdt baade Bernstorffs og Carl af Hessens Stilling for truet.

²⁾ Charles de Hesse: *mémoires de mon temps* (Copenhague 1861). S. 46—47. Jvfr. Asseburg: Denkwürdigkeiten S. 394, hvor Asseburg den 23de Decbr. 1766 skriver til Bernstorff: *•Tout dépend ici de votre conservation et du maintien du prince de Hesse,*

Borchs og Görtz's stigende Indflydelse, og hvorledes maatte ikke det Sammenstød, der for ikke længe siden havde fundet Sted imellem Frederik II og Saldern, ægge den sidstnævnte til at søge Hævn paa sin kongelige Modstanders Repræsentant i Kjøbenhavn? At Bernstorff ikke har tilkaldt hans og Filosoffows Bistand, er aldeles klart af Aktstykkerne i Sagen¹⁾; og de havde heller ikke nødtigt at faa at vide af ham, hvorledes det stod sig, thi det var en almindelig bekjendt Sag²⁾. Ovenikjøbet havde Borch selv pralet for de

qu'on aime et qu'on considère beaucoup. Saldern aura ordre de toucher de plus près au but. Je conjure le prince de lui montrer une confiance entière; nous échouérions au milieu du port, nous serions plus mal que jamais, si pareil cas arrivait.

- ¹⁾ Det er derfor en grundløs Insinuation, naar Suhm i sine •Hemmelige Efterretninger om det første Decennium af Christian VII's Regjering• (Kongens Bibliothek) S. 43 siger, at da Conseillet vilde af med Borch, fik det ham bort ved Salderns Hjælp, og han i den Anledning bemærker: et afhængigt og slet oplyst Ministerium, som altid maatte udrette Alting ved Andre.
- ²⁾ Den 19de Marts 1767 skriver Gregers Juel til Schack-Rathlau, at der er en almindelig Uvished, Ingen ved ud eller ind. •*Le Comte Görtz intrigue de rester ici, et il y a toute apparence, qu'il reussira, apprécié comme il l'est par le marechal (o: St. Germain) qui à son sujet se trompe et s'aveugle d'une façon inconcevable. Le plan de Görtz et du m(inistre) de P(russe) a été de culbuter le ministère et remplacer Mr. de B(ernstorff) par Mr. de Die(de) et Mr. de R(eventlow) par le m(inistre) de P(russe).*• Naar Juel her nævner Diede, hidtilværende dansk Gesandt i Berlin, som udset af Bernstorffs Modstandere til at afløse ham i Ministeriet, strider det imod den Borchske Memoire af 1766, hvor Asseburg bringes i Forslag. Maaske kan der i denne Forbindelse mindes om, at ogsaa England i Begyndelsen af 1767 faldt Bernstorff i Flanken, og ligefrem søgte at faa den russiske Regjering til at gaa ind paa, at Bernstorff skulde fjernes. Det var den af Panin og Catharina II højt yndede Asseburg, som man fra engelsk Side bragte i Forslag som dansk Udenrigsminister. (Se derom Asseburg Denkwürdigkeiten S. 398). Naar man da i den S. 109 Not., citerede Depesche af A.P. Bernstorff ser denne omtale Görtz som den, der under sine Intriguer imod hans Onkel havde sluttet

russiske Gesandter af, hvorledes han havde hindret Görtz's Afsendelse. Altsaa indgave Saldern og Filosofov for det første den 10de Marts 1767 en paa Tysk affattet Memoire til den danske Regering, hvori de erklærede, at det udtrykkelig var befaleet dem „*darauf zu vigiliren dass die Gesinnungen des Königs Majst. auf die Zukunft in der Vereinigung mit Rusland unveränderlich bleiben mögen*“. Derfor paahvilede det dem „*falls wider Vermuten durch Veränderungen im Ministerio oder durch solche Personen, welche das Vertrauen des Königs haben und denen einmal etablirten Gesinnungen zwischen Rusland und Dännemark nicht gemäss denken, hierinn eine Alteration zu befürchten seyn sollte, mit der fernerer Fortsetzung Anstand zu nehmen und zupforderst hievon alleruntertänigst zu berichten*“. — Det gjorde dem ondt at maatte meddele Ministeriet, hvad de den foregaaende Dag havde faaet at vide „*von gewissen Cabalen und Intriquen, welche im Grunde auf nichts anders als den Umsturz des Ministerii und auf die Vereitelung der genauen Vereinigung mit Rusland abzielen, Cabalen und Intriquen, deren Anstifter sich unter der Larve eines fremden Characters verhüllet und durch seine Ränke sich in die Dienste Ihro Königl. Majstt. hineinzudringen suchet*“. Som en Virkning af disse Rænker fremhæve de da netop, at Kongen har tilbagekaldt Beslutningen om at sende Görtz til Berlin. Men en saadan Forandring i Kongens Beslutning maatte efter deres Erklæring saameget mere vække den russiske Regerings Opmærksomhed, som der ikke kunde være ringeste Tvivl om, at „*bereget Graf Görtz höchstgefährliche Absichten gegen*

sig *aux ministres étrangers**, kunde man fristes til at tro paa, at ikke blot den preussiske, men ogsaa den daværende engelske Gesandt i Kjøbenhavn havde havt Fingre med i Spillet under Kampen imod J. H. E. Bernstorff.

die Russische Allianz mit der Crone Dännemark heget, auch in diesem Principio von seinem gefährlichen Rathgeber, welcher seine offenbare Abneigung gegen die Permutation des Herzogtums Holstein sattsam an den Tag geleet, unterstützt wird“.

Det var i denne samme Memoire blevet udtalt, at Gesandterne vare rede til mundtlig at udtale sig om Sagen for selve Kongen. De opnaaede ogsaa Foretræde hos ham; men naar de den ene Dag havde faaet ham til at give et Tilsagn i den Retning, de ønskede, saa fik Görtz ham den næste Dag til at tage det tilbage. Filosoffow udtalte sig i en Billet til Saldern med største Forbitrelse „*sur les inconséquences et la légèreté du roi*“, saavelsom om „*les menées de ces scelerats brigués et soutenus par le marechal*“¹⁾, og Saldern afholdt sig ikke fra, „*asses rudement*“, at lade Christian VII vide, at den Intrigue, som laa bag ved det Hele, let kunde ende med at faa meget sørgelige Virkninger for Danmark. Vistnok med Rette karakteriserede han den Samtale, han havde havt med Kongen i den Anledning, som *très sérieux*²⁾. Ja han og Filosoffow gjorde Alvor af, hvad de havde truet med i deres Memoire til Regeringen; de nægtede den 19de Marts at holde Møde i Mageskiftesagen, saalænge „*der seiner Cabalen und Machinationen halber wohlbekannte Cammerherr Graf Goertz sich aller geschehenen triftigen Vorstellungen ohngeachtet, besonders da Ihre Königl. Majst. dieses allernädigst zu versprechen geruhet haben, am königl. Hoflager und in der Stadt Copenha-gen aufhalten wird*“.

Det var klart, at Görtz maatte bort, hvis man over-

¹⁾ Det vil sige St. Germain.

²⁾ Brev fra Saldern til Bernstorff af 18de Marts.

hovedet vilde komme nogen Vej med Mageskiftet, og Kongen var derfor nødt til at lade ham falde. Den 25de Marts kunde Bernstorff melde Saldern og Filosoffow „*dass der königl. Cammerherr und ernannter Gesandte am königl. preuss. Hofe Gr. v. Goertz heute von hier abgereiset ist*“¹⁾. Saaledes havde Christian VII's Svaghed ligeoverfor Favoriter og hans upaalidelige Charakter bragt ham i en Stilling, hvor han havde maattet finde sig i paa den alvorligste Maade at blive tilrettevist af Saldern og hans Collega. Og han maatte fremdeles ydmyge sig og sit Rige ved den 12te April at tilskrive Catharina II om Konflikten, og om at han havde anmodet Frederik II om at kalde Borch tilbage²⁾. Det var

¹⁾ Den Fremstilling her er givet, er helt igjeennem bygget paa originale Aktstykker, som findes i Udenrigsministeriets Archiv. Det viser sig deraf, at Wasserschlebes Meddelelse, som Molbech har optaget i Nyt hist. Tidsskr. IV, 581, Not., om at Görtz, da hans Anslag imod Bernstorff slog fejl, blev udnævnt til Gesandt i Berlin „pour s'en defaire d'une manière honnette“, ikke er nøjagtig. Om Görtz's senere Skjæbne jvfr. forøvrigt denne Note hos Molbech. Der kan dertil føjes, at han siden blev Generalmajor i preussisk Tjeneste og brugt af Frederik II i Sendelser til Petersborg (Ny kgl. Samling, 711 b. Folio). Han forstod her at indsmigre sig hos Panin, saaledes at denne i Foraaret 1774 endog anbefalede ham til Naadesbevisninger af Regeringen i Kjøbenhavn. Men A. P. Bernstorff, der dengang var Udenrigsminister, afslog dette, idet han fremhævede, hvorledes man i Rusland maatte have glemt, at Görtz netop i 1767 havde arbejdet imod det. (Depeche til Petersborg af 26de Marts 1774). Görtz døde som preussisk Ryttergeneral 24de August 1797 (Asseburg: Denkwürdigkeiten, S. 365, Note).

²⁾ Denne Anmodning var Frederik II allerede forekommet, da han naturligvis indsaa, at Borch havde bragt ham i en skjæv Stilling til Rusland; men Borchs formelige Tilbagekaldelse til Preussen fandt dog først Sted 1ste Decbr. 1767. Forøvrigt var ikke dermed fuldstændig gjort Ende paa Borchs politiske Rolle i Danmark. Under Forviklingerne i Aaret 1788, da Preussen i Forening med England tvang Danmark-Norge til at forholde sig neutralt under den svensk-russiske Krig, var det Borch, som blev

som Svar herpaa, at Catharina tilskrev ham sit bekjendte Brev af 11te Septbr. 1767, hvori hun foreholdt ham Nødvendigheden af at være hende en trofast Allieret og af at beholde Bernstorff som Minister¹⁾.

Da Saldern og Filosoffow havde faaet deres Vilje sat igjennem, var Hindringen for Fortsættelsen af Underhandlingerne bortfalden²⁾; den 28de Marts gjenoptoges disse derfor efter 21 Dages Afbrydelse, og den 22de April var man kommet saavidt, at man kunde undertegne den provisionelle Mageskiftetraktat.

Man havde altsaa fra dansk Side naaet, hvad der kunde naaes, saa længe indtil Storfyrsten blev myndig, og at Keiserinden vilde ratificere Traktaten, kunde man ikke nære Tvivl om. Alvorlig Meningsforskjel om noget Hovedpunkt havde der ikke været under Forhandlingerne, og Saldern, der utvivlsomt havde spillet en langt vigtigere Rolle under Forhandlingerne end Filosoffow, havde næppe i det væsen-

sendt til Kjøbenhavn for at gjøre Preussens Fordring gjældende. Hans Personlighed bidrog ikke til at gjøre denne Sendelse mindre ubehagelig for den dansk-norske Regering, eller i det mindste for Udenrigsministeren A. P. Bernstorff, der kalder ham *«un des hommes du monde les moins agréables en Dannemarc»* (Depesche til Petersborg af 27de Septbr. 1788 og Brev til Schack-Rathlou af 30te Septbr. 1788 (Samlingen paa Ravnholt)).

¹⁾ Nyt hist. Tidsskr. V, 304 ff. Jvfr. Asseburg Denkwürdigkeiten, S. 192—93.

²⁾ Skjønt ulige mindre vigtigt, bør det dog maaske nævnes, at Saldern baade inden han endnu var kommen til Kjøbenhavn i 1766 og ligeledes den 24de Marts 1767 i et Brev til Bernstorff med en Blanding af Haan og Skarphed klagede over Ytringer eller Skridt af Raaderne i Landretten i den kongelige Del af Holsten, i hvilken Anledning han vilde have dem irettesatte. Hvad der i Virkeligheden skal tænkes paa, kan man ikke se; men det synes, som om han iblandt andet har ment selv at være Gjenstand for ufordelagtige Rygter i Holsten. Brevene ere karakteristiske til at vise hans skarpe Udtryksmaade.

lige skuffet de Forhaabninger, man havde havt om hans Medvirken. Men hvad enten man havde bundet sig til ham ved bestemte Tilsagn eller ikke, saa indsaa man, at han maatte have Løn for sin Virksomhed, saameget mere som man endnu ikke havde naaet det endelige Maal, og det gjaldt om at sikre sig hans Velvilje i Mellemtiden. 8 Dage efter Undertegnelsen af Traktaten underskrev derfor baade Kongen, Bernstorff, Thott og Reventlow en Resolution¹⁾, hvorved der blev tilsagt Saldern, at saasnart Ratificationerne vare blevne udvexlede, skulde der hvert Aar, saalænge han levede, udbetales ham en aarlig Pension paa 6000 Rdl. d. Courant, saaledes at han fik 500 Rdl. om Maaneden. Fremdeles skulde der paa den Dag, da Mageskiftet virkelig traadte i Kraft, udbetales ham eller hans Arvinger en Sum i rede Penge af 100,000 Rdl. d. C. Endelig skulde der af det Schimmelmannske Handelshus i Hamburg holdes 20—30,000 Rubler rede, saaledes at Saldern under sit Ophold i Rusland kunde disponere over dem efter eget Tykke saalænge, indtil Mageskiftet var traadt i Kraft²⁾.

Da Alt dette var bragt i Orden, kunde Saldern tage sig nogen Hvile, og i Juli rejste han til Spaa for at bruge Badene der. Til Kjøbenhavn kom han da tilbage den 26de Oktober.

For det første maatte han være her for at udvexle Ratificationerne, og den provisionelle Traktat var ikke bleven

¹⁾ Denne er dateret 30te April 1767. Den findes i Copi tilligemed Bernstorffs Concept til den i Udenrigsministeriets Archiv.

²⁾ Disse 30,000 Rubler ere ifølge autentisk Optegnelse, der findes i Gehejmearchivet, udbetalte Saldern saaledes:

22de Septbr. 1770	6,000 Rubler,
3die Oktbr. 1770	12,000 —
4de Maj 1771	6,000 —
26de Novbr. 1772	6,000 —

ratificeret af Catharina II førend den 10de Oktober; fremdeles skulde den gottorpske Gjæld opgjøres; der var Forhold til Hamburg, som ogsaa maatte ordnes, og endelig kunde det være særdeles nyttigt at holde Øje med, hvorledes Forholdene udviklede sig ved det danske Hof og i den danske Regering.

Den førstnævnte Sag, Ratificationernes Udvexling, blev bragt i Orden uden Vanskelighed. I et Møde med de Medlemmer af det dansk-norske Conseil, med hvem der hidtil var blevet underhandlet, meddelte Saldern og Filosoffow den 19de Novbr., at Kejserinden havde godkjendt Traktaten. Den 30te Novbr. blev den ratificeret af Christian VII, og Ratificationerne udvexlede. Den Maade, hvorpaa de russiske Gesandter havde meddelt Kejserindens Approbation af Traktaten, var imidlertid ikke uden Betydning. I den vante bramarbaserende Stil blev det udtalt af dem *„dass es durchaus unmöglich sey, dass die grosse Kaiserin von Rusland jemals mehr für den König und für das Reich Dännemark thun können“*; selve Naturen og geografisk Beliggenhed havde *„von Anfang der Welt“* fastsat en Forbindelse imellem Rusland og Danmark, og for Fremtiden vilde *„ein jeder treuer Däne, welcher denken will und kann, mit Händen greifen können, dass mit unserer bisherigen, nunmehr so glücklich und so rühmlich vollendeten Negociation das wahre Wohl von Dännemark unzertrennlich verknüpft sei“*. Med Indignation afviste Saldern og Filosoffow *„die schrecklichen Vorwürfen“*, hvormed *„verwegene Feinde des Königs und unserer Monarchinn“* havde vovet at angribe dem: *„dass jemals der frevelhafte Gedanke in ihrem Sinne gekommen, an dem Hofe des Königs von Dännemark dominiren zu wollen“*.

Men med det samme vilde dog de tvende russiske Underhandlere kaste et Blik paa Fremtiden; og de maatte

minde om, at medens Kejserinden havde gjort Alt, hvad hun havde kunnet gjøre, saa laa Alt, hvad der senere skulde ske, i den danske Konges Hænder. Thi Mageskiftets Fuldførelse afgang alene af de Skridt, han vilde foretage i Mellemtiden. „*Die grosse Kaiserin von Russland*, sagde de, *hat scharfsichtige Augen. Sie hat keinen grösseren Endzweck in der Welt als die Wohlfart der Menschen zu befördern. Sie kennet keinen grösseren Ruhm und keine grössere Glückseligkeit als ganze Reiche, Länder und Völker glücklich zu sehen. Ihr Auge wird auf den König und auf das Reich Dännemark gerichtet sein. Der König dieses Reichs ist Ihr Bundesgenosse und Sie wird an jedem Tage dieser Zwischenzeit bepröfen und beurtheilen, in wieweit der König sich in bundesmässige Verfassung setzet, und wieviel Allerhöchstdieselbe sich auf seine Versicherungen, welche Allerhöchstdieselbe resp. der Kaiserin selbst und Ihren Ministres so oft gethan, verlassen könne. Wir sagen es, und wir sagen es mit Wahrheit, diesen Gesichtspunkt verlieret das Russische Reich niemals, und wir dürfen nur mit einem Worte berühren, wie sehr das Russische Reich seine Principia verändern muss, sobald eines von diesen Theilen, worauf alles beruhet, zerrüttet werden sollte*“. Særlig fremhævede de, hvorledes ogsaa Storfyrst Povel, saa ung han var, dog ganske vist vilde følge den danske Konges System og det danske Riges Tilstande med opmærksomt Øje. Og de endte med paany at indskærpe, hvilken Betydning «det personlige Venskabs- og Opmærksomhedsforhold» imellem Kongen og Kejserinden vilde have, idet de tillige fremhævede, at det vilde være en naturlig Følge deraf, „*dass das politische System von Dännemark, so wie es wahrhaftig wahr ist, von dem politischen System von Russland unzertrennlich sei*“.

Det er Synd at sige, at dette Sprog, hvori man tydelig

kjender Salderns Stil, ikke var aabent nok; det var det i en uhyggelig Grad. I samme Aandedræt, hvori Saldern og Filosoffow gjøre Indsigelse mod, at de skulde have i Sinde at «dominere» ved det danske Hof, lade de i en truende Tone Regeringen vide, at Kejserinden havde «*scharfsichtige Augen*» og at hun hver Dag vilde vide at bedømme, hvorvidt Kongen opfyldte sine Pligter imod hende. Men hvad vilde da være Consekvensen heraf, undtagen at de selv eller hvem der ellers var russisk Gesandt i Kjøbenhavn skulde have Ret til at kontrollere den danske Regering, og det ikke blot med Hensyn til dens Handlinger, men ogsaa med Hensyn til de Personligheder, hvoraf den bestod. Bernstorff havde vistnok stedse set, at Tilslutningen til Rusland indeholdt den Fare, at den kunde have et Afhængighedsforhold tilfølge, og han havde for flere Aar siden gjort, hvad han kunde, for at afværge dette ¹⁾. Men det maatte siden være gaaet op for ham, at denne Fare ikke kunde afværges, og naar han nu i det Øjeblik, da Ratificationerne skulde udvexles, horte de russiske Fordringer træde frem saa skarpt, ja næsten cynisk, kan man kun tænke sig, at hans Glæde over Traktaten har havt en bitter Bismag.

Det var langtfra, at Saldern og Filosoffow skulde være istand til ved deres personlige Færd at gjøre de russiske Fordringer mindre følelige. Navnlig Saldern har i Vinteren 1767—1768 gjort sig berygtet ved sin Optræden. At han saavel som Filosoffow i Foraaret 1767 vare traadte op med Styrke mod Görtz og Borck, var naturligt; det var deres simple Pligt ifølge det Underhandlerhverv, de havde at

¹⁾ Hist. Tidsskr. IV, I, 601 og 634 ff. jvfr. hans Udtalelser om Rusland i «En Brevvexling mellem J. H. E. Bernstorff og Hertugen af Choiseul» (Kjøbenhavn 1871) S. 56, 138 og 190.

gjennemføre. Men det var altfor fristende for Saldern med sit bydende, herskesyge Væsen at vedblive med at spille en overlegen Rolle i Kjøbenhavn, saalænge han havde Forretninger at røgte der. Hans Stilling som Kejserindens højt-betroede Diplomat, gav ham store Chancer for at være heldig hermed, og hertil kom, at han forstod at vinde Christians VII's personlige Gunst. Det hører med til de ejendommelige Træk ved Christian VII, at ogsaa Saldern paa en Maade har været en af hans Favoriter, og at en saa skarpt tegnet og udpræget Personlighed har havt hans Gunst samtidig med en saadan jammerlig Hofsnog, som Holck. Saldern var ikke blot et godt Hoved, men havde ogsaa Lune, og den Tilsætning det havde af Ondskabsfuldhed og Raahed, gjorde kun, at han saameget mere faldt i Christian VII's Smag. Man kunde derfor ikke blot se Kongen, naar der var «*Apartement*», fortrinsvis underholde sig med ham, men Saldern havde endog let og ubindret Adgang til Samtaler i Eenrum med Kongen¹⁾. Det var en Selvfølge, at han benyttede sig deraf, og naar Kongens Velvilje for ham ikke var nok, til at han kunde naa, hvad han ønskede, da traadte han frem som Organet for Kejserindens Vilje, da lod han Ytringer falde i den Retning, vi kjende, om hendes og Storfyrstens Ret til at have Sikkerhed for Kongens Tænkemaade, om at man skulde huske paa, at Mageskiftet endnu ikke var fuldbyrdet o. a. L.

At han under disse Forhold selv modtog aabenlyse Hædersbevisninger, foruden de hemmelige Pengefordele, han havde begyndt at nyde godt af, er mindre vigtigt. Men

¹⁾ Jvfr. Haandskriftet 711 b. paa Kongens Bibliothek. Ny kgl. Samling. Carl af Hessen siger i sine *Mémoires de mon temps*, at Saldern var Kongens «*confident*» (S. 48).

vi ville dog nævne, at han den 15de Februar 1768 blev Ridder af Elefanten, ved hvilken Lejlighed han valgte til Devise *«sic fuit in fatis»*, et ikke upassende Valgsprog for en Mand, der i den Grad havde arbejdet sig ivejret fra en underordnet Stilling. Hans eneste Datter Anna Maria fik Ordenen *«union parfaite»*, og selv blev han fremdeles den 3die Juni 1768 udnævnt til dansk Lensgreve, en Værdighed, der med det samme blev hans Søn C. H. von Saldern-Gunderoth til Del, og saaledes, at den skulde gaa i Arv til deres mandlige Descendenter. Dog synes det, som om Saldern ikke har benyttet Grevetitlen¹⁾. Større Interesse har imidlertid den Indflydelse, som Alle have været enige om at tillægge ham med Hensyn til de talrige Forandringer, der fandt Sted i Embeds- og Hofpersonalet i Vinteren 1767—68. Den 26de Oktober 1767 blev Danneskjold-Samsø afskediget fra sin Stilling som Medlem af Conseillet og tillige fra Ledelsen af Søetatens Anliggender; den 19de Novbr. fik Reverdil sin Afsked²⁾ som Cabinetssecretær hos Kongen og Befaling til at forlade Landet; samme Dag, han rejste, den 22de November, blev St. Germain afskediget fra Styrelsen af Landetaten og sin Stilling som Generalfeltmarskal; og saa han maatte forlade Landet. Han blev snart efterfulgt

¹⁾ Det er formodentlig dette, der har givet Anledning til den urigtige Bemærkning i Biografien af Saldern i Neues staatsb. Magazin VII S. 24, hvor det hedder: *«Graf ist er für seine Person nie gewesen, was hie und da behauptet wird.»* Afskrift af hans Grevepatent, der er dateret *«Traventhal 3. Juni 1768»*, findes i Gehejmearchivet.

²⁾ Reverdil siger S. 77, at han fik Afsked en Torsdag omtrent ved Midten af November, og at St. Germain blev afskediget om Søndagen. Det passer paa den 19de og 22de Novbr., hvilke Dage angives af Wasserschlebe i hans tidligere nævnte Haandskrift.

af Rantzau Ascheberg, der havde været Statholder i Norge, men nu fik ikke blot Afsked, men ogsaa Forbud imod at komme indenfor Kjøbenhavns Porte og Befaling til at begive sig til sine Godser i Holsten. Den 5te Februar kom Touren til en af dem, der hidtil havde siddet fastest i Saddelen, Kongens tidligere Overhofmester Detlew Reventlow, der for kort Tid siden endog den 14de December sammen med Bernstorff og Thott var bleven optaget i Grevestanden i Anledning af Ratificationen af den provisionelle Mageskifte-traktat. Nu derimod faldt han i Unaåde, og han fik Afsked fra sine Embeder samme Dag, som ogsaa hans Søstersøn Sperling blev fjernet fra Hoffet og maatte gaa i en Slags Forvisning som Amtmand i det Slesvigske ¹⁾. Imidlertid varede Reventlows Unaade kun kort; allerede 14 Dage efter kom han ind i Statsraadet igjen, saa at Behandlingen af ham unægtelig var et temmelig skandaløst Vidnesbyrd om Kongens Lunefuldhed eller Svaghed. Varigere var den Unaade, der rammede Dronning Caroline Mathildes højt-betroede Overhofmesterinde Fru von Plessen; hun fik i de første Dage af Marts 1768 ikke blot Afsked men ogsaa Befaling til at forlade Landet, uden at man engang gav hende Pension ²⁾. Endelig var Christian VII's berygtede Frille Støvlet Cathrine i Januar 1768 bleven transporteret ud af Byen og ført til Altona ³⁾.

Hvorvidt har nu Saldern, som man har paastaet, Del i disse Afskedigelser, der ganske vist for en stor Del bære Præget af oprørende Vilkaarlighed? Mistanken imod ham bliver stærkt næret ved den Kjendsgjerning, at baade Dan-

¹⁾ Reverdil. 95.

²⁾ N. hist. Tidsskr. IV, 607—8.

³⁾ N. hist. Tidsskr. IV, 610.

neskjold-Samsø, St. Germain og Rantzau Ascheberg vare Modstandere af Mageskiftet, og ved at Reverdil, skjøndt med Urette, gjaldt for at staa i nøje Forbindelse med St. Germain og altsaa ogsaa let kan have havt Ord for at være fjendtlig stemt imod Forbindelsen med Rusland. For Danneskjolds Vedkommende kan Salderns Medvirken være tvivlsom, da Danneskjold blev afskediget allerede samme Dag, Saldern vendte tilbage fra Badet ved Spaa ¹⁾. I alle de andre Afskedigelser er det derimod dels sandsynligt dels sikkert, at Saldern har havt Del ²⁾. "Man maatte saameget mere lægge Mærke dertil, som han intet gjorde for at skjule sin Indflydelse, men tvertimod broutede med den, stødte an til alle Sider og for op med Hidsighed imod Enhver, der kom ham paa tvers. Selv ligeoverfor fremmede Diplomater pralede han paa en meget plump Maade med, hvor stor en Magt han udøvede; allerede i December 1766 havde han ikke undset

¹⁾ Reverdil giver S. 79 Holck Skylden for Danneskjolds Afskedigelse, medens han unægtelig S. 94 siger, at Ministrene brugte Saldern imod Danneskjold.

²⁾ Med Hensyn til Reverdil da er det vel næppe et fuldgyldigt Bevis, som denne anfører i det Brev fra St. Germain, han afskriver S. 93—94, da man ingen Sikkerhed har for, at St. Germain's Beretning om det Brev, Saldern skulde have ladet Kongen skrive til Catharina II, er stemmende med Sandheden; men Bernstorffs eget Brev til Reverdil (S. 92) vidner om, at Saldern og Filosofov ikke have været velsindede mod Reverdil, og fordi de, som Bernstorff skriver, lovede denne, ikke at gjøre nogen Antydning til Kongen, der kunde være til Skade for Reverdil, kunde de naturligvis dog meget godt have handlet anderledes. Efter hvad Holck, der gav Reverdil Meddelelsen om hans Afsked, sagde ham, havde Kongen maattet give efter for Omstændighederne; den russiske Minister vilde have forlangt hans Afsked, og han havde derfor hellere villet komme denne i Forkjøbet. — Et Vidnesbyrd om, hvilket Rygte Saldern havde efterladt sig i de danske Embeds- og Hofkredse ved sin hele Færd i 1767, vil man finde S. 163 og 164

sig for at sige til den daværende engelske Gesandt i Kjøbenhavn, at han vilde tale til de danske Ministre «med Stokken i Haanden» ¹⁾. Det er ogsaa en ganske tilsvarende Brutalitæt, der gaar igjennem et Par Breve, han havde skrevet i Februar og Marts 1768, og hvoraf Reverdil har meddelt et Uddrag: «Min Hovedplage», skriver han her, «hidrører fra Dronningen, der i Reventlow har mistet sin højre Haand; endnu har hun sin venstre, den onskabsfulde Fru v. Plessen, men ogsaa denne Haand skal jeg berøve hende. Sperling var hendes lønnede Spejder, det er en topmaalt Slyngel Naar Kongen er hos Dronningen, siger hun til ham, at han bør skamme sig, at hele Byen siger, at han lader sig beherske af mig. Heri handler kun kun af Hevngjerrighed, fordi jeg har fordrevet hendes Loppefangerske Kongen fortæller mig alt dette, jeg viser ham mit Skjold, og vi le med hinanden Mellem os sagt, Reventlow vil snart blive ansat igjen, men paa et Sted, hvor han kan gjøre Nytte. Det har været nødvendigt at ydmyge ham lidt, uden hvilket vi aldrig vilde være komne til Ende. Til Hofmester eller Bestyrer af Pengevæsenet er han ligesaa skikket som et Æsel til at spille paa Orgel» ²⁾.

Foruden at dette Uddrag er karakteristisk til at vise Salderns Udtryksmaade, vidner det tillige om, hvorledes han havt Del i Afskedigelserne i Begyndelsen af 1768, baade i Reventlows, Sperlings og Fru v. Plessens. Man kan ikke undre sig over, at hans strenge Kritiker Frederik II, hvem det ovenikjøbet næppe behagede, at Saldern havde faaet Borch fortrængt, paa sin vante hvasse Maade har skildret

¹⁾ Raumer Europa von 1763—1783 I, 157.

²⁾ Reverdil S. 96.

hans Færd i Kjøbenhavn. I umiddelbar Fortsættelse af hint tidligere nævnte Sted, hvor han fremstiller sit eget Sammenstød med Saldern, tilføjer han nemlig om denne: «Misfornøjet over at have truffet paa en Fyrste, der var saa utilbojelig til at rette sig efter hans Befalinger, begav han sig fra Berlin til Kjøbenhavn, hvor han ret efter sit Tykke teede sig som Despot og lagde sit grændseløse Overmod for Dagen. Han forstod i den Grad at kue den danske Konge, at han jog de Ministre og Generaler bort, der ikke huede ham, og fik dem afføst af Mænd, der vare ham underdanige.»

Men det er ikke blot Saldern selv, der er bleven berigtet ved sin Færd i denne Vinter; man har ogsaa paa-staaet, at danske Ministre og Hofmænd havde benyttet ham til at faa deres Modstandere afvejen. Reverdil siger i Almindelighed, at de danske Ministre og Hofmænd havde ofte betjent sig af Mageskiftetraktaten imod deres Fjender, idet de, naar de følte sig svage, kaldte de to Russer til Hjælp, i Særdeleshed v. Saldern, der trodsig og egenraadig af Naturen, skred til saadanne Voldsomheder, som Regeringen endnu ikke tillod sig; men, tilføjer han, hine Rænkesmede bleve straffede for deres Kunstgreb, da de ikke saa snart havde overgivet Kongen til Saldern, førend denne beherskede ham uden at tage mindste Hensyn til deres Tarv eller Tilbojeligheder ¹⁾. Hvem Reverdil tænker paa, siger han ikke med rene Ord; men det er dog let at mærke, at han mellem Hofmændene nærmest har sigtet til Holck ²⁾. Imellem de høje Embedsmænd var det vitterligt, at Bernstorff stedse stod paa en ydre venskabelig Fod med Saldern; men

¹⁾ S. 89—90.

²⁾ F. Ex. S. 96 i Anledning af Fru Plessens Afskedigelse.

Bernstorff var saagodtsom den eneste af hin Tids Statsmænd i Danmark, for hvem Reverdil nærede Højagtelse, saa at han næppe vilde give ham Plads imellem «Rænkesmedene.» Derimod har han sikkert tænkt paa Schimmelmänn, hvem han, og det med Rette, omtaler som staaende i nær Forbindelse med de russiske Gesandter¹⁾. St. Germain, som kom i en ganske anden Lidenskab ved sin Unaade end den sindige og philosophiske Reverdil, har naturligvis travlt med at se Forbundsfæller for Saldern i sine vante Modstandere imellem Ministrene og lader baade Bernstorff, Schimmelmänn og «Rosenkrantz af Marinen» være i Ledtog med ham²⁾. Suhm, der i sine tidligere nævnte haandskrevne Optegnelser til Christian VII's Historie altid har Beskyldninger og Insinuationer paa rede Haand, ved da ogsaa her, at det var Bernstorff, der brugte Saldern til at faa Reverdil og St. Germain bort³⁾, og at Holck styrtede Fru Plessen ved Bernstorff, som igjen brugte Saldern dertil⁴⁾. Men med al Agtelse for Suhm, saa er dette hans Haandskrift en yderst plumret Kilde — i den Grad er det fuldt med Sladder —; og ligesom han vitterlig har Uret, naar han som tidligere omtalt, fortæller, at det var Conseillet, der tilkaldte Salderns Hjælp mod Borck, saaledes har man ikke den ringeste Garanti for, at han har bedre Hjemmel for Fortællingen om disse andre Træk⁵⁾. Ovenikjøbet er det vitterligt, at Reverdil slet ikke tiltroede Bernstorff at have arbejdet imod

¹⁾ S. 106.

²⁾ Reverdil S. 93.

³⁾ S. 35.

⁴⁾ S. 44.

⁵⁾ En lignende Opfattelse finder man i et Brev, som en udpræget Fjende af Bernstorfferne, Kammerherre P. C. Schumacher den 17de Februar 1787 skrev til Johan Bülow; men der gaar Bagvaskelsen endnu videre, thi der hedder det: «Soutenerte ikke den store Bernstorff tilligemed Schimmelmänn og Saldern (som heri var deres Værktøj) Greve Holck blot fordi denne ledede Kongen paa alle mulige Afveje.» (Manuskriptsamlingen i Sorø.)

ham. Naturligvis er det umuligt at nægte, at paa flere Punkter Forestillinger fra Ministrenes Side kunne være faldne sammen med Salderns Bestræbelser, ligesaa lidt som der er Grund til at betvivle, hvad Reverdil fortæller ¹⁾, at Ministrene for at faa Ende paa Skandalen med Støvlet Cathrine kunne have benyttet baade Schimmelmanss og Salderns Indflydelse hos Kongen, ved hvilken Lejlighed Saldern dog vel næppe har gjort Catharina II's Ønsker eller Ruslands Tarv gjældende. Men hvad der er al Grund til at betvivle, saalænge man ikke kan føre bestemte Beviser derfor, det er, at Bernstorff har spillet Intrigantens lidet hæderlige Rolle, der har pudset Saldern paa sine Modstandere, naar han ikke selv kunde faa Bugt med dem. Man skal ikke let kunne tænke sig noget, der mindre stemmede med hans Tænkesæt end disse pludselige Lynnedslag af den kongelige Unaade igjennem vilkaarlige Afsættelser og Forvisninger. Ovenikjøbet behøvedes heller ikke Opfordringer fra Bernstorffs Side for at faa Saldern til at optræde imod Mænd, der vitterlig vare Modstandere af Mageskiftet, saaledes som Tilfældet var baade med St. Germain og Rantzau-Ascheberg. Ja Saldern fandt endog, at Bernstorff ikke var energisk nok imod Rantzau-Ascheberg, og søgte at ophidse ham imod denne ved at forestille ham, at hvis han ikke tog sig iagt for ham, vilde «ce monstre» en skjøn Dag vække Oprør i Norge ²⁾. Overhovedet er det uomsvisteligt, at Bernstorff, saavel som de andre danske Statsmænd i Almindelighed, følte sig trykkede af Salderns Overmod og kun mente, man

¹⁾ S. 162.

²⁾ Dette fortalte Saldern den dansk-norske Gesandt i Petersborg Numsen. Se Depesche fra denne af 27de Novbr. 1772.

maatte bøje sig for ham, fordi han var en altfor indflydelsesrig og derfor ogsaa farlig Mand ¹⁾. Men nægtes kan det ikke, at Bernstorffs Anseelse led ved alt dette. Han fik Ansvar for den Afhængighed af Rusland, hvoraf man paa en saa utaalelig Maade havde Indtrykket igjennem Salderns Færd, og derigjennem lettedes Spillet for hans Modstandere, da disse et Par Aar senere naaede at faa ham styrtet. Det er visselig ogsaa udenfor disse mere bekjendte Træk et stødende Vidnesbyrd baade om Salderns Anmasselser og det Hensyn, Regeringen stedse mente at maatte tage til ham, naar man ser, at han ikke var tilfreds med den anselige Dotation, der var tilsagt ham ved den kongelige Resolution af 30te April 1767, men i Foraaret 1768 krævede, at hans Pension paa 6000 Rthl. d. C. allerede skulde regnes fra 29de Septbr. 1767 istedenfor, som der stod i Resolutionen, fra den Dag da Ratificationerne bleve udvexlede, og naar man saa ser, at Regeringen ikke turde andet end føje ham,

¹⁾ I et Brev, som er skrevet under Rejsen med Kongen fra London 22de August 1768 til Schack-Rathloun, fortæller Bernstorff om en Sag, der ikke nærmere karakteriseres, at den er bleven afgjort ikke *«selon les intérêts de Sa Majesté mais selon ses promesses. J'ai lu au roi la représentation de la chambre (des finances) en entier, je lui ai répété apres l'avoir lue la perte qu'il faisait par la concession qu'il avait accordée, je lui ai dit que c'était une de ces gratifications arrachées par Mr de Saldern, mais après tout cela je n'ai pas cru devoir insister sur la révocation de sa parole tant par ce qu'il m'a paru dangereux de l'habituer trop à retirer ses promesses lorsque ces promesses ne pechent ni contre la justice ni contre le droit d'autrui enfin contre son honneur ou le bien de l'état que parce que ce second coup porté à Mr de Saldern si tôt après celui qui regarde Mr Kamphöcener son parent aurait pu trop irriter ce ministre dont nous avons encore besoin.* Man ser, at det gjælder et af de Tilfælde, hvori Saldern har misbrugt sin personlige Indflydelse over Christian VII (Samlingen paa Ravnholt).

«welchem hierunter willfährig zu seyn man sich nicht füglich dürfte entziehen können» ¹⁾).

Samtidig med hele det Væv af Intriguer, hvori Saldern spillede en saa fremragende Rolle, gik Forretningerne deres Gang; men dem er der ingen Grund for os til nærmere at dvæle ved. I Overensstemmelse med en af de hemmelige Separatartikler, som vare føjede til Traktaten af 22de April 1767, fik Saldern udvirket, at der den 1ste Februar 1768 udstedtes den siden noksom berygtede Forordning om, at et toaarigt Ophold ved Universitet i Kiel skulde være Betingelse for Adgang til Embeder i Slesvig ²⁾. Fremdeles deltog han tilligemed Conferentsraad G. H. v. Ellendsheim og Geheimesecretæren E. W. Prangen som Commissærer paa Storfyrstens Vegne i de Forhandlinger, som i Foraaret 1768 førtes i Slesvig for at opgjøre det gottorpske Huses Gjæld. De kongelige Commissærer ved denne Lejlighed vare Geheimeraad von Dehn, Landraad J. H. v. Ahlefeldt og Andreas Schumacher, samt under den sidstes Fraværelse Justitsraad M. C. Eriicius ³⁾. Fremdeles blev der den 27de Maj 1768 af Saldern, Schimmelmänn og fire hamburgske Commissærer underskrevet et Forlig, der den 3die Juni ratificeredes af Christian VII, og hvorved alle Tvistigheder mellem Hamburg og det dansk-holstenske Fyrstehus i Anledning af dets Fordringer paa Overhøjhed over Hamburg afgjordes ⁴⁾.

¹⁾ Bernstorffs Ord i et Brev af 14de April 1768.

²⁾ Kobbe anf. St. 209. Se nærmere om den hele Sag Allen: Det danske Sprogs Historie i Slesvig I (Kjøbenhavn 1857) 395 ff. Den Interesse, Saldern ved denne Lejlighed viste for det meget forfaldne Kieleruniversitet, træder ogsaa frem igjennem et Træk af mindre Betydning, idet han stiftede et Legat paa 100 Rdlr. for yngre Studerende ved dette Universitet. (N. staatsb. Mag. VII, 23.)

³⁾ Instruxen er fra 15de April 1768.

⁴⁾ N. staatsb. Mag. VII, S. 19. Høst: Clio I, 120 f.

Nu var der foreløbig ikke mere at gøre i Danmark for Saldern, og i Forsommeren 1768 forlod han Landet, samtidig med at Christian VII tiltraadte sin bekjendte Rejse. Ved Elben sagde han Farvel til Kongen, som han selv siden skrev derom, «med Taarer i Øjnene»¹⁾. Ogsaa i Beslutningen om denne Rejse har man ladet Saldern have Del; det skal, hedder det, have været ham, der gav Kongen Lyst dertil, fordi han gjerne vilde have ham bort fra Dronningen²⁾. Reverdil ved ogsaa at fortælle, at da Saldern ikke selv kunde være med paa Rejsen, fik han en Major Düring, paa hvem han kunde stole, ansat i Kongens Følge³⁾. Hvormeget sandt der er i dette, skal jeg ikke indlade mig paa at afgjøre; men hvis Meddelelsen er rigtig, da have vi her en Sag, hvor Bernstorff og Saldern have arbejdet imod hinanden, thi det er en Kjendsgjerning, at Bernstorff var meget ilde stemt med Hensyn til denne Rejse, som baade efter hans og adskillige Andres Skjøn let kunde blive en fuldstændig Skandale⁴⁾.

¹⁾ Brev fra Saldern til A. P. Bernstorff af 7de Juni 1773.

²⁾ N. staatsb. Mag. anf. St. S. 19 jvfr. Baden Christian VII's Regerings Aarbog S. 40. Frederik II anf. St. S. 89 fortæller, at Saldern overtalte Kongen hertil, for at forhindre ham fra at foretage en Rejse til Norge, hvor man mente, han vilde foretage Forandringer, der vare stridende imod hans Tarv. Ogsaa Carl af Hessen tilskriver Saldern Del deri, idet han (*Mémoires de mon temps* S. 49) fortæller, at Saldern tilligemed Bernstorff og de andre Ministre lagde denne Rejseplan for at drage Kongen ud af det lastefulde Liv, han førte.

³⁾ Reverdil S. 106.

⁴⁾ Asseburg Denkwürdigkeiten S. 400 og Reverdil Struensee S. 105. Hermed fortjener at jævnføres, at Bernstorff den 17de Maj 1768 skriver saaledes til Schack-Rathlou fra Slesvig om Rejsen: *ce ferait un très grand bonheur pour ceux qui doivent le faire, s'il ne se faisait pas* (Samlingen paa Ravnholt). De forskjellige Breve, han skrev under Reisen, vidne om hans store Frygt for, at Kongen skulde prostituere sig og Riget.

**Fra Forsommeren 1768 indtil Afslutningen af Mageskiftetraktaten
1ste Juni 1773.**

Efterat den provisionelle Traktat og de med den i Forbindelse staaende Spørgsmaal foreløbig vare afgjorte, maatte Mageskiftesagen hvile, indtil Storfyrst Povel blev myndig og den kunde gennemføres med hans Billigelse. I denne Mellemtid kunde den russiske Regering bruge Saldern andre Steder, og vi træffe ham da som russisk Gesandt i Polen fra April 1771 til September 1772 ¹⁾. Hans Færd i dette Land vedkommer os ikke; vi minde blot om, at den anmassende Charakter, hvorpaa han allerede i Kjøbenhavn havde givet stødende Vidnesbyrd, her i det ulykkelige, til Undergang viede Land udfoldede sig paa en saadan Maade, at han blev Gjenstand for et Had, der stedse siden har ladet ham staa som en af Polakkernes værste Plageaander i denne Tid. Selve den Opgave, der var stillet ham, igjennem en saakaldet Pacification at forberede Polens fuldstændige Afhængighed af Rusland, slog som bekjendt fejl og maatte give Plads for Delingspolitiken.

Medens Saldern saaledes var borte fra Danmark, var dog ingenlunde Forbindelsen brudt imellem ham og den dansk-norske Regering. Sin Pension modtog han hver Maaned fra Kjøbenhavn, og man betragtede ham stedse her som den mægtige Statsmand, der ifølge al Sandsynlighed vilde faa en overordentlig Indflydelse paa, om Mageskiftet nogensinde vilde blive gjort til Virkelighed. Da derfor J. H. E. Bernstorff i Juli 1770 gjorde sit bekjendte Forsøg paa at forhindre, at Rantzau-Ascheberg paany kom i Gunst

¹⁾ I Efteraaret 1769 var han i Petersborg, hvorfra han den 3die Oktbr. besvarede et Brev fra Asseburg (se Asseburg: Denkwürdigkeiten S. 230).

hos Christian VII, og han i den Anledning skriftlig udviklede for Kongen, hvor let Rantzau-Ascheberg kunde bringe Danmark i et vanskeligt Forhold til Rusland, da fremhævede han særlig, hvor fjendtligt Forholdet var imellem Rantzau og de russiske Gesandter, der havde drevet Forhandlingerne i Kjøbenhavn, altsaa netop foruden Filosoffow ogsaa Saldern, og han mindede om, hvorledes denne sidste tilligemed Panin havde arbejdet *«avec un zèle, une élévation, une pureté et une étendue de vues supérieures à mes éloges et tout fait pour augmenter de jour en jour la confiance de leur souveraine en Votre Majté»*, men hvorledes de vilde blive ganske omstemte, hvis Rantzau-Ascheberg vandt Indflydelse. *«Les dégoûts, les contestations naîtront à chaque pas; tout sera rompu»* ¹⁾.

Men det lykkedes ikke Bernstorff ved at minde om Kejserinden og hendes mægtige Statsmænd at holde Rantzau-Ascheberg borte; hans eget Fald fulgte snart derefter, og nye Mænd kom til Magten. Jeg har tidligere her i Tidsskriftet ²⁾ søgt at skildre Styrelsen af Danmark-Norges Udenrigspolitik under Struensee, og der godtgjort, hvorledes Regeringen i Kjøbenhavn trods al Tale om det Uværdige i den Holdning, de forrige Ministre havde vist i Forholdet til Rusland, dog snart kom ind paa at gjenoptage den Bernstorffske Politik, men uden at den formaaede at vinde den russiske Regerings Tillid.

Saldern nærede personlig, hvis man kan stole paa hans egne Udtalelser, ingen Uvilje imod Struensee; han forsikrede

¹⁾ Dette Brev fra Bernstorff, dateret Traventhal 18de Juli 1770, er trykt i Asseburg Denkwürdigkeiten S. 424 ff.

²⁾ 2det Bind af 4de Række.

den dansk-norske Gesandt i Warschau, at han altid havde havt Agtelse for Struensee, og havde givet ham tydelige Beviser derpaa ved den Tillid, han mere end engang havde vist ham i Kjøbenhavn, idet han havde talt med ham om Forretningssager paa en Tid, da intet andet end hans personlige Agtelse for ham kunde bringe ham dertil. Ja Saldern erklærede endog, at han havde talt til sin Regering paa en meget anerkjendende Maade baade om Struensees Geni, Kundskaber og politiske Planer; men, tilføjede han, hvad der ængstede ham, var Struensees Forbindelse med Rantzau-Ascheberg og Gähler, og saa længe den varede, kunde man ikke have Tillid til den danske Regering¹⁾.

¹⁾ Han ytrede, at han *«bien loin d'avoir rien personnel contre lui (o: Struensee), a toujours eu de l'estime pour sa personne et lui en a donné des preuves convaincantes par la confiance, qu'il lui a témoigné plus d'une fois à Copenhague en lui parlant d'affaires dans un temps où il ne pouvait y avoir que l'estime qu'il avait pour lui qui l'y engageasse, qu'il en appelait au témoignage et au souvenir de ce ministre; que même plus encore il a écrit depuis à sa cour, qu'il était persuadé que c'était à la fermeté au génie et aux connaissances de ce ministre que l'on devait attribuer que notre cour fût encore dans le bon système avec la Russie et n'eut pas encore tout renversé mais qu'il ne pouvait pas me cacher que depuis qu'il l'a vu en liaison avec Mrr de Rantzau et de Gähler, quelque inferieurs qu'ils lui soient en génie, et écouter leurs conseils dangereux et ceux de leurs amis il n'a plus su sur quoi compter ni quel espoir former encore et que tant que ces liaisons subsisteront, il n'y aura aucune base solide à espérer»*. Referatet af denne Samtale sendte Gesandten, St. Saphorin først til Osten, efterat han havde oplæst det for Saldern, og denne havde godkjendt det (Depesche fra St. Saphorin af 28de Decbr. 1771. Gehejmearchivet). Osten, der hadede Struensee, følte sig ingenlunde tiltalt ved disse Udtalelser, saaledes at han endog den 14de Marts 1772 skrev derom til den danske Chargé d'affaires i Petersborg, Dreyer: *Entre nous soit dit, je crains que Saldern ne regrette Struensee. Je vous l'ai dit, que j'appréhendais qu'ils ne s'accomodassent et une lettre arrivée après sa chute m'y confirme*.

Rantzau-Ascheberg var nemlig stedse Gjenstand for Salderns levende Had. Heller ikke den Mand, der havde overtaget Ledelsen af det danske Udenrigsministerium, Grev Osten, stod paa en god Fod med ham; de vare tidligere i Petersborg blevene personlige Uvenner¹⁾. Imidlertid traadte dette ikke frem paa denne Tid, og ligesom man i det Hele søgte fra dansk-norsk Side at bevare et vist venskabeligt Forhold til Saldern, saaledes var navnlig Osten ivrig derfor. Strax efter at han havde overtaget Udenrigsministerpladsen, lod han den danske Gesandt i Petersborg, Christen Skeel foruden i Almindelighed at forsikre om Danmark-Norges Fastholden ved de Forpligtelser, Traktaterne paalagde det, tillige særlig udtale Christian VII's Højagtelse for Saldern saavelsom for Panin, og hvorledes det var Kongens Haab, at Saldern vilde bringe sit «store Værk», nemlig det holstenske Mageskifte, til Fuldendelse²⁾. Igjennem sine Depescher til Gesandten i Warschau fra Foraaret 1771 giver han Saldern stærke Forsikringer om sin egen Iver, medens han paa en unægtelig lidet loyal Maade antyder, hvilke Hindringer han har at bekæmpe «fra vore fælles forbryderske Modstanderes Side»³⁾. Og da senere hen under den Struenseeske Styrelse det Omslag finder Sted i den dansk-norske Politik, hvorefter man beslutter paa ny at virke sammen med Rusland i Sverige, saa er Osten ivrig for, at Saldern strax kan faa det at vide⁴⁾.

Paa den anden Side vilde Saldern ikke lade det komme til et Brud med Regeringen i Kjøbenhavn. Han indskjærpede den Nødvendigheden af, at den maatte følge Ruslands

¹⁾ Hist. Tidsskrift IV, 1, 655.

²⁾ Hist. Tidsskrift IV, 2, 378.

³⁾ Depescher af 19de Marts og 11te Juni 1771 (Gehejmearchivet).

⁴⁾ Depesche til Scheel i Petersborg af 23de Novbr. 1771.

Politik i Sverige, og advarede den imod at behandle afskedigede Ministre og Embedsmænd saa hensynsløst, som den gjorde, da den derved vilde gjøre Mageskiftets Fuldbgyrdelse umulig; Kejserinden havde erklæret ham, at hun ikke vilde »forværre Holstenernes Kaar.» Men han var langt fra at kræve nogen Gjenindsættelse af de tidligere Ministre eller stille andre bestemte Fordringer til Danmark-Norge¹⁾. Hertil bidrog vistnok, at han under sin Virksomhed i Polen ønskede at finde Medhjælp fra dansk Side. Osten stod fra tidligere Tid i en saadan Forbindelse med den mægtige Czartoriskyske Familie, at det for Øjeblikket kunde passe godt i de russiske Planer, om han søgte at paavirke denne Familie til at støtte den Politik, som Saldern skulde arbejde for i Polen. Han blev altsaa opfordret dertil. Ogsaa ønskede Saldern, at man vilde lade den dansk-norske Gesandt i Warschau, Schweitzeren St. Saphorin, der egentlig var bestemt til at forflyttes til Dresden, blive, hvor han var, da han ved sit fortrolige Kjendskab til de polske Forhold kunde være ham til Gavn²⁾. Vistnok vilde Regeringen i Kjøbenhavn ikke lade sig drage ind i de polske Forviklinger³⁾; men den gik dog ind paa at lade St. Saphorin blive i Warschau, og det, som Christian VII skrev derom til Osten, »for at vise min Lyst til at handle det russiske Hof til Behag.» I en Skrivelse af 12te Oktbr. til Osten udtaler Struensee selv, hvor

¹⁾ Den ovenfor anførte Depesche fra St. Saphorin af 28de Decbr. 1771.

²⁾ Brev fra Saldern til Osten af 19de April 1771 (*il est naturel que je souhaite de garder encore Mr de Saphorin quelque temps, pour m'assister dans mes opérations*) vedlagt Indstilling af Osten af 6te Maj.

³⁾ Skrivelse fra Christian VII til Osten af 17de Marts 1771 *•il paraît que Saldern nous voudrait mêler dans les affaires de Pologne, mais je n'en veux rien avoir à faire•*; jvfr. Kongens Svar paa Forestilling af 12te April 1771 om at støtte Dissidenterne.

gjerne han vil opfylde et Ønske fra Salderns Side for derved at vise ham Opmærksomhed. Derimod var Saldern ikke heldig med sine Forsøg i Slutningen af 1771, da den danske Gesandtskabsplads i Petersborg skulde besættes, og han ønskede, at St. Saphorin, hvem han formodentlig ikke mere behøvede i Warschau, maatte komme til at beklæde den.¹⁾ Han skrev et formeligt Anbefalingsbrev for St. Saphorin²⁾; men Osten, der ingenlunde havde Lyst til at have en Gesandt her, som han mente var ganske afhængig af Saldern, gav dels St. Saphorin en skarp Tilrettevisning, for at have villet trænge sig frem, dels gav han Saldern et ligefremt Afslag. «St. Saphorin, skrev han til denne, har vistnok i mange Aar været min gode Ven, men da jeg maa opfatte vore Forhold til Rusland som haveende en ren national Betydning og grundede paa den naturlige og nationale Interesse, saa tilstaar jeg, at jeg med størst Tillid vilde søge at finde iblandt de Indfødte en Mand, der kunde fortjene Eders ophøjede Souverains Bifald»²⁾).

Saldern holdt ikke af at faa Afslag, og i det Svar, han den 14de Februar tilsendte Osten, kunde han ikke lade være med en vis Spydighed at ytre i den Anledning: «Jeg hører ganske vist til dem, der arbejde i det Godes Tjeneste og ønske, at Nordens Ro maa blive sikkert grundfæstet, uden at jeg tillader mig den mindste Skrupel med Hensyn til de Personligheder, man vil bruge som Redskab; men jeg tilstaar dog, at Nationalitetsideen, saafremt man for Alvor vil slaa den fast, lader mig frygte for uheldige Virkninger». Maaske vilde han have svaret skarpere, hvis han ikke netop paa denne Tid havde ønsket

¹⁾ Brev til Osten af 30te Novbr. 1771 i Gehejmearchivet.

²⁾ Skrivelse fra Osten til Saldern 17de Decbr. 1771.

en Tjeneste af den dansk-norske Regering. Han vilde have flere Penge af denne. Der var, skrev han til Osten i samme Brev, skrækkelig dyrt i Polen; hvad han fik i Løn fra sit Hof, var ikke nok til alle de Udgifter, som «den forbandede Repræsentation gjorde nødvendige; hans Forgjængere havde været Fyrster og fødte Rigmænd, selv var han Gud være lovet hverken det ene eller det andet heraf; men han var Ambassador og folte sig som saadan»; hans «Delicatesse» forbød ham at henvende sig til Kejserinden, «hvem den forbandede Krig» med Tyrkerne voldte umaadelige Udgifter. Han anmodede derfor om at maatte faa et Forskud paa 20,000 Rdlr. af de 100,000 Rdlr., der vare lovede ham, naar Mageskiftet endelig traadte i Kraft¹⁾. «Maaske, skrev han videre, vil Eders eget Tænkesæt ikke nægte min Anmodning sit Bifald, da jeg ikke vil blive længere i dette Land end til den Tid, da min Storfyrste bliver myndig, og det Øjeblik er, som I ved, ikke langt borte. Saafermt Dreyer²⁾ underretter Eder nøjagtig om Tingenes Stilling, vil han melde Eder, at min Nærværelse der Dag for Dag bliver mere nødvendig. I forstaar mig, antager jeg.»

Dengang dette Brev blev afsendt, vidste Saldern, at Struensee var bleven styrtet, og han skrev derfor med det samme til Osten: «Hvad der er sket hos Eder, fortjener Europas Opmærksomhed. Jeg følger Begivenhederne med spændt Opmærksomhed. En Hydra er bleven kastet til Jorden, Gud bevare os for, at en anden skulde voxe op i dens Sted». Aabenbart er det sin gamle Modstander Rantzau-Ascheberg, til hvem han sigter ved de sidste Ord.

At Saldern kunde skrive et saadant Brev, vidner som

¹⁾ Se Side 111.

²⁾ Den daværende dansk-norske Chargé d'affaires i Petersborg.

saameget Andet til liden Ære for hans Charakter. Hvor store Overdrivelser der end maaske er i, hvad der er blevet fortalt om hans umaadelige Udsugelser i Polen, kommer man dog stærkt til at tvivle paa, at hans Pengeforlegenhed kan have været stor, naar man ved, at han i Maj 1771 havde været istand til at købe det adelige Gods Annenhof i Holsten¹⁾, som han forenede med sin tidligere Ejendom Schierensee, eller naar man ser, hvorledes han faa Aar efter levede som den overdaadige Rigmand i Holsten. Men i ethvert Tilfælde er det en paafaldende Art «Delicafesse», hellere at nedlade sig til at bede den danske Regering om et Forskud end at henvende sig til sin egen Souverain, dobbelt paafaldende hos den Mand, der netop holdt af at spille den myndige Dictator ligeoverfor Regeringen i Kjøbenhavn. Det er ogsaa en alt andet end fin Hentydning, han gjør til, at hans Nærværelse i Petersborg snart kunde blive af Betydning for den dansk-norske Regering.

Men dette sidste var unægtelig Sandhed, og derfor skyndte man sig i Kjøbenhavn med at opfylde hans Ønske. Der blev givet Ordre til at udbetale 20,000 Rdlr. til ham af de lovede 100,000 Rdlr., hvilke man havde deponeret i det Schimmelmannske Hus i Hamburg²⁾. Skjøndt Osten ingenlunde personlig holdt af Saldern, mente han dog, at dennes Bistand var uvurderlig for Danmark, endog i den Grad, at han skrev til den danske Chargé d'affaires i Petersborg: Saldern er og vil stedse være vor eneste Ven³⁾. Derfor gjorde han Alt, hvad der var ham muligt, før at berolige

¹⁾ Neues staatsb. Mag. anf. St. 21.

²⁾ Den kongelige Ordre er af 21de Marts 1772. Salderns Kvittering, der findes i Gehejmearchivet, er dateret Warschau 29de April 1772.

³⁾ Depesche af 16de Juni 1772.

ham med Hensyn til, at Rantzau-Ascheberg var bleven Medlem af det efter Struensees Fald gjenoprettede Statsraad, «det var kun paa Grund af en Overraskelse i det første Øjeblik», at dette var sket; Rantzau skulde ikke kunne træde ivejen for den danske Politik, han havde ikke en eneste Ven i Statsraadet og var ganske udelukket fra alle Overvejelser om de udenrigske Sager, hvorom der kun blev talt til Kongen i et snævrere Raad af Arveprinsen, Thott, Schach-Rathlou og Osten selv¹⁾. Ogsaa var Osten utrættelig med at vise Regeringens uindskrænkede Tillid til Saldern og lade sige ham alskens smigrende Ting²⁾. Og Schimmelmänn, der, skjønt han ikke var Medlem af Conseillet, dog var en af de højeststaaende og i det Hele mest indflydelsesrige Mænd i Danmark paa den Tid, skrev i Løbet af Sommeren gjentagne Gange til Saldern i Warschau for at bestyrke ham i hans gode Sind imod Danmark³⁾. Netop Schimmelmänn havde siden Salderns Ophold i Kjøbenhavn staaet i venskabeligt Forhold til ham⁴⁾, og han kunde i Sommeren 1772 saameget mere haabe, at hans Ord vilde have Vægt hos ham, som Rantzau-Ascheberg dengang var bleven trængt ud af Conseillet, hvor hverken Saldern eller nogen anden russisk

¹⁾ Depesche fra Osten til St. Saphorin af 25de Januar 1772.

²⁾ Depescherne fra Osten til St. Saphorin fra Aaret 1772 (Gehejme-archivet)

³⁾ Se Breve fra Schimmelmänn til Schack-Rathlou (Samlingen paa Ravnholt).

⁴⁾ Om hvor nøje Forholdet var imellem Saldern og Schimmelmänn, er det et ret kuriøst Vidnesbyrd, at da den danske Gesandt i Petersborg, Numsen, i Forsommeren 1773 friede til en Datter af Schimmelmänn, og den unge Dames Moder paa Datterens Vegne sendte ham en Kurv, saa vilde Numsen forklare sig dette ved, at Schimmelmänn skulde være vred paa ham, fordi han paa den Tid havde havt Mistillid til Saldern (Brev til Schack-Rathlou af 4de Aug. 1773 i Samlingen paa Ravnholt).

Statsmand eller selve Kejserinden kunde taale, at han havde en Plads.

Intet kunde da heller være stærkere end de Forsikringer, som Saldern efter Rantzau-Aschebergs Fald gav om sin Lyst til at fremme Mageskiftet ¹⁾, og den dansk-norske Regering var derfor meget opsat paa at se ham vende tilbage fra Warschau til Petersborg. Det syntes saameget vigtigere, som den Tid stærkt nærmede sig, da Storfyrst Poul selv skulde overtage Styrelsen af Holsten som myndig, og det altsaa gjaldt om, saa snart dette Tidspunkt var indtruffet, at faa Storfyrsten til hurtig at give sit Minde til, at den provisionelle Mageskiftetraktat blev forvandlet til en definitiv Traktat, for at der dog engang kunde komme Ende paa den pinlige Sag. Rusland var paa den Tid ikke blot indviklet i en Krig med Tyrkerne, men havde ogsaa med stor Forbitrelse set Gustav III af Sverige den 19de August 1772 fuldføre den navnkundige Revolution, hvorved han tilintetgjorde den fremmede Indflydelse i Sverige. Under disse Forhold haabede man i Kjøbenhavn, at Danmark-Norges Venskab vilde have en særlig Betydning for Rusland og at Vejen til en Afgjørelse af Traktatsspørgsmaalet skulde blive stærkt forkortet. Man tænkte sig, at Sagen vilde være afgjort med, at Storfyrst Poul, saasnart han selv overtog Hertugdømmets Styrelse, hvilket fandt Sted 16de Decbr. 1772 ²⁾, godkjendte den allerede tidligere sluttede Traktat.

Men Forsinkelsernes og Ærgrelsernes Maal var ingenlunde fuldt. Vistnok kom Saldern fra Warschau til Petersborg i Slutningen af Oktober ³⁾ for at beklæde samme Stilling

¹⁾ Se St. Saphorins Depescher fra 1772 (Gehejmearchivet).

²⁾ Allerede i Oktober var han bleven myndig. Se Hermann Geschichte des russischen Staats V, 677.

³⁾ Depesche fra den danske Gesandt i Petersborg, Numsen af 23de

som tidligere, for nemlig officielt at være Minister for Holsten og privat Panins betroede Raadgiver ¹⁾ Nu var Tiden der for ham til at vise sin Iver og den »Kraft og Fasthed«, som Osten berømmede hos ham ²⁾. Han var ogsaa meget venskabelig og fortrolig imod begge de danske Diplomater her, Numsen og Dreyer ³⁾. Men det viste sig snart, at man i Kjøbenhavn havde været altfor sangvinsk ved at tro paa, at den hele Forhandling skulde komme til at bestaa i, at Storfyrsten godkjendte Traktaten af 1767. Alt tydede paa, at man vilde komme til at forhandle ligesom forfra om en hel Traktat, og Saldern sagde strax, at Forhandlingerne derom ikke godt kunde blive endte førend Foraaret, og at det endog vilde være rigtigt at opsætte Mageskiftet, indtil der var blevet sluttet Fred med Tyrkerne ⁴⁾, eller indtil Storfyrsten var bleven gift ⁵⁾.

Det var ikke glædelige Udsigter. Forgjæves gjorde den dansk-norske Regering og dens Diplomater i Petersborg alle mulige Anstrængelser for at faa Sagen igang. Det gik saa langsomt, at Gesandten Numsen først den 6te Marts 1773

Oktbr. 1772. Danmark havde paa denne Tid to Diplomater i Petersborg, hvoraf den ene, Numsen, var accrediteret hos den russiske Regering som Gesandt; den anden, Dreyer, der tidligere havde været Chargé d'affaires, førend Numsen kom dertil, vedblev ogsaa siden indtil Marts 1773 at fungere særlig med Hensyn til den gottorpske Sag.

¹⁾ Asseburg: Denkwürdigkeiten S. 417.

²⁾ Depesche til Petersborg af 27de Decbr 1772.

³⁾ Ogsaa havde han paa en fortrolig Maade i et Brev den 29de Februar 1772 til Dreyer udtalt sin Lede over Opholdet i Polen: *Au reste mon parti est pris. Je retournerai au temps de la majorité du Grand-Duc à St. Petersbourg ou en Holstein. J'ai abandonné au fond de mon coeur les affaires de Pologne . . . Jamais on viendra à bout de me tenir ici dans une espèce de captivité. Comptez sur ma fermeté.*

⁴⁾ Depesche fra Dreyer af 30te Oktober 1772.

⁵⁾ Depesche fra Osten til Numsen af 20de Februar 1773.

kunde opnaa at faa Foretræde hos Storfyrst Poul, med andre Ord først 2 Maaneder efter at han havde faaet Creditiv til denne. Saldern talte nok som altid med megen Selvfølelse om, hvad han agtede at udrette, som om han var Herre over det Hele. Der var, ytrede han saaledes til Numsen, 3 Sager, han væsenlig vilde arbejde for i Rusland, dels Freden med Tyrkerne, dels Mageskiftet, dels Storfyrstens Ægteskab. Naar de vare bragte i Orden, vilde han give Rusland Fanden, han agtede ikke mere i sit Liv at sætte sine Ben i det ¹⁾. Det saa ogsaa ud som virksom Interesse fra hans Side, naar han i December 1772 foreviste Dreyer en Memoire, som han havde affattet til Storfyrsten, og hvori han udviklede for denne det politisk rigtige i at fuldbyrde Mageskiftet ²⁾, eller naar han betroede Numsen, at han med det allerførste vilde give sig ifærd med at udarbejde den definitive Traktat, som nok vilde være færdig den 15de eller 16de Januar. Saa vilde han lade Dreyer rejse med den til Kjøbenhavn for at udvikle dens Punkter i det Enkelte for Regeringen her ³⁾. Han kunde heller ikke taale, at man lod til at have Tvivl om Resultaterne af hans Virksomhed, og vilde navnlig hævde sig selv Eneretten til at drive Sagen igjennem og Fortjenesten deraf. Derfor vilde han for Exempel have, at den russiske Gesandt i Kjøbenhavn, Simolin, skulde holdes udenfor Sagen ⁴⁾, derfor skjød han Skylden for at Sagen trak i Langdrag paa Panin og Kejserinden; hin var, sagde han, for langsom og vaklende, denne havde sat sig i Hovedet ikke at ville høre tale om Sagen,

¹⁾ Depesche fra Numsen af 1ste Novbr. 1772.

²⁾ Depesche fra Dreyer af 26de Decbr. 1772.

³⁾ Brev fra Numsen til Schack-Rathloun af 29de Decbr. 1772 (Samlingen paa Ravnholt).

⁴⁾ Depesche fra Numsen af 19de Januar 1773.

førend hun havde faaet Fred med Tyrkerne ¹⁾. Derfor var han endelig ivrig for at fremstille sin personlige Uven Asseburg, der tidligere havde været højt betroet dansk Diplomat og nu var ligesaa højt betroet russisk Embedsmand, som den, der vilde gjøre, hvad han kunde, for at hindre Mageskiftet. Men, sagde han til Numsen med Heflighed, hverken Asseburg eller nogen Anden, hvem det saa var, skulde kunne spærre ham Vejen, man skulde blot lade ham handle uden at plage sig med den evindelige Tvivl, Frygt og Uro ²⁾.

¹⁾ Brev fra Numsen til Schack-Rathlou af 1ste April 1773 (Samlingen paa Ravnholt).

²⁾ Depesche fra Numsen af 21de Marts 1773. Ifølge de vante Skildringer af Asseburg ser man i ham J. H. E. Bernstorffs ivrigste Medhjælper i den ydre Politik (jvfr. hans *Denkwürdigkeiten*), og man har ondt ved at tænke sig ham som en Modstander af Mageskiftet. Men denne Opfattelse kan man ogsaa møde hos Andre end Saldern. Dreyer omtaler i en Depesche af 14de Januar 1772 et Rygte om, at Asseburg skulde stilles ved Siden af Panin i Ledelsen af de udenrigske Sager, og det mener han vilde være *«préjudiciable à nos intérêts»*. Denne Opfattelse gjentager han i en Depesche af 16de Marts 72; Numsen ytrer sig paa samme Maade om Asseburg i en Depesche af 27de April 1773, ligesom ogsaa Osten i Depescher af 8de Febr. og 9de Maj 1772 til Dreyer og i et Brev til St. Saphorin af 8de Febr. 1772 udtaler Frygt for, at Asseburg skulde vinde Indflydelse i Rusland; men maaske skal der kun tænkes paa mulige Virkninger af, at Asseburg var Uven baade af Saldern og Osten, og af at han særlig var misfornøjet med den Behandling, han havde været Gjenstand for fra den dansk-norske Regerings Side under Struensee (se Hist. Tidssk. IV, 2, 370). Endnu mere forbavsende er det dog med Hensyn til Asseburg, der sædvanlig skildres som en fortræffelig og hæderlig Mand, at se, hvorledes han var Gjenstand for et meget slet Omdømme hos Mange. Hvor Dreyer omtaler det ovenfor nævnte Rygte, siger han tillige, at det vilde være farligt for Asseburg at vende tilbage til Petersborg, da alle de udenlandske Diplomater og Landets fornemste Mænd *«sont très prévenus contre sa sincérité par toutes les preuves qu'ils en ont eu autrefois»*. I et Brev fra Schack-Rathlou til Grev Detlew Reventlow af 18de Novbr. 1771 kommer Talen

Men uheldigvis var der som sagt god Grund til at nære Tvivl og Ængstelse. For en Del kunde Langsomheden hænge sammen med de almindelige politiske Forhold, der, trods de Forhaabninger, man havde gjort sig fra dansk Side, dog snarest vare af den Natur, at de maatte forsinke Forhandlingerne. Saldern havde rimeligvis Ret, naar han sagde, at Catharina II helst vilde vente med Mageskiftet, indtil hun havde faaet Fred med Tyrkerne, og dertil syntes der i Vinteren 1772—1773 en Tidlang at være Udsigt. Først, naar denne Fred var sluttet, vilde hun være istand til at fatte en afgjørende Beslutning om den Politik, der skulde følges imod Gustav III i Sverige i Anledning af hans Anmasselse at gjøre Ende paa de russiske Intriguer i Stockholm. Det kunde da være klogt ikke at afslutte Forhandlingen med den dansk-norske Regering, førend hun

paa et Rygte, der dengang var i Omløb om, at Struensee skulde have nærmet sig J. H. E. Bernstorff, men at denne havde erklæret, at han ikke vilde vende tilbage, medmindre han fik Asseburg med sig. Dette, siger Schack-Rathlou, vilde gjøre ham meget ondt. Thi vel kjender han personlig kun Asseburg fra en særdeles fordelagtig Side, men, hedder det videre: *Votre Excell. sait elle-même mieux que moi ce dont le public l'accuse. Elle ne pourra manquer de se rappeler ce que le comte Scheel à Petersbourg Lui a écrit sur son sujet, il y a deux ans, et Elle n'ignore point, combien il est en horreur à toute la nation, ce qui est si vrai que l'on ne pardonnerait jamais cette démarche à Mr de Bernstorff . . . et beaucoup de gens, qui pourraient se résoudre à retourner à Copenhague pour l'amour de lui, s'y refuseraient s'ils prevoient y devoir rencontrer Mr d'Assebourg. Depuis long-tems rien ne m'a tant peiné* (Samlingen paa Ravnholt). Hvortil hentyder dette; og er der nogen Forbindelse imellem de Kjøbenhavnske og de Petersborgske Rygter om Asseburg? Der er nok enkelte Steder i dennes Levnetsbeskrivelse, der kunde tyde paa, at han var en noget epikuræisk Natur, og maaske drejede de Rygter, hvortil Schack-Rathlou henpeger, sig om Udskejelser af ham paa det sexuelle Omraade.

havde faaet den til at gjøre de Skridt imod Sverige, som hun ønskede ¹⁾. Men det var tillige umiskjendeligt, at Saldern ingenlunde viste Iver for at bortrydde de Hindringer, der stode ivejen for den dansk-norske Regerings Planer. Der var noget mistænkeligt ved den Maade, hvorpaa han, trods sine Kraftudtryk ved enkelte Lejligheder, dog snakkede frem og tilbage og viklede sig ind i et Væv af Modsigelser og Inkonsekvenser; det syntes utvivlsomt, at han selv bidrog til at trække Sagen ud ²⁾.

I Kjobenhavn fandt man Forholdene saa mislige, at det kom til en Forhandling i Statsraadet om, hvad man skulde gjøre. Paa den ene Side var det lidet behagelige Udsigter, at blive holdt hen af Rusland, til man af det var bleven trukket ind i en Krig med Sverige, og paa den anden Side var det farligt at røbe sin Mistillid til den russiske Regering, og opirre den ved at rette gjentagne Anmodninger til den. Navnlig kunde man derved let fornærme Saldern, «der i Virkeligheden er den eneste, som leder vor Sag og saa at sige har den i sine Hænder, men er en opfarende og voldsom Mand, der let bliver saaret over, hvad det skal være, og hvis Had er uforsonligt» ³⁾. Saa langt var man altsaa fra at have nogen virkelig Tillid til denne Mand, til hvem man allerede havde udøst saa betydelige Pengesummer. Man saa sig uden nogetsomhelst kraftigt Middel til at drive ham eller overhovedet den russiske Regering fremad.

Utvivlsomt var det da en Virkning af denne uhyggelige Stemning, naar Schack-Rathlou, der dengang i det Hele

¹⁾ Dette Syn paa hendes Planer var allerede gjort gjældende af Dreyer i en Depesche af 18de Novbr. 1772.

²⁾ Depesche fra Numsen af 9de og 21de Marts (Nr. 2) 1773.

³⁾ Avis au conseil 18de Febr. 1773 af Schack-Rathlou (Samlingen paa Ravnholt).

taget, og idetmindste afgjort hvad de udenrigske Anliggender angik, var den mest indflydelsesrige Statsmand herhjemme, kort Tid efter tilskrev baade Panin og Saldern paa en meget complimenterende Maade, og naar han navnlig erindrede Saldern om, hvorledes Mageskiftet vilde bringe »ham en uvisnelig Hæder, der aldrig vilde udslukkes i Danmark» ¹⁾. Men Complimenter og Smigrerier vare et meget svagt Middel. Derfor greb Regeringen i Kjøbenhavn netop i de samme Dage efter en ny Bistand ved at sikre sig den daværende russiske Gesandt ved det danske Hof Simolin. Denne gjaldt for at have stor Indflydelse hos Panin, der havde draget ham frem; Schack-Rathlou folte sig for hos Simolin, og mente derefter, som han ytrede i sin Indstilling til Kongen ²⁾, at have Grund til at formode, at, naar Simolin fik Tilsagn om en Gave af 50,000 Rdlr. d. C., vilde han modtage »et saadant Tilbud med tilbørlig Tak og gjøre sit bedste for at fortjene den kongelige Naade.» Det blev ogsaa bevilget, og Simolin fik en skriftlig Forsikring om denne Sum, der dog kun skulde udbetales ham, saafremt de holstenske Underhandlinger bleve bragte til en lykkelig Ende. Det var en ny ikke ubetydelig Pengeforpligtelse, som Mageskifteforhandlingerne paalagde Danmark-Norge.

Endelig er det sandsynligt, at den pinlige Stilling, hvori den dansk-norske Regering folte sig, har virket til den Forandring i Ministeriet, som netop fandt Sted paa denne Tid. Den 13de Marts gik Osten af som Udenrigsminister, og Schack-Rathlou overtog midlertidig hans For-

¹⁾ Brevene ere af 14de Marts 1773 og Concepterne findes i Samlingen paa Ravnholt (*«comblera Votre Excell. personnellement d'une gloire infinie qui ne s'eteindra jamais parmi nous»*).

²⁾ 19de Marts (Gehejmearchivet).

retninger. Ganske vist havde Osten stedse som Minister været ivrig for Tilslutning til den russiske Politik; han havde, medens Struensee havde Magten, ført Ordet med Styrke herfor, og efter Struensees Fald havde han været nidkjær for at tage ethvert muligt Hensyn til Rusland. Det synes heller ikke, som om der fra Petersborg er blevet ytret noget Ønske om hans Afgang, og der kan føres bestemt Bevis for, at andre Momenter have virket med til hans Fald. Han vilde under ingen Omstændigheder være bleven længe i Ministeriet. Men det er dog værdt at lægge Mærke til, at han personlig var ilde lidt i Petersborg. Kejserinden havde forlængst tabt den Yndest for ham, som hun i tidligere Dage i høj Grad havde næret for ham, og hverken Panin eller Saldern¹⁾ kunde udstaa ham. Man fristes derfor til at tro, at naar han netop gik af paa dette Tidspunkt, da var det, fordi man vilde betage Rusland det Paaskud til at udskyde den endelige Afgjørelse af Mage-skiftesagen, som det kunde have, naar den danske Udenrigsminister var en Mand, om hvem man i Petersborg kunde paastaa, at han ikke var nogen paalidelig Charakter. Sikkert er det i ethvert Tilfælde, at hvis han ikke var gaaet af nu, vilde Saldern have gjort Alt, hvad han kunde, for at faa ham fjernet. Faa Dage efter at Osten var gaaet af, og inden endnu Efterretningen derom var kommen til Petersborg, gav Saldern sig nemlig under en Samtale med Numsen til at spy Gift og Galde over Osten. Han havde, paastod han, nu faaet Efterretninger om denne, der havde bragt hans Forbitrelses og Mistankes Maal imod ham til at flyde over,

¹⁾ Saldern havde ovenikjøbet havt Mistanke om, at Osten kun slet havde opfyldt hans Ønske om, at han skulde formaa Czar-toriskyerne til at nærme sig til Rusland. (Depescher fra Osten til St. Saphorin af 17de og 24de Aug. 1771. Gehejmearchivet.)

«han vilde sætte Himmel og Jord i Bevægelse, for at faa ham afvejen, og han vilde ikke indlade sig paa at bringe «det store Værk» til Ende med en Mand, om hvem man vidste, at hans eneste Øjemed hermed var at vinde Ære og Fordele for sig selv, men som siden vilde give Rusland Døden og Djæveln. Til Grund for Tanken om Mage-skiftet laa det nordiske System, og derfor vilde han ikke tillade, at en Intrigant som Osten sent eller tidlig styrtede dette System overende, efter at Danmark havde naaet sit Maal. I saa Fald vilde han og hans Støv være forbandet i Rusland, men han ønskede at dø med Ære.» Denne voldsomme Udladning vilde Saldern have, at Schack-Rathlou skulde blive bekjendt med, og Numsen tilføjer derfor til sit Referat deraf, «at hvis der var noget Middel til at skaffe Osten den Rolighed, som han saa tidt paastaar, at han ønsker, vilde det være heldigt for Statens ydre saa-velsom for dens indre Forhold» ¹⁾. Approcherne vare saaledes i Virkeligheden aabnede af Saldern til et Angreb paa Osten, og det var forsaavidt heldigt, at denne dengang allerede var gaaet af. Hvad forresten Grunden til Salderns Forbitrelse paa Osten angaar, da var det formodentlig Despescher fra Simolin, der havde bragt den saaledes til at strømme over. Hvor stærkt end Osten havde taget Ordet for en Tilslutning til Rusland, saa havde han dog kun til et vist Punkt været stemt herfor; han havde navnlig aldeles ikke ønsket, at Danmark skulde gaa ind paa Kejserindens Planer til «en Familiepakt i Lighed med den Bourbonske», da det derved kun vilde udsætte sig for at blive trukket ind i alskens Stridigheder, som vare fremmede for dets Tarv ²⁾. Men

¹⁾ Brev fra Numsen til Schack-Rathlou af 21de Marts 1773 (Samlingen paa Ravnholt).

²⁾ Se Hist. Tidskr. IV, 2, 381.

Saldern havde i Foraaret og Forsommeren 1772 netop erklæret den dansk-norske Gesandt i Warschau, at det vilde være nødvendigt for at faa Kejserinden til at have Tillid til Danmark, at der samtidig med den endelige Mageskifte-traktat blev sluttet en nøje Traktat i Form af en Familie-pakt, som da ogsaa Sverige skulde bringes til at tiltræde ¹⁾. Siden den Tid var Rantzau-Ascheberg gaaet af, saa at der derigjennem var givet Rusland bedre Garanti for den dansk-norske Politik; men desuagtet maa hin Tanke være blevet opretholdt fra russisk Side; Udtalelser af Osten imod den ere aabenbart komne Saldern for Øre og havde bragt ham saaledes i Harme. Ganske vist var der ikke en eneste dansk Statsmand, uden at han følte Trykket af den russiske Alliance og haabede, at dette Tryk skulde blive lettere, naar først Mageskiftet var blevet sluttet. Derom har en saa skarpsynet Statsmand som Saldern næppe været uvidende; men det er ikke urimeligt, at han efter sit Kjendskab til Osten har ment, at denne mindre end flere andre af de danske Statsmænd vilde føle Betænkeligheder ved at sætte sig ud over Forpligtelser, som man fra dansk Side paatog sig for at opnaa Mageskiftet.

Naar forøvrigt den dansk-norske Regering havde været ængstelig for at Saldern skulde være paa Veje til at bryde sine Tilsagn, da var dette, saavidt det er muligt at dømme derom, ikke begrundet. Salderns Grund til at vise mindre Iver for Sagen, laa i hans egne personlige Forhold. Det begyndte at trække op til en Kamp, man kunde fristes til at sige, paa Liv og Død imellem ham og Panin. Som bekjendt hører det til de mærkelige Træk ved Catharina II's

¹⁾ Depescher fra St. Saphorin af 23de Maj, 3die Juni og 11te Juli 1772 (Gehejmearchivet).

Regering, at samtidig med, at den er kraftig, som kun faa Fyrsters have været det, frembyder den Skuet af den ene voldsomme Hofintrigue efter den anden. Saadanne Mænd som Gregorius Orlow og Potemkin ønskede ikke blot at være Kejserindens Elskere men ogsaa at spille en fremragende Rolle i Politiken. Her tørnede de imidlertid sammen med Panin, hvis Langsomhed, Magelighed og Skjødeshed tidt lod ham give sig slemme Blottelser, men som dog var en overlegen Statsmand. I Efteraaret 1772 var det kommet til en alvorlig Tvist imellem Orlow og Panin, da denne søgte at tilintetgjøre den Rest af Indflydelse, Orlow endnu havde hos Catharina. I Januar 1773 havde Orlow misfornøjet forladt Petersborg og begivet sig til Reval; men Fjendskabet imellem ham og Panin og imellem begge Venner holdt sig ligegodt. Alt tyder paa, at Saldern under denne Strid har sluttet sig til Panins Fjender, uden at man dog i det Enkelte kjender hans Deltagelse i Intriguerne. Dette Fjendskab imellem ham og Panin indeholdt naturligvis en Fare for Danmark, thi det kunde let virke til, at Panin søgte at modarbejde Saldern i den dansk-gottorpske Sag, og det var klart, at man ogsaa trængte til Bistand af ham; i det mindste vilde Modstand fra hans Side have været meget farlig. Derfor havde den dansk-norske Regering tidligere søgt at vinde Fyrstinde Daskow og nu i den sidste Tid sikret sig hans Yndling Simolins Velvilje. Og selv om nu ikke Spliden imellem de tvende Statsmænd bragte Panin til at nære mindre velvillige Stemninger imod Danmark-Norge, saa maatte den dog altid sinke et Arbejde, der krævede begge Samvirken. Hertil kom, at naar Saldern tog Del i Kampen imod Panin, kunde det ikke være hans Lyst, snart at blive fjernet fra Petersborg, hvorved hans

Indflydelse her let vilde blive undergravet, og det saameget mindre, som han, hvad vi snart skulle komme tilbage til, rimeligvis har havt ærgjerrige Planer om ved Hjælp af Storfyrst Povel at hæve sig til at indtage en endnu langt mere fremragende Plads imellem Statsmændene i Petersborg end den, han allerede indtog. Men hvis Traktaten om Mageskiftet blev endelig vedtaget, vilde han umulig kunne undgaa selv at blive den, som kom til at rejse til Holsten for at fuldbyrde det.

Altsaa uden at man paa nogen Maade har Ret til at sigte Saldern for at have villet bedrage Danmark, kan man finde det særdeles forklarligt, at han i Slutningen af 1772 og Begyndelsen af 1773 har vist Mangel paa Iver. Men naturligt er det ogsaa, at hans Forhold til Panin maatte ængste de danske Statsmænd, som ingenlunde vare uvidende derom¹⁾ og tydelig mærkede, hvorledes det lammede Forhandlingerne. Medens Saldern talte om Panin som den, der sinkede Sagen, skjøde dennes Venner, naar de talte med Numsen, Skylden over paa Saldern; ham var det, efter deres Sigende, der blot søgte at holde Danmark hen med Snak, hvorimod det var Panins fulde Agt at faa Sagen afgjort saa snart som muligt.

Fra de første Dage af April kommer der imidlertid et helt nyt Sving i Mageskiftesagen. Da tog man fra russisk

¹⁾ Depesche fra Dreyer af 6te Marts 1773 og Brev fra Numsen til Schack-Rathlou af 1ste April 1773 (Samlingen paa Ravnholt). Depescherne fra det danske Udenrigsministerium i de første Maanedre af 1773 vidne stedse om megen Ængstelse i Anledning af Intriguerne ved det russiske Hof, indtil en Depesche fra A. P. Bernstorff af 20de April udtaler Glæde over, at Panins Plads kan gjælde for sikkert.

Side fat saaledes, at det var klart, der vilde komme en Ende paa den. For en Del har dette Omslag maaske hængt sammen med, at det var forbi med Udsigterne til snart at faa Fred med Tyrkerne, og man kunde derfor ikke godt tale om at opsætte Mageskiftetraktaten, til Tyrkekrigen var endt. Derved kunde man have bragt Danmark-Norge til i Fortvivelse at slutte sig til de Bourbonske Magter, der stadig raabte paa, at Rusland blot vilde holde det for Nar. Og forsaavidt det maatte ligge i den russiske Politik, at Danmark-Norge ikke slap ud af dens Ledebaand, efterat Mageskiftet var fuldbyrdet, saa havde man et Middel derimod ved at gennemføre den Tanke, Saldern allerede Aaret iforvejen havde slaaet paa, nemlig samtidig med at Mageskiftetraktaten bragtes istand, at knytte det til sig ved en Alliance, endnu tættere end de tidligere af 1765 og 1769 havde været. Eftersom Forholdet til Sverige havde udviklet sig i den seneste Tid, skulde Bestemmelserne i en saadan Alliance naturligvis væsenlig være rettede imod dette Rige, som Rusland foreløbig var nødt til at lade blive i Ro, saalænge Tyrkekrigen varede; Alliancen vilde ligesom blive Prisen, for hvilken man bevilgede Danmark-Norge dets Ønsker i anden Henseende.

I Slutningen af Marts 1773 horte Numsen derfor Panin ytre, at for at give Mageskiftetraktaten al mulig «Fasthed og Paalidelighed», vilde det være rettest at «fastslaa en højtidelig gjensidig Forpligtelse imellem Kongen, Kejserinden og Storfyrsten og deri at medoptage de tvende Rigers Interesse med Hensyn til Sverige og det nordiske System; derved vilde Mageskiftet komme til at hvile paa et urokkeligt Grundlag, og det vilde blive, som det burde være, et Baand, der fastknyttede en uopløselig Alliance imellem Danmark

og Rusland» ¹⁾). Dette var en Overraskelse for Numsen, og Saldern spillede den Comedie at ytre Forbavselse deraf ²⁾). Faa Dage efter at disse Ideer vare udtalte af Panin, var det, at Forhandlingerne optoges med større Iver fra russisk Side. Efterretningen om, at Osten var gaaet af, kunde kun gjøre et godt Indtryk i Petersborg ³⁾), og skjønt Schack-Rathlou, paa hvem den russiske Regering satte megen Pris ⁴⁾), gjorde Alvor af sin Beslutning, kun midlertidig at bestyre de udenrigske Sager, og allerede den 27de Marts lod disse komme under A. P. Bernstorffs Ledelse, saa svækkede dette dog ikke Danmarks Stilling til Rusland. Navnet Bernstorff havde en god Klang ved Hoffet i Petersborg, og det gjaldt som en Kjendsgjerning, at A. P. Bernstorff i det Væsenlige hyldede sin nylig afdøde Farbroders politiske Synsmaade.

Idet nu Forhandlingerne gjenoptoges i Petersborg, var

¹⁾ Numsens Depesche af 21de Marts 1773, No. 2.

²⁾ Numsens Depesche af 21de Marts 1773 No. 3. At Saldern i Virkeligheden skulde være bleven overrasket over denne Plan, er utroligt. Det var jo i Hovedsagen den samme Plan, hvorom han selv havde talt det foregaaende Aar til St. Saphorin. Han havde imidlertid i Løbet af Vinteren jævnlig forsikret de danske Diplomater i Petersborg, at Mageskiftet vilde blive afsluttet uden at blive sat i Forbindelse med andre Spørgsmaal og navnlig uden at Stillingen til Sverige kom til at spille en Rolle med derved.

³⁾ Schimmelmänn skriver den 21de Juli 1774 til Schack-Rathlou: *Alle Nachrichten aus Petersburg versichern, dass die Entfernung des Grafen Osten den günstigen Einfluss gehabt habe den glücklichen Ausgang der (holsteinischen) Sache zu befördern.* (Samlingen paa Ravnholt.)

⁴⁾ Panin og Saldern lode ham i de stærkeste Udtryk opfordre til i detmindste i nogen Tid at beholde Udenrigsministerpladsen (Depescher fra Numsen af 11te April No. 4 og navnlig 23de April: *«je redouterais tout pour nos intérêts et ne répondrais de rien, si Votre Exc. ne se laissait fléchir à sacrifier quelques mois de plus au bien de l'État»*). Saldern skrev ham personlig til den 10de April 1773 med Opfordringer i samme Retning.

det umiskjendeligt, at Saldern viste stor Iver for at fremme dem¹⁾. Hans Handler svarede ganske til den Iver, han udtalte i et Brev til Schack-Rathlou, hvori han lovede, at om 5—6 Uger vilde Alt være i Orden, saaledes at man kunde undertegne Traktaten. «Det var hans Tro, sagde han i dette Brev, at den vilde blive saadan, at den danske Regering ikke vilde ønske nogen Forandring deri; men skulde det være Tilfældet, vilde man gaa ind derpaa fra russisk Side, om man end kom til at spille Tid derved»²⁾. Selv om nu Kejserindens bestemte Ønske, at Forhandlingerne skulde drives med Kraft, kan have nødt ham til at være ivrig for Sagen, ligger det dog nær tillige at forklare hans Iver af hans personlige Forhold. Hans og Orlovs Planer mod Panin vare glippede. Ligesom Orlov søgte Lægedom mod sine Skuffelser og Ærgrelser ved en Rejse til Vesteuropa, saaledes maatte det nu være ønskeligt for Saldern saasnart som muligt at komme bort fra Rusland³⁾; men hertil vilde netop Mageskiftet give fortræffelig Anledning. Uden at møde nogen Standsning længere, fremmes da Forhandlingerne derom i Løbet af April og Maj. Den 30te April kan Numsen melde, at Saldern havde udarbejdet Udkastet til den endelige Traktat, Panin havde foretaget nogle Rettelser deri, og Numsen selv havde derpaa læst det og fundet det i alt Væsenligt stemmende med den fore-

¹⁾ Den 6te Juni skriver Numsen til Schack-Rathlou: «Saldern har i den sidste Tid opført sig *merveilleusement bien et c'est à lui que nous devons uniquement la promptitude avec laquelle tout vient de se faire.*»

²⁾ Brev af 10de April.

³⁾ I en Depesche af 11te April Nr. 3 skriver Numsen, at Salderns Grund til at ville bort fra Rusland, er hans *«confusion de se voir démasqué ainsi, le remords d'avoir trahi son ami et le chagrin de s'être trompé dans son attente.»*

løbige Traktat af 1767. Medens Saldern var den, der nærmest havde med alle Enkelthederne i Mageskiftesagen at gjøre, har han næppe havt synderlig Indflydelse paa den Alliancetraktat, der skulde sluttet samtidig med eller umiddelbart efter Mageskiftetraktaten. Det var Panin, der først havde talt om den til Numsen, det var ogsaa ham, der senere meddelte denne enkelte Bestemmelser i den, og man bør vistnok i den se hans, ikke Salderns Værk. Den 1ste Juni var man kommen saavidt, at Mageskiftetraktaten endelig kunde undertegnes i Zarsko-Selo. Numsen undertegnede den paa Danmark-Norges Vegne, Panin og Saldern paa Storfyrst Povls ¹⁾. Lidt over en Maaned derefter blev Alliancetraktaten, hvoraf en Del gjaldt som «*Acte séparé et secret*», undertegnet den 12te August. Men den er ikke undertegnet af Saldern. Dengang havde han allerede forladt Rusland for i Holsten at varetage det Fornødne til selve Fuldbyrnelsen af Mageskiftet.

Fra Afsluttelsen af Mageskiftetraktaten 1773 indtil Salderns Død.

I Kjøbenhavn saavel som alle andre Steder gjaldt det for et stort Gode, Danmark-Norge havde vundet ved Mageskiftetraktaten. Men det kom jævnlig til at vise sig i den

¹⁾ Denne Traktat er trykt saa tidt, at det er overflødigt her at meddele Noget om dens Indhold. Den findes f. E. i Eggers: *Denkwürdigkeiten aus dem Leben des Grafen A. P. Bernstorff* (København 1800), og i Claussen: *recueil de tous les traités . . . conclus par la couronne de Danemarque des l'année 1766—1794* (Berlin 1796). Et Uddrag staar i Reedtz: *repertoire des traités conclus par la couronne de Dannemarc* (Göttingue 1826).

følgende Tid, at man ikke havde faaet det Haab opfyldt, man havde næret, at denne Traktat skulde blive Grændsen for Afhængighedsforholdet til Rusland, der saa tidt havde vist sig trykkende. Den Alliance, Rusland krævede som et Slags Vederlag for Mageskiftet, blev Grundlaget for forskjellige lidet behagelige Forhold, ligesom den omsider bragte Danmark-Norge i en pinlig politisk Stilling i Aaret 1788. Ja Mageskiftetraktaten var endog næppe bleven sluttet, førend den dansk-norske Regering, om end paa anden Maade, fik at føle Ærgrelser og Bryderier, som den voldte. Disse kom fra Saldern.

Allerede inden han var rejst fra Rusland i Sommeren 1773 havde han gjort, hvad han plejede at gøre, naar han troede, at den dansk-norske Regering trængte til hans Bistand, han havde krævet Penge, og som sædvanlig paa en alt andet end taktfuld Maade. For det første havde han i April 1773 skrevet til Schimmelmann, at han ikke rolig kunde rejse fra Petersborg for at fuldbyrde Mageskiftet, medmindre han strax fik en Sum af 12,000 Rdlr. d. C. udbetalt. Denne Sum blev ogsaa udbetalt ham¹⁾. Men han gik videre endnu. Dagen efter at Mageskiftet var blevet undertegnet, skrev han til Numsen om sine pekuniære Forhold. Han skønnede — saaledes skrev han — vistnok meget paa den Naade, den danske Konge havde vist ham ved at bevilge ham en aarlig Pension paa 6000 Rdlr. d. C.; men han haabede, at Kongen desuden vilde bevilge ham de 6000 Rdl. species, han hidtil havde oppebaaret som holstensk Embedsmand. «I ved, fortsatte han, og jeg tror, enhver Dansk maa vide, hvad jeg har maattet lide indtil

¹⁾ Hans Kvittering er af 7de Juni, jvfr. Forestilling fra A. P. Bernstorff til Kongen af 15de Juli 1773 (Gehejmearchivet).

dette Øjeblik. Om faa Uger bliver jeg 63 Aar. Jeg staar ved Enden af min Løbebane, og det med en aldeles odelagt Helbred. Staten vil snart blive befriet for den aarlige Pensionsbyrde til mig. Man har kun nødtigt at lade mig leve i min Usselhed (*vivotter*), min Rolle vil snart være udspillet Jeg ved, at jeg har ledet [Bestyrelsen af Hertugdømmet Holsten med Værdighed og uden at man kan bebrejde mig noget, saaledes at jeg er den første og den sidste Minister hos det holsten-gottorpske Hus, der ikke har gjort sig skyldig i Tyveri og ikke har Rapserier paa sin Samvittighed. Jeg vil engang dø som Tigger, men med et pletfrit Rygte¹⁾. For at han imidlertid ogsaa paa anden Maade »kunde dø roligt«, bad han Numsen om at indstille til den danske Konge, at der, naar han var død, maatte bevilges hans Søn en aarlig Pension paa 3—4000 Rdlr.

Det kan ikke andet end gjøre et modbydeligt Indtryk at se Saldern føre et saadant Sprog, at se ham tale om at dø som Tigger, og paa den Maade motivere sine Ønsker om Penge. Og det var den samme Mand, der i næste Øjeblik kunde være bydende indtil Brutalitet. Men i ligesaa høi Grad han kunde være overmodig fremfusende, i samme Grad manglede han al ædel Stolthedsfølelse; og blottet for Ro i Charakteren, uden nogen sædelig Alvor gik han til de mest modsatte Yderligheder.

Men naturligvis naaede han sit Ønske ved denne Lejlighed som saatiidt ellers; det blev indrømmet ham ved kongelig Resolution af 2den Juli²⁾. Paa samme Maade

¹⁾ *«de sorte que je suis le premier et le dernier ministre de la maison de Holstein Gottorp qui a ni volé ni des faits de rapillage à la charge de sa conscience. Je mourrai un jour en gueux mais sans reproche.»*

²⁾ Dog fik Sønnen ikke Løfte om 4000 men kun 3000 Rdlr. d. C.

havde man ogsaa indrømmet ham et andet, skjøndt mindre vigtigt Ønske. Saldern kunde nok nedlade sig til at være krybende, naar det gjaldt om at vinde Penge derved; men han holdt tillige af at omgive sig med en vis Glans. Og da han nu skulde forlade Rusland og gaa til Holsten som Storfyrst Povls Commissarius ved Mageskiftets Fuldbyrkelse, skulde det ske paa en iøjnefaldende Maade. Det kunde ikke være ringere, end at en dansk Fregat maatte hente ham ¹⁾. Man fandt det nok i Kjøbenhavn at være et vel stærkt Forlangende, men afslaa det vilde man dog ikke ²⁾, og for at det kunde ske paa en saa lidet ydmygende Maade som muligt, lod man Fregatten Christiansø, der var Cadet-skib, gjøre sit Togt til de østlige Farvande i Østersoen, saaledes at det kom til at se ud, som om den blot lejlighedsvis tog Saldern tilbage med sig.

Imidlertid, Fregatten stod til hans Raadighed, hans Forfængelighed var tilfredsstillet, og han gik ombord den 7de August. Men uheldigvis for ham, kunde han ikke i samme Grad bryde over Vind og Vove som over Regeringen i Kjøbenhavn. Paa Vejen til Kiel blev Fregatten overfalden af Storm, og Saldern led saaledes af Søsyge, at kan siden omtalte denne Rejse som det rædsomste, han havde oplevet. Stormen var saa stærk, at Fregatten maatte gaa til Dragør istedenfor til Kiel, og Saldern besøgte i de sidste Dage af August Maaned Kjøbenhavn og Fredensborg. Forhandlingerne med Ministeriet vare i det Hele ret venskabelige, og med Christian VII havde han en Samtale i Enrum paa ikke mindre end 3 Kvarter. Det var nu

Salderns egen nye Pension skulde beregnes ham fra 1ste Januar 1774.

¹⁾ Depesche fra Numsen af 21de Maj 1773.

²⁾ Depesche fra A. P. Bernstorff til Numsen af 19de Juni 1773.

mere end 5 Aar, siden han havde set Kongen, og det 5 Aar, der havde svækket denne umaadeligt. Saldern traf ham ogsaa langt fra i den Tilstand, hvori han havde kjendt ham, men dog bedre end han havde ventet det, og Kongen «syntes at føle, til hvor stor Fordel den holstenske Sags heldige Afgjørelse vilde være» ¹⁾).

Det var kun Sorejsens Uheld, der havde ført Saldern til Kjøbenhavn, og saasnart det kunde ske, rejste han til sit Bestemmelsessted Kiel. Mageskiftetraktaten havde i sin § 5 slaaet fast, at den skulde være fuldbyrdet inden 1ste Januar 1774 og saavidt muligt 4 Maaneder, efterat den var bleven ratificeret ²⁾. Det gjaldt altsaa om at skynde sig, thi der var Meget at bringe i Orden. Paa den ene Side skulde man ifølge § 4 i Traktaten foretage nyt Valg paa en Coadjutor til Bispedømmet Lübeck, idet Arveprins Frederik som bekjendt havde gjort Afkald paa denne Stilling, hvortil han tidligere var bleven valgt. Og man skulde efter samme Paragraf «anvende alle mulige Midler» for at faa Valget til at falde paa Prins Peter Frederik Wilhelm af Holsten-Gottorp ³⁾. Men ved Siden deraf var der selvfølgelig en Mængde Forhold i selve det gottorpske Holsten at ordne, inden Overdragelsen af dette Land til den danske Konge kunde finde Sted. Det var dette, Saldern nu skulde varetage, medens Overkammerherre Grev Detleuw Reventlow skulde forhandle med ham som kgl. dansk Commissarius. Saldern og Reventlow, det var begge to Mænd, der i høj

¹⁾ Brev fra Saldern til Panin af 28de Aug. 1773, hvoraf en Afskrift er vedlagt Brev fra Numsen til Bernstorff af 16de Septbr. 1773.

²⁾ Udvekslingen af Ratificationerne fandt Sted i Petersborg den 29de Juli 1773 (Depesche fra Numsen af 30te Juli).

³⁾ I et Brev fra Saldern af 10de April 1773 til Schack-Rathlouw hedder det angaaende dette Valg ligefrem: *«bey den Herren Canonicis ist das Geld das hauptsachlichste Augenmerk.»*

Grad manglede personlig Elskværdighed, og de havde næppe noget behageligt Minde om hinanden fra den Tid, de sidst havde havt med hinanden at gøre, dengang Saldern nemlig i Begyndelsen af 1768 havde holdt det for nødvendigt at «ydmyge Reventlow lidt» og derfor havde faaet ham for en kort Tid udstødt af Conseillet ¹⁾. Man kunde paa Forhaand sige, at det ikke vilde gaa af uden nye Sammenstød imellem dem; men Ubehageligheder maatte der overhovedet ventes, hvem der saa fik med Saldern at gøre, og Reventlow, der baade selv var holstensk Godsejer og tidligere som Medlem af Conseillet havde deltaget i de Forhandlinger, der førte til den provisionelle Traktat af 1767, var paa en Maade selvskreven til ved denne Lejlighed at tage Stødet af.

Nu da Saldern var ved at afslutte sin Bane som hertugelig eller storfyrstelig Minister, vilde han gøre det paa en Maade, der kunde vække Opsigt. Han traadte op som «den store Herre», og Reventlow maatte forbavses over, hvor godt han forstod at spille denne Rolle. Sligt var noget Uvant i Kiel, og Alle vare optagne og blændede af ham. Men hvad de, der kjendte noget til ham, vare mest forundrede over, var, at han tvertimod sit vante og opfarende Væsen lagde an paa at være venlig. Ingen kunde forstaa, at der virkelig gik flere Uger hen, uden at han havde været grov imod Nogen ²⁾.

Naar Saldern saaledes lagde Baand paa sig selv, hang det for en stor Del sammen med, at han, der længe havde ønsket Mageskiftet, nu tilsidst vilde arbejde for det ved at paavirke Stemningen i det hertugelige Holsten

¹⁾ Jvfr. Side 117—119.

²⁾ Brev fra Reventlow til Bernstorff af 21de Septbr. 1773.

til Fordel for det. Saavidt man kan se, har der nemlig været en ikke ringe Uvilje imod det. Naturligvis kan man, naar man vil tale om Stemning, kun tænke dels paa Adelen, dels paa Embedsstanden og Befolkningen i Kiel, der havde levet af, at denne By havde været Sæde for de forskjellige Collegier. Hvad den livegne Bondebefolkning eller Smaaborgerne i de andre Kjøbstæder mente, var aldeles betydningsløst.

Efter vor Tids Opfattelse ligger der i og for sig noget højst forargeligt ved en saadan Handling som Mageskiftet, hvorved Landskaber bortbyttes, uden det ringeste Hensyn til Befolkningens Ønske, ganske som om det gjaldt en Landejendom med Inventarium. Og selv om sligt dengang stemmede med de vante politiske Grundsætninger, saa var det dog rimeligt, at en Befolkning, der blev Gjenstand for et saadant Mageskifte, kunde blive harmfuld over at skulle ud af sine vante Former og have en ny Styrelse. Men dette maatte særlig let blive Tilfældet ved det hertugelige Holsten. Naar man husker paa, at Danmark og den danske Regering aldrig er bleven hadet mere glødende end af de gottorpske Fyrster og den Embedsstand, som de omgave sig med, vil man finde det naturligt, at kun Faa i det gottorpske Holsten kunde hæve sig til den Synsmaade, som Saldern og for ham Westphalen havde havt, at det vilde være til Holstens Tarv, om den hertugelige og den kongelige Del af Landet forenedes under den danske Konges Scepter. Med fuld Føje fremhævede Reventlow i sine Indberetninger til Regeringen, hvorledes Befolkningen i Kiel efterhaanden maatte vænnes til den Tanke, at den «skulde under Herredømmet af en Fyrste, som den hidtil stedse havde betragtet med hadefulde Øjne; dertil var den bleven

oplært baade ved sin Regerings politiske Synsmaade og ved sine Embedsmænd, der vare opfødte i Tanker om Had og Hævn¹⁾. Hos Embedsmændene kom nu ogsaa den Frygt til, at de maaske vilde blive afskedigede uden Pension, naar Forandringen skete. Der var i det hertugelige Holsten en Legion af Embedsmænd, som der utvivlsomt ingen Brug vilde blive for efter Mageskiftet; det gik saavidt, at man havde 7 Officerer til 19 Dragoner²⁾. Under slige Forhold kan det ingenlunde undre, at der havde været en vis «Gjæring» i Kiel, da det rygtedes, at Saldern vilde komme dertil, og hvad der var hans Hverv. Allerede i Aaret 1772 havde forskellige Adelsmænd i det hertugelige Holsten tilskrevet Saldern for at spørge, om der dog ingen Mulighed var for, at Mageskiftet kunde afværges, og de havde talt om, at de vilde indgaa til Kejserinden med Bøn i den Anledning³⁾. Heraf gjorde de virkelig Alvor det følgende Aar. Der levede paa den Tid i Hamburg en «Madame Bjelke», som stod i et nøje Fortrolighedsforhold til Catharina II, saaledes at denne jævnlig vexlede Breve med hende. Hvad hun berettede Kejserinden om Forhold i Holsten og Norden overhovedet, gjaldt for at have en ikke ringe Vægt hos hende, og fra flere Sider kappedes man derfor om at paavirke denne Catharina II's Fortrolige⁴⁾. Saaledes havde Modstanderne af Mage-

¹⁾ Brev til Bernstorff af 21de Septbr. 1773.

²⁾ Reventlows Brev til Bernstorff af 19de Oktbr. 1773, hvor det ogsaa hedder: *Le nombre des employés ici dans tous les departemens aussi bien que des officiers est prodigieux comparativement à l'étendue de cet état.*

³⁾ Saldern meddelte den dansk-norske Regering dette. Se Depesche fra St. Saphorin af 16de Maj 1772 (Geheimearchivet).

⁴⁾ I Slutningen af Sommeren 1772 skrev Schimmelmann under et Ophold i Hamburg om hende til Schack-Rathlou: *«Hier macht mir die Frau v. Bielke viel zu schaffen. Ich sehe Sie zwar alle Woche*

skiftet i det hertugelige Holsten, saasnart det rygtedes, at den definitive Traktat var sluttet, faaet hende til at skrive et Brev til Kejserinden fuldt af Klager over den sørgelige Begivenhed; og hun havde med det samme tilsendt sin højtstaaende Veninde et formeligt Bønskrift fra en Del holstenske Adelsmænd, der anmodede om at maatte blive overflyttede i russisk Tjeneste med samme Grad, som de havde i den hertugelige¹⁾. Disse Adelsmænd hørte til «det svenske Parti», et Navn som man fra dansk Side i denne Tid jævnlig gav de Holstenere, der gjaldt for fjendtligsindede²⁾, rimeligvis fordi Gustav III vitterlig var meget forbitret over Mageskiftet og antoges for at modarbejde det, hvor han kunde.

Det samme Misnøje, der var traadt frem herigjennem, havde lagt sig for Dagen, da Saldern og Reventlow kom til Kiel. Denne Stemning var det, Saldern gjorde sig al mulig Umage for at dæmpe, og derfor havde han saa stærkt anstrængt sig for at være den milde og venlige Mand, som gjerne vilde hjælpe tilrette, hvor han kunde, med For-

einigemahl bey mir und ich und meine Frau bestreben uns aufs beste ihr alle mögliche Politesse zu erweisen, weil ihre mit der Kayserin habende Correspondenz seit einiger Zeit uns wirklich nachtheilig gewesen ist. Aber ich muss gestehen dass so viele Mühe wir uns auch geben wir doch noch nicht alle Vorurtheile bey ihr haben vertilgen können. (Samlingen paa Ravnholt). Men hvem var denne Fru Bjelke? Det synes utvivlsomt, at hun ikke har været gift med nogen af de danske og norske Bjelker; og man kommer da lettest til at tro, at hun havde været gift med en Bjelke af den svenske Gren af Familien.

¹⁾ Se f. Ex. Depesche fra Numsen 6te Aug. 1773.

²⁾ Saaledes hedder det i et Brev fra Reventlow til Bernstorff af 19de Oktober om en af de højest staaende gottorpske Embedsmænd, Holmer, der ønskede at træde i den danske Konges Tjeneste: *il n'en restera pas moins Suedois, nourri dans des haines mortelles contre le Danemark.*

klaringer og Forestillinger. Efterhaanden som det viste sig, at Mageskiftetraktaten havde sørget tilstrækkelig for Pensionering af de Embedsmænd, der ikke gik over i kongelig Tjeneste, lagde ogsaa Bevægelsen sig stærkt hos disse, og Befolkningen, som nu ikke blev ophidset af dem, «resignerede» ¹⁾, saaledes at Reventlow allerede den 22de Oktober kunde indberette, at Alt tydede paa, at selve den Akt, hvorved det gottorpske Holsten skulde overdrages Kongen, vilde finde Sted med fuldstændig Ro, og at baade han og Saldern vare enige om, at det vilde være aldeles overflødigt, eller snarere skadeligt, om man andenstedsfra vilde tilkalde Tropper ved denne Lejlighed. Det var, skrev Reventlow, vistnok en stærkt fremtrædende Anskuelse hos den holstenske Adel, «at den altid havde været Gjenstand for det danske Folks Skinsyge og Had», og der var en vis almindelig Frygt for, at der vilde blive gjort Indskrænkninger i de Privilegier, som havde gjældt fra tidligere Tid, og som Befolkningen mente vilde blive afskaffede, naar den ikke længere havde Fyrster, der som de gottorpske vare fødte og opdragne i dens Midte. Men selv om disse Fordomme ikke strax kunde udryddes, saa kunde der dog gøres ikke lidet dertil, naar man ved aabne Breve bekjendtgjorde, at de forskjellige Stænders Privilegier vilde blive opretholdte ¹⁾.

Forsaavidt Saldern havde virket til Forbedringen af den almindelige Stemning, havde den dansk-norske Regering kun Grund til at være tilfreds med ham. Men han havde tillige benyttet det Misnoje over Mageskiftet, som han havde truffet, til et Skridt, der var alt andet end behageligt for Regeringen i Kjøbenhavn, ja som i flere Dage fremkaldte

¹⁾ Brev fra Reventlow til Bernstorff dateret Emkendorf 2den Novbr. 1773.

den stærkeste Bevægelse i Regeringskredsene. Det angik Spørgsmaalet om Slesvigs og Holstens overordnede Styrelse.

For Struensees Tid havde Ordningen af, hvad man kaldte det tyske Cancelli, været den, at der i Spidsen for det stod en Oversecretær, som under sig havde en Cancelliforvalter, nogle Retskyndige, hvem Relationsprotokollerne vare betroede, og nogle Bisiddere; denne Oversecretær havde indtaget en bestemt overordnet Stilling, saaledes at han havde det afgjørende Votum i Sager, der ikke bleve forebragte i Conseillet til kongelig Afgjørelse der. Men dette havde Struensee forandret, og heller ikke efter hans Fald var den gamle Ordning indført igjen. Cancelliet dannede nu et Collegium bestaaende af en «Oberprocurator» og 3 Deputerede, der vare hinanden sideordnede.

Allerede under sit Ophold i Kjøbenhavn havde Saldern „mit der ihm eigenen Lebhaftigkeit“ ytret Ønske om, at det tyske Cancelli maatte føres tilbage til samme Form, det havde havt tidligere, han havde slaaet paa, at der var «Misstemning hos de «første Classer» i «de tyske Provindser» over at staa under et Departement, der ikke havde nogen Chef, men bestod af lutter borgerlige Forretningsmænd. Man havde svaret herpaa med en almindelig Forsikring om, at man vilde have sin Opmærksomhed stærkt henvendt paa, hvad der kunde være til de paagjældende Landsdeles Tarv, og da Saldern begyndte med at tale i høje Toner for at sætte sin Vilje igjennem, havde man mindet ham om, hvorledes han strax ved sin Ankomst havde lovet paa det højtideligste ¹⁾, ikke at blande sig i Rigets indre Anliggender.

Dermed var Forhandlingen foreløbig endt; men Saldern

¹⁾ «auf die feyerlichste Art».

var ikke den Mand, der glemte, hvad han havde sat sig i Hovedet, og den 27de Septbr., da Reventlow og Schimmelmann vare i Besøg hos ham paa Schierensee, kom det til voldsomt Sammenstød imellem ham og Reventlow om den samme Sag. Saldern gik saavidt, at han erklærede at, hvis man ikke opfyldte hans Ønske i denne Henseende, vilde Mageskiftet ikke blive fuldbyrdet, men han vilde stille Alt i Bero, indtil han havde indhentet nærmere Befalinger fra Petersborg ¹⁾. Denne Trudsel gjentog han, om end i hofligere Form, i Skrivelser, som han tilsendte baade Arveprinsen, Schack-Rathlou og Bernstorff ²⁾.

Med de stærkeste Farver udmalede han i disse Breve den Harme over Mageskiftet, der var almindelig i det gottorpske Holsten. «Der lyder, skrev han, et almindeligt Raab imod Foreningen af det hertugelige Holsten med Kongeriget Danmark, og selv de besindige Folk have gjort sig Forestillinger, der maa bringe En til at gyse, for ikke at tale om den naturlige Uvilje hos Pøbelen eller om dem, der

¹⁾ Forestilling fra Statsraadsmedlemmerne Thott, Schack-Rathlou og A. P. Bernstorff af 8de Oktbr. 1773 (Afskrift med Conferensraad C. L. Stemanns Haand i den Ravnholtske Samling).

²⁾ Brevet til Arveprinsen er dateret Kiel 2den Oktbr., det til Schack-Rathlou sammesteds 3die Oktbr. Begge Brevene ligesaavel som alle de her benyttede Aktstykker, der vedrøre denne Sag, findes i Samlingen paa Ravnholt. Jeg skylder Pastor Crone i Herrested den velvillige Meddelelse om, at disse Papirer fandtes i Samlingen, saavel som en paalidelig Afskrift af dem. Et Referat af det hele Sammenstød med Saldern findes forøvrigt i Bernstorffs Depescher til Numsen fra Efteraaret 1773, og ligeledes i Wasserschlebes Haandskrift paa Kongens Bibliothek Ny kgl. Saml. 715 c. No. 2. Denne sidste begaar dog den Fejl, at han for meget fremstiller Saldern blot som Talsmand for det holstenske Ridder-skabs Ønsker, ligesom det er urigtigt, naar han ogsaa lader Reventlow fremsætte disse. Reventlow har kun talt om Adelens Mistemning i Almindelighed.

lade sig forføre af forbryderske Bevæggrunde Alle Embedsmænd, Prælater og de mest fremragende Mænd af Adelen, imellem hvilke der i Sandhed findes Mænd af Fortjeneste, have sat sig i Hovedet, at de for stedse ville blive bedragne for deres Privilegier, Rettigheder, ja selv for deres Love, saasnart Foreningen med Kongeriget Danmark har fundet Sted. Man hører paastaa, at alle Kongens Resolutioner, der angaa de tyske Provinser, ere affattede paa Dansk, at den Mand, der skal fortolke Kongens Vilje, hverken kjender det holstenske Folks Sprog, Love eller Skikke.» Men imod al denne Frygt og Vrede var der efter hans Opfattelse et ufejlbart Middel; det var, at man strax gjenoprettede Oversecretærpladsen ved det tyske Cancelli i Kjøbenhavn, derved vilde der blive givet Befolkningen en Garanti, og dette Skridt ønskedes derfor af Alle. Ogsaa for ham personlig var det af den største Betydning; thi han forudsaa, at ellers vilde han selv blive Gjenstand for «et almindeligt Had i et Landskab, der vil holde sig for at være bleven ofret ved imod sin Vilje at maatte miste en Herre, under hvem det har følt sig lykkeligt.» Gjorde man ikke, hvad han bad om, vilde han blive nødt til «at give hendes kejserlige Majestæt en i det Enkelte gaaende Skildring af den tyske Befolknings Klageraab og Misfornøjelse. Og hvad vilde vel saa denne store Fyrstinde sige.»

Ganske vist faar man Mistanke om, at Saldern har brugt vel stærke Farver i sin Skildring af den almindelige Stemning, naar man hører, at blot Udnævnelsen af en Oversecretær skulde være et sikkert Hjælpemiddel. Men det er dog særdeles sandsynligt, at den holstenske Adel ikke har holdt af at se den overordnede Styrelse i Hænderne paa nogle borgerlige Collegiedeputerede, og al Sandsynlighed er for, at Saldern, der dengang stærkt maatte tænke sig Muligheden

af, at hans Rolle i Rusland var udspilt og at han kunde komme til at tilbringe Resten af sine Dage i Holsten, med Grund har frygtet for at ville blive Gjenstand for den holstenske Adels følelige Had i Fremtiden, naar han ikke ved denne Lejlighed varetog dens Interesser.

Forsaavidt kan man ikke undre sig over hans Onske; men uagtet han i sine Skrivelser svøbte sine Forestillinger i forskellige Smigrerier til Arveprinsen og Complimenter til Statsraadets Medlemmer, saa havde han dog baade under Samtalen med Reventlow paa Schierensee og tillige i sine Breve ladet Trudslen om at standse den hele Sag og appellere til Kejserinden tydelig skinne igjennem. Derved blev hans Optræden en fræk Anmasselse. Der stod i Traktaten ikke et Ord om nogen Oversecretærplads, det var Traktaten, han havde at rette sig efter, og han manglede enhver-
somhelst Adkomst til at opstille en ny Betingelse for Gjen-
nemførelsen af Mageskiftet. Hvilke Hensyn den dansk-
norske Regering gjorde klogt i at tage til Stemningen i det hertugelige Holsten, blev det dens egen Sag at afgjøre. Intet var altsaa rimeligere, end at Regeringen i Kjøbenhavn mente her at se et Vidnesbyrd om hans gamle Lyst til at blande sig i Rigets Styrelse, og at den blev i høj Grad forbitret over hans Skridt. Navnlig Arveprinsen, Enkedronning Juliane Marie og deres Mentor Guldberg vare ude af sig selv. «Enten ville vi altsaa, skrev Juliane Marie den 4. Octb. til Schack-Rathlou, paany komme til at bøje Hovedet under Hr. Salderns utaalelige Aag, eller Mageskiftet vil ikke finde Sted.» Det var efter hendes Mening en uforvindelig Tort, at sligt blev budt hendes Son, en Prins, der var Kongens Broder og havde frelst baade ham og Fædrelandet og givet Styrelsen dens nuværende Skikkelse for at forhindre, at Riget enten skulde komme under et Slags Aristokrati eller under

Dispotiet, hvorunder det havde sukket 2 hele Aar. Vel vilde hendes Søn tilskrive Saldern, at Kongen var rede til at gjøre, hvad der allerede iforvejen havde været hans Tanke, nemlig »paa den Dag, Mageskiftet fandt Sted, at overdrage Grev Bernstorff Referatet af det tyske Cancellis Sager.» Men, hvis Saldern stillede yderligere Krav, da vilde Prinsens Ære gjøre det nødvendigt for ham at træde ud af Statsraadet og ikke mere blande sig i Regeringens Sager; denne hendes Søn's Beslutning kunde hun ikke andet end ganske billige, hun »vilde rødme over at være hans Moder, hvis han handlede anderledes.» »Jeg er, saaledes endte hun sit Brev, i en stærkere Bevægelse og Uro, end jeg kan sige det; men Gud har været og er min Støtte og mit Haab, selv om jeg forudser, at man tilsidst vil opnaa at tvinge mig til at forlade Kongen og min eneste Søn, som tilligemed mig har vovet Alt for at gjøre en Ende paa den Vanære, hvorfor Kongen og hans Riger var udsat.»

Som Dronningen her valgte at udøse sit Hjerte paa denne stærke, kvindelige Maade for Schack-Rathlou, saaledes var han ogsaa den, for hvem Guldberg ret gav sin Sindsbevægelse Luft i Anledning af Saldern's Skridt. »De ved, saaledes skrev Guldberg til Schack-Rathlou den 4de Oktbr., den Afsky, som Herskabet altid har havt for at lade sig befale af Gehejmerraad Saldern. De har og selv havt den, og ved alle Lejligheder styrket den hos disse kongelige Personer Ach! gode Gud, skal nu den Holstenske Sag standses, eller skal Landet igjen nedsynke i den Forvirrels Afgrund, det begynder at stige op af, eller skal Aaret 1767, der har født de følgende, fornyes igjen! Ach! her gjælder ikke om det Tyske Cancelli, men derom, at denne forfærdelige Mand vil, Allerdyrebareste Hr. Gehejmerraad, komme med en Paastand efter den anden. O! for Guds Skyld,

skriv dog til Gehejmeraad Schimmelmänn, og om saa skal være, lad os dog for alt, hvad vi kan, slippe disse Befalinger: siden kan man sætte en første Deputeret i Cancelliet, hvem det end skal være.» Guldberg er i saameget større Bevægelse over Sagen, som han forudser, at det vil være umuligt at bringe Prinsen og hans Moder fra den Beslutning, de have fattet «at ville trække dem ud af Alt, da de desuden ikke finder uden Sorg af Cabaler, Bryderier og Fortrædeligheder fra alle Kanter. Virkningen heraf er alle Tings Forstyrrelse og en almindelig Urolighed i Landet, og jeg ved ikke hvad!» Guldbergs eneste Haab er, at man ved Hjælp af «den gode Gehejmeraad Schimmelmänn kan bringe Saldern til at lade sin Paastand falde og overlade det til Kongen selv at gjøre i hans tyske Cancelli hvad Indretning han vil.»

I denne stærke Bevægelse hos de kongelige Personer greb Prinsen endog til, uden nogen Forhandling med Statsraadet, selv at skrive til Saldern; han meldte ham, at Kongen havde havt den Tanke, paa den Dag, Mageskiftet fandt Sted, at overdrage Bernstorffs Referatet af de tyske Cancellisager, og besvor ham at lade sig nøje dermed, idet han tillige antydede sin Beslutning ellers at ville træde ud af Regeringen. Brevet, som formodentlig er aflattet enten af Enkedronningen eller snarest af Guldberg, var meget uheldigt. Ikke blot tager det sig ilde ud, naar Prinsen, der hadede Saldern, her taler om sin Agtelse, Kjærlighed og Erkjendtlighed imod ham; men Tonen har i al sin bevægede Charakter tillige noget bedende, der er uden al Værdighed. Saaledes f. Ex. Slutningen af Brevet, hvor det hedder: «Fuld af Tillid til Eder, Hr. Greve og til Eders Venskab imod H. M. Kongen og hele hans Hus, haaber jeg, at I vil frelse mig ud af den Vanskelighed, hvori jeg

er stedt. Sæt Eder i mit Sted, det beder jeg Eder om, og tænk et Øjeblik paa hele min Stilling. Det staar i Eders Magt, kjære Greve, at forhindre en nødvendig og ulykkelig Begivenhed, der vil vække Opsigt, og at vinde Frederik V's Søns Hjerte, ved at overlade det til Kongen selv, efter Mage-skiftet at give det tyske Cancelli den Skikkelse, der behager ham ¹⁾).

Utvivlsomt har dette Prinsens uheldige og ubesindige Skridt vakt levende Misnoje hos Statsraadets Medlemmer, saameget mere som Schack-Rathlou strax efter at have faaet Juliane Maries Brev havde skrevet til hende paa Fredensborg for at berolige hende, da Sagen ikke var «meget farlig», og navnlig havde bedt hende faa Prinsen til ikke at afsende noget Brev til Saldern, inden Statsraadet havde afgivet sin Betænkning over Sagen. Enkedronningen havde selv i hint Brev bedt Schack-Rathlou om at lade hende vide sin Mening, og med det samme ytret, at hun ogsaa gjerne vilde underrettes om Grev Thotts og «den gode Eichstädt's Mening», «hvilken sidstnævnte særlig har gjort sig fortjent af Kongens og Statens Ære» ²⁾. Hvad kunde da være ikke blot mere fremfusende, men ogsaa taktlosere end ikke engang at vente, indtil disse Mænd havde afgivet deres Votum?

Alt tyder paa, at om Statsraadets Medlemmer end vare

¹⁾ Dette Brev er dateret Fredensborg 5te Oktbr. 1773.

²⁾ Hun nævner i sit Brev til Schack-Rathlou ikke Bernstorff, formodentlig fordi hun ogsaa havde skrevet til denne om Sagen: det var ham, under hvem den nærmest hørte, da han var Udenrigsminister, og det var ham, Referatet af det tyske Cancellis Sager var tiltænkt, saa at det ikke godt er tænkeligt, at hun ikke skulde have ønsket at vide, hvad han mente derom. I Wasserschlebes tidligere nævnte Skildring (se S. 161) hedder det, at Begivenheden fremkaldte «une correspondance fort vive» imellem Prinsen og Bernstorff.

yderst forbittrede over den Fremgangsmaade, Saldern havde fulgt ¹⁾), saa havde de ikke noget imod selve hans Ønske. Den Form, han krævede gjenindført, var netop den, der havde været tidligere gjældende ved det tyske Cancelli, og ligesaa lidt som der overhovedet hos hin Tids Statsmænd var nogen Tanke om, at Rigets Integritet — for slet ikke at tale om den danske Nationalitet i Slesvig — kunde blive truet ved Fællesbestyrelsen af de slesvigske og holstenske Sager, ligesaa lidt havde man Anelse om, at denne Fare kunde blive endnu større, naar de tvende Hertugdømmers Bestyrelse havde ligesom ét Hoved i en Cancellipræsident. Desuden var man igjennem Reventlows Indberetninger paa det rene med, at Stemningen i det hertugelige Holsten ingenlunde var den bedste, saa at man ikke kunde nægte, at der forsaavidt kunde være Noget i, hvad Saldern gjorde gjældende. Men hvad der var Hovedsagen, man turde endnu ikke støde ham for Hovedet; det var en utaalelig Tanke, om nu maaske Mageskiftet skulde blive udsat igjen, og man skulde komme til at forhandle med den russiske Regering om Oversecretærpladsen ²⁾). Under disse Forhold var man enig om, at det vilde være klogt at komme Saldern imøde, naar det blot kunde ske paa en Maade der ikke var altfor ydmygende. Altsaa gik Statsraadet den 8de Oktober ind til Kongen med en Forestilling, hvori navnlig Hensynet til Stemningerne i Holsten og Hadet hos det saakaldte «svenske Parti» her blev fremhævet, og hvori man derfor foreslog at sætte det tyske Can-

¹⁾ Se f. E. det udførlige Referat deraf, som Bernstorff har givet i en Depesche til Numsen af 9de Oktbr.

²⁾ Den russiske Gesandt i Kjøbenhavn, Simolin, støttede Salderns Forslag, skjønt han ikke synes at have billiget dennes Fremgangsmaade.

celli paa sin gamle Fod, saaledes dog at Oversecretærtitlen ombyttedes med en anden Præsidiets antydende Titel ¹⁾, og at denne Stilling blev betroet til en Mand, som baade «ved sin Fødsel» og sin Vandel var istand til at vinde «Landets Tillid.» Bernstorff skulde da have Bemyndigelse til at lade give Saldern Tilsagn i Kongens Navn om, at denne Forandring vilde finde Sted «paa den Tid, da Landet vilde blive overgivet den danske Konge», og erklære ham, at det skulde staa ham frit for «at meddele dette allerhøjeste Tilsagn til saadanne Mænd i vedkommende Landskaber, der ved deres Fortjenester vare værdige til og behøvede en saadan Beroligelse.» Denne Indstilling blev taget tilfølg, og Arveprindsen tilskrev Saldern personlig derom, idet han udtrykkelig tilføjede, at denne Chef vilde blive taget af den holstenske Adel ²⁾. Herved kom hele Sagen i Orden under en Række, med gjensidige Complimenter og Smigrerier opfyldte Skrivelser, som gjøre et særlig ubehageligt Indtryk, naar man tænker paa, hvor bitter i Virkeligheden Stemningen var.

I Hovedsagen havde Saldern sat sin Vilje igjennem. Kun var det lykkets den dansk-norske Regjering at give Indrømmelsen til ham en mindre ydmygende Charakter, idet den ikke havde indladt sig paa, strax at udstede en Bekjendtgørelse om Oversecretærpladsens Gjenoprettelse, men kun lod ham have Ret til underhaanden at meddele, hvem han vilde, at et lignende Skridt vilde finde Sted. Det kan vel endelig være et Spørgsmaal, om den Maade, hvorpaa den dansk-norske Regering, da det kom til Stykket, besatte denne Embedspost, har været efter Salderns Hoved.

¹⁾ Den Titel, A. P. Bernstorff siden fik som Præsident i det tyske Cancelli, var «Directeur».

²⁾ Brev dateret 12te Oktbr. 1772.

Man vilde nemlig være vis paa, at den blev besat med en paalidelig Mand, ikke med en eller anden holstensk Adelsmand, der gik til Gjerningen med gamle gottorpske Antipathier imod Danmark, og derfor fik A. P. Bernstorff Pladsen. Skjønt denne ingenlunde var født Holstener, kunde han dog regnes for at høre til den holstenske Adel, da han ejede Godset Borstel i den kongelige Del af Holsten. Det var netop Bernstorff, om hvem Arveprinsen strax havde skrevet til Saldern, at han var udset til at overtage Referatet af de tyske Cancellisager, og der kunde derfor være stor Sandsynlighed for, at Valget af en Cancellichef vilde komme til at falde paa ham. Intet var altsaa rimeligere end at Saldern, hvis dette havde stemt med hans Ønsker, ogsaa havde antydnet det. Men i det Sted ser man ham, da han takker Arveprinsen, fordi den dansk-norske Regering har opfyldt hans Anmodning angaaende Gjenoprettelsen af Præsidentpladsen, tilføje den temmelig taktløse Ytring, at han bad om, at Valget af en Cancellichef maatte blive omhyggelig overvejet (*murement pesé*), thi det vilde ikke undgaa Prinsens skarpe Blik (!), at det vilde være «meget vanskeligt at finde en Personlighed, der var skikket til at udfylde denne Plads, en Plads, der i mere end en Henseende krævede en ganske overordentlig Omsigt (*une circonspection infinie*)»¹⁾. Ja samme Dag skriver Saldern endog til selve Bernstorff: «Tillad mig at bede Eder om at vise mig den Gunst at udsætte Valget af en Directeur for det tyske Cancelli, saalænge det er Eder muligt, thi paa min Ære, jeg kjender ikke en Mand i hele Holsten, der har de fornødne Egenskaber».

Hvem kan vel læse slige Breve uden at faa Indtrykket

¹⁾ Brevet er dateret Kiel 22de Oktbr. 1773.

af, at de netop ere rettede imod Tanken om Bernstorffs Udnævnelse og at hans Brev til denne altsaa er en formelig Uforskammethed? Men hans Breve havde vistnok et videre Formaal. Det vilde unægtelig holde haardt at besætte Pladsen, hvis han havde Ret i, at der ikke var en eneste Holstener, som kunde beklæde den; men mon Saldern ikke ved at fremstille Vanskelighederne saa store, vilde antyde, at der dog var én Mand, som var skikket til den, nemlig han selv? Udnævne ham øjeblikkelig dertil, kunde der selvfølgelig ikke være Tale om; men naar man opsatte Valget «saa længe det var muligt», naar Mageskiftet først havde fundet Sted og han, den holstenske Godsejer, dermed var bleven Kongen af Danmarks Undersaat, hvad skulde der saa kunne være til Hinder derfor, og hvem skulde vel i den Grad som han besidde denne «*circonspection infinie*» og de andre fornødne Egenskaber, som han turde sværge paa ellers ikke vare at finde hos Nogen i Holsten! ¹⁾ Dette bliver imidlertid en blot Gisning; men at han ikke ønskede Bernstorffs Valg, derom kan der næppe være Tvivl ²⁾.

Tilsyneladende kan det forbavse, at Regeringen holdt

¹⁾ I et Brev fra Reventlow til Bernstorff af 2den Novbr. 1773 hedder det: «*j'applaudis fort au sentiment de V. Exc. relativement au directoire, il s'accorde trop avec ma façon de penser pour que je n'emploie pas tout mon savoir faire à eluder la proposition indiscrete de Mr de Saldern.*» Destoværrer findes ikke Bernstorffs Brev, hvorpaa dette er Svaret; men mon disse Ord ikke pege i den Retning, der er antydnet ovenfor i Texten?

²⁾ Det er derfor et slaaende Vidnesbyrd om hin Tids Sladder og Bagvadskelyst, at Bernstorffs Uvenner senere have sigtet netop ham for ved denne Lejlighed at have staaet bag ved Saldern og sat den hele Forestilling i Scene, for ved Salderns Hjælp selv at blive Chef for det tyske Cancelli. (Brev fra P. C. Schumacher til Johan Bülow 24de Septbr. 1787 i Manuskriptsamlingen i Sorø.)

det for nødvendigt at tage saameget Hensyn til Saldern, som den gjorde. Det var dog som den overvundne, at han havde forladt Rusland. Hans Planer om at styrte Panin vare slaade fejl, og denne hævdede den vigtige Plads som russisk Udenrigsminister; al Sandsynlighed var for, at han under en Conflict vilde have støttet den dansk-norske Regering imod Saldern. Derom kunde den saameget mindre være i Tvivl, som Panin, efter at Saldern først havde forladt Rusland, stedse omtalte ham paa den bitreste Maade for Numsen. Saldern, sagde han, var den værste Slyngel, der kunde tænkes; den danske Regering havde han søgt at svige; uagtet han gav sig Udseende af at arbejde for Danmarks Sag og Mageskiftet, havde han dog efter at være vendt tilbage fra Polen søgt at bringe den hele Underhandling til at strande og villet have Panin til at være enig med sig deri; men da denne ikke vilde indlade sig derpaa, var han bleven hans Dødsfjende og havde søgt at styrte ham. Det var rimeligt, at Saldern ogsaa fremdeles vilde søge at sinke Mageskiftets Fuldbærdelse, og man maatte endelig fra dansk Side være paa sin Post og gjøre Melding til Petersborg, hvis det virkelig blev Tilfældet, for at der da herfra kunde blive givet ham de bestemteste Ordre til at fremskynde Sagen. Der var ikke Ende paa de Logne og gemene Pengebedragerier, hvori han havde gjort sig skyldig. Han havde lojet om Frederik II af Preussen ved at sige til den danske Gesandt, at denne vilde have havt Mageskiftet opsat, indtil de polske Forhold vare ordnede, for at Danmark kunde nodes til at garantere den nye Ordning af disse. Han havde foruden andre Bedragerier stukket 12000 Rubler i Lommen, som den danske Regering havde givet ham med det Hverv at betale dem til Fyrstinde

Daskow¹⁾, og han havde i Aaret 1771 forfalsket Kejserindens Underskrift for at tilvende sig Penge. Ja han havde endog indladt sig paa højforræderske Planer i Rusland, han havde vundet Storfyrsten for sig ved at forestille ham, hvorledes han burde dele sin Moders Magt og være hendes Medregent; han havde endog faaet ham til at give sig et skriftligt Til-sagn om, at han vilde arbejde for at naa dette; men man havde været saa heldig at faa fat paa dette Dokument²⁾.

Det var selve den russiske Udenrigsminister, der gav slige Skildringer af Saldern! Hvor meget der var sandt deri, var det ikke den dansk-norske Regerings Sag at afgjøre, skjønt den med god Grund aldrig synes at have troet paa Beskyldningerne imod Saldern for at have arbejdet imod Mageskiftet³⁾. Men at Saldern havde en frygtelig Fjende i Ruslands vigtigste Statsmand, og at denne vilde gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt, for at faa ham knust,

¹⁾ Uagtet nemlig disse Penge først skulde betales Fyrstinden, naar Mageskiftet var fuldbyrdet (jvfr. S. 88), havde Saldern i Decbr. 1767 faaet Christian VII til at give en kongelig Resolution om, at de skulde betales til ham, for at han saa kunde lade dem komme Fyrstinden ihænde. Det var disse Penge, man paastod, hun aldrig havde faaet. (Den kgl. Resol. af 8de Decbr. 1767 findes i Gehejmearchivet. Den viser, at Christian VII først havde givet mundtlig Ordre derom til Reventlow som første Deputeret i Rentekammeret, men at han og de andre Deputerede i dette Collegium androge paa en skriftlig Resolution.)

²⁾ Numsens Depescher af 17de og 20de August, 3die, 10de og 21de Septbr. 1773. Breve fra samme til Schack-Rathlou af 24de August, 24de Septbr. og 26de Oktbr. (Samlingen paa Ravnholt).

³⁾ Numsen, der var fuldstændig ude af sig selv over Alt, hvad han hørte om Saldern, var endog i nogen Tid i en meget grundet Skræk for, at Bernstorff, dels paa Grund af *la difficulté qu'il a de revenir sur le sujet de quelqu'un pour lequel il est prévenu*, dels paa Grund af, hvad Schimmelmänn vilde forestille ham, skulde være utilbøjelig til at tro om Saldern, at han var *aussi méchant qu'il l'est*. (Brev til Schack-Rathlou af 24de August).

derom kunde den ikke være i Tvivl. Desto mere forbausende synes det at være, at den ikke dristigere bød ham Spidsen i Præsidentsagen.

Men Sagen var, at uagtet Saldern havde spillet et dumdrigt Rænkespil i Petersborg og nu, medens han var i Holsten, havde givet sine Fjender i Rusland frit Spillerum imod sig, saa havde han dog endnu en saadan Magt i selve Petersborg, at det en Tidlang ingenlunde var sikkert, om Panin vilde kunne udrette Noget imod ham. Intriguekampen fra Vinteren var ved Sommertid brudt løs igjen ved det Petersborgske Hof; men medens det lykkedes Panin ved at støtte en ny Elsker hos Kejserinden at tilintetgjøre et Forsøg fra Gregorius Orlovs Side paa at naa frem igjen til Indflydelse, saa voldte Saldern ham en svær Dyst selv under sin Fraværelse i Holsten. Efterat Saldern havde ladet Tanken om en Medregents Stilling spille for Storfyrst Povls Øjne, var han bagefter bleven bange eller utilfreds med at denne ikke tilstrækkelig lydigt fulgte hans Raad, og han havde da været forvoven nok til at vende sig fra ham og derimod prøve paa at vinde Kejserindens Tillid¹⁾. Derved havde han rigtignok brudt med Storfyrsten, som siden hadede ham af Hjertens Grund; men det var lykkedes ham saaledes at drage Catharina II over paa sin Side og saaledes at ophidse hende imod Panin, at dennes Stilling en Tidlang var meget truet²⁾. Selv var Saldern endogsaa bleven op-

¹⁾ Depeche fra Numsen 10de Sepbr. 1773, jvfr. *La cour de la Russie il y a cent ans*. S. 277, og Raumer: *Europa 1763* — 83 III, 36.

²⁾ Numsens Depesche af 7de Septbr. Jvfr. den Skildring af Stillingen som findes i Hermann *Gesch. des russ. Staats*. V, 710-11, og endnu mere i et Par Breve fra den preussiske Gesandt i Petersborg Grev Solms til Asseburg i *Denkwürdigkeiten a. d. L. d. Freih. v. d. Asseburg* S. 429 ff. Navnlige Solms Brev

fordret af Kejserinden til at vende tilbage til Rusland, naar han var færdig med den holstenske Sag, og han havde lovet det paa det Vilkaar, at han kunde staa umiddelbart under hende og ikke blev anbragt i noget Collegium. Dette havde Kejserinden tilsagt ham ¹⁾.

Den dansk-norske Regering var ingenlunde uvidende om Kejserindens Velvilje imod Saldern, og uagtet den holdt sig saa nær til Panin som muligt, turde den dog ikke skjule for sig, at det godt kunde hændes, at Konflikten endte med Panins Fald. Endog denne selv kunde kun tilraade den at vise Forsigtighed imod Saldern, ja endog behandle ham med al mulig «Tillid» ²⁾. Det er derfor ikke forunderligt, at netop Hensynet til de «russiske Høfforhold» i Petersborg horte med til det, der bragte den dansk-norske Regering til i Præsidentsagen at rette sig efter Saldern.

I Sammenligning med det Røre, denne Sag havde vakt, vare de andre Bryderier, Saldern i disse Efteraarsmaanederne voldte Regeringen i Kjøbenhavn, af mindre Betydning. Som han ved Præsidentsagen havde søgt at skabe sig Yndest hos Standsfæller og den øvrige Befolkning i det hertugelige Holsten, saaledes i mange andre Sager. Han krævede, som han sagde, af Hensyn til Kejserinden, Opretholdelsen af de Fond, der vare anviste til «Akademiet» og «andre milde Stiftelser», han søgte at gjøre de Pensionsberettigedes Antal saa stort som muligt, idet han samtidig

af 11 Septbr. er mærkeligt. Deri skildres hele Salderns Færd i Rusland, saaledes som den blev fremstillet af Panins Parti.

¹⁾ Asseburg Denkwürdigkeiten S. 418—19, der ogsaa viser, at Catharina II i Efteraaret 1773 stadig i sine Breve til sin Veninde Madame Bjelke i Hamburg omtalte Saldern med den største Tillid.

²⁾ Numsens Depesche af 20de Aug.

antydede, at man vilde gjøre klogt i at henvende sig til ham. naar man ønskede en eller anden Fordel af den danske Styrelse inden Mageskiftet; han krævede Ret for de tidligere Medlemmer af det holstenske Gehejmeconseil til at nyde deres Pension udenfor Landet, og han blev vred over, at man ikke fra dansk Side af sig selv kunde falde paa at give hans gode Ven og Raadgiver Gehejmerraad E. Prangen Dannebrogordenen, ligesom han ogsaa krævede den samme Orden for sin Broder Christian Albrecht Saldern¹⁾.

Om Alt sligt saavel som om forskellige smaalige finansielle Spørgsmaal maatte Reventlow kjævles med ham. Mere end engang var han nærværende at fortvivle over de Scener, han maatte have med ham; han kunde, efter hvad han skrev, ikke sove om Natten, og Rygtet vidste da ogsaa faa Dage, forinden Mageskiftet fandt Sted, at fortælle, at Alt var brudt mellem ham og Saldern. Vel lykkedes det efter hans eget Sigende ham og Schimmelmänn, der jævnlig understøttede ham, at faa Saldern til at opgive «adskillige Fordringer, hvis Tilfredsstillelse vilde have oprørt alle Mennesker»; men ligesom Saldern i de fleste Spørgsmaal utvivsomt har sat sin Vilje igjennem, saaledes mente Reventlow ogsaa, at man maatte opfylde hans temmelig nærgaaende Ønske om Dannebrogordenen til hans Broder og Prangen. Denne sidste stod Saldern nær som faa, og han havde i sin Tid som Advokat «forsvaret Saldern i hin „cause fameuse“, som gav ham den Ide at rejse til Petersborg og der lægge Grunden til sin Storhed»²⁾.

¹⁾ født 1721, † 1816, Conferensraad.

²⁾ Brev fra Reventlow til Bernstorff af 24 Septbr. 1773. Der menes herved aabenbart den Westphalenske Sag, hvorom se S. 78. Reventlow har i en Række Breve til Bernstorff, der findes i

Alt dette synes vistnok at have været af mindre Betydning, men har dog Interesse, da det viser, hvorledes Saldern skulde blive sig selv lig og ende med i den sidste Forhandling, han forte, at være ligesaa ufordragelig som nogensinde tidligere. Og tillige er det et Vidnesbyrd om hans mærkelige Charakterfasthed. Der er ikke Spor til, at enten de voldsomme Angreb, han ved, at han er Gjenstand for i Petersborg, eller den Bitterhed, som hans Holdning maatte vække hos den Regering, hvis Undersaat han om faa Uger vilde blive, formaa at svække hans Selvfølelse og Haardnakkethed den ringeste Smule. Trodsende alle Fjender gennemfører han Mageskiftet, saaledes som det er hans Lyst.

Dertil hørte det imidlertid ikke blot jævnlig at fare op imod den dansk-norske Regering og dens Commissarius, men ogsaa efter Evne at hindre mulige Udbrud i Fremtiden af den gamle gottorpske Aand. Den var paa den Tid stærkt raadende, dels hos det svenske Hof, hvis Konge Gustav III inderlig gjerne havde fornyet de gamle gottorpske Stridigheder med Danmark, dels ved Hoffet i Eutin, hvor Fyrstbiskoppen Frederik August vistnok efter Mageskiftet vilde faa Oldenburg og Delmenhorst, som Storfyrst Povel vilde afstaa til ham, men hvor det dog var bekjendt, at det saakaldte «svenske Parti» havde stor Indflydelse. En nøje Forbindelse mellem det eutinske og det svenske Hof var saameget mere at vente, som et Giftermaal allerede var fastsat mellem Gustav III's Broder Carl af Södermanland og Frederik Augusts Datter Hedvig Elisabeth Charlotte. For det gottorpske Fjendskab fra Sveriges Konges Side

Udenrigsministeriets Archiv, givet Rapporter om sine Forhandlinger med Saldern.

kunde Saldern ingen Bom sætte. Eutin derimod laa indenfor hans Omraade, og her maatte da Fyrstbiskoppen den 13de December 1773, altsaa inden han endnu havde overtaget sine nye Hertugdømmer, underskrive en særdeles ydmyg Skrivelse til Catharina II, som var affattet efter Salderns Ordre. Deri maatte han højtidelig love paa den ene Side nøje at lade sin Politik rette sig efter, hvad der stemmede med Hs. kejserl. Højhed Storfyrstens Ønsker, og at instruere sine diplomatiske Udsendinge i Regensburg, Wien og Kjøbenhavn om aldrig at foretage Noget, »som kunde være Hs. kejserlige Højhed ubehageligt eller mistænkeligt.» Paa den anden Side maatte han love ikke blot »paa enhver Maade at tage Hensyn til det danske Hof, men ogsaa at gjøre sit yderste for at vinde og bevare den kongelig danske Protection; han maatte aldrig lade nogen fremmed Indflydelse, der ikke stemmede med Ruslands Tarv, komme til at gjøre sig gjældende hos ham, og han skulde, saasnart han havde tiltraadt Herredømmet over Oldenburg og Delmenhorst, sende en Diplomat til Kjøbenhavn og der »paa den mest sammelige Maade strax fra først af søge den kongelige Protection og ved denne »achtungsvolle» Demonstration øjeblikkelig søge at stifte oprigtig Enighed og god Forstaaelse.» I Overensstemmelse hermed lod Saldern et Par Maaneder efter Fyrstbiskoppens Minister Grev F. L. Holmer, tidligere Medlem af det hertugelig-holstenske Gehejmeconseil, og bekjendt for sit Had imod Danmark¹⁾ og deraf følgende Tilbøjelighed til at slutte sig til Gustav III,

¹⁾ Det var derfor næppe tilfældigt, at ved Mageskifteaktens Fuldbjyrdelse var Holmer ikke tilstede i Kiel, medens hans andre 3 Collegaer i Conseillet vare mødte. Sygdom blev angivet som Grund til hans Fraværelse (Kjøbenhavnske Tidender for 26 Novbr. 1773 Nr. 95).

skrive et Brev til Panin, hvori han lovede i sin hele Ministervirksomhed at rette sig efter, hvad der kunde stemme med Hds. kejserlige Majestæts og hendes ophøjede Søns Øjemed; ogsaa maatte han erklære, ingensinde at ville ophøre med at anerkjende den indlysende Sandhed, at Ruslands og Danmarks Beskyttelse var den eneste faste Støtte for det Fyrstehus, som han tjente ¹⁾.

Saldern skaanede, det er tydeligt, hverken Fyrsten eller hans Minister, og det har vist været med en egen Nydelse, han har ladet Holmer underskrive hint Brev. Den Holmerske Familie repræsenterede netop den modsatte Politik af den Saldernske, og det havde været under en Kamp imellem det Holmerske Parti og hans fordums Velynder Westphalen, at han selv tidligere var kommen i den Fare, der bragte ham til at rejse til Petersborg. Men som disse Skrivelser ere karakteristiske for ham ved det ydmyge Sprog, han tvinger de Paagjældende til at føre, saaledes vidne de ogsaa om den Omhu, hvormed han værner om, hvad der havde været hans vigtigste Livsgjerning, nemlig at gjøre Ende paa de gamle gottorpske Forviklinger. Det er de sidste politiske Aktstykker, han enten har forfattet eller havt væsenlig Del deri. Da de underskrevet, var allerede Mageskiftet fuldbjort.

Det fandt Sted den 16de November i Kiel. Som Storfyrstens Commissarius overdrog Saldern her det hertugelige Holsten til Reventlow som kongelig Commissarius, under Afholdelse af forskjellige Taler og visse Ceremonier, hvortil ogsaa hørte Overrækkelsen af en Græstov og en lille Kvist. Derpaa fulgte en ligeledes højtidelig Hyldingsakt, Oplæsning

¹⁾ 28de Febr. 1774. Begge Skrivelser findes i Afskrift i Udenrigsministeriets Archiv.

af kongelige Tilsagn om, at Undersaatternes tidligere Privilegier vilde blive opretholdte o. s. v.¹⁾. Alt gik roligt og heldigt af; Militæret maatte pligtskyldigst raabe Leve for Kongen af Danmark²⁾, men Befolkningen forholdt sig tavs. Ogsaa var det kjendeligt, at Stemningen i Kiel i den nærmest paafølgende Tid ingeniende var den bedste; fra Studenternes Side kom det endog til en Demonstration, som gjorde, at man udviste Ophavsmanden dertil af Landet og satte nogle andre Studenter i Universitetets Carcer³⁾. Det kan vel overhovedet være Tvivl underkastet, om det gamle gottorpske Had imod Danmark nogensinde forsvandt i Kiel og hos de gamle gottorpsksindede Adels- og Embedsmandsfamilier. Og mon ikke netop denne overleverede Uvilje har været en Støtte for de Stemninger imod Danmark, der saa stærkt have vist sig i Holsten i dette Aarhundrede?

Efter at Overdragelsen havde fundet Sted i Kiel, rejste Commissærerne til Oldenburg, hvor da den tilsvarende Akt fandt Sted med lignende Ceremonier den 10de December. 4 Dage efter fuldbagte Saldern sit sidste offentlige Hverv ved at overdrage Oldenburg og Delmenhorst til Fyrstbiskoppen af Lübeck Frederik August.

Samme Dag, den højtidelige Overdragelse af det hertugelige Holsten havde fundet Sted, havde Saldern tilskrevet Christian VII et Brev i Anledning af denne Begivenhed, og i den vante Frasestil tolket sin Glæde over herved at være bleven Hs. Maj^{tes} Undersaat. Men samme Dag modtog han ogsaa Resten af de 100000 Rdlr., som vare blevne ham tilsagte, naar Mageskiftet var blevet fuld-

¹⁾ Se Eggers: Denkwürdigkeiten aus dem Leben des Grafen A. P. v. Bernstorff S. 61 f.

²⁾ Kjøbenhavnske Tidender anf. St.

³⁾ Brev fra Reventlow til Bernstorff af 11te Dec. 1773.

byrdet. Tyve tusind Rigsdaler deraf havde han, som vi have set, modtaget i Begyndelsen af 1772; nu udbetaltes ham de andre 80000. Fra 1ste Januar 1774 begyndte han desuden at faa sin forhøjede Pension.

Hvad vilde Saldern foretage sig, da hans vigtigste Gjerning var udrettet. Efterat Bernstorff havde faaet Pladsen som Chef for det tyske Cancelli, var der ingen Stilling i den dansk-norske Stat, som han kunde vente at faa. Han havde Valget imellem enten at trække sig tilbage paa sine Godser i Holsten eller paany prøve paa at spille en Rolle i Petersborg. Umættelig som han var efter Virksomhed og efter at udøve Indflydelse, stod hans Hu sikkert nærmest til det sidste, selv om han vidste, at han havde mægtige russiske Modstandere. Det hed sig baade i Rusland og i Danmark, at han tænkte derpaa; men nu besluttede hans Fjender i Petersborg for enhver Pris at hindre hans Komme. Det var, som vi have set, Catharina II's personlige Tillid, der hidtil havde styrket ham. Hvormeget Panin, Storfyrst Povel og hans andre Fjender end i Efteraaret 1773 havde raset over hans forbryderske Færd, havde Ingen af dem vovet at fremkomme med Beskyldninger imod ham for selve Catharina II. Det var kun Frygten for hans Tilbagekomst, der i Februar 1774 omsider bragte Storfyrsten til at tage Mod til sig og bekjende for Moderen, hvorledes Saldern havde faaet ham til at nære den højforræderske Plan at gjøre sig til hendes Medregent.

Da Isen saaledes var brudt og Catharinas Forbitrelse vakt mod Saldern¹⁾, kom de andre Beskyldninger frem,

¹⁾ Jvfr. Side

²⁾ Hos Raumer Europa 1763—83 III, 35 indberetter den engelske Gesandt, at Catharina II var bleven saa forbitret, *•dass sie erklärte, man solle den Nichtswürdigen mit gebundenen Armen und Beinen zu ihr bringen.*

navnlig om hans Pengebedragerier, og det lykkedes at faa Kejserinden i Fyr og Flamme imod ham. I sin Forbitrelse krævede hun nøjere Oplysninger om hans Bedragerier, og vilde have Numsen til at lade hende faa «en nøjagtig Fremstilling af den meget mistænkelige Holdning, Saldern havde udvist under sit Ophold i Kjøbenhavn 1767»¹⁾. Dette kunde Numsen ikke paatage sig, og det kom heller ikke videre til Forhandling derom. Anderledes derimod med det Pengebedrageri, hvorfor Saldern sigtedes, og som angik Kejserinden personlig. Det drejede sig nemlig om en Ordre, hun den 21de Novbr. 1771 skulde have givet til den Commission, der havde med Opgjørelsen af det gottorpske Huses Gjæld at gjøre, om at den skulde udbetale Saldern, som dengang var russisk Gesandt i Polen, 12000 Rdlr. Men denne Ordre havde Kejserinden i Virkeligheden aldrig givet; den var et Fabrikat af Saldern selv.

Allerede i Januar 1774 havde Panin, medens han smedede Vaaben imod sin Fjende, anmodet den dansk-norske Regering om at undersøge i de holstenske Archiver, hvorvidt man kunde skaffe de Aktstykker for en Dag, der oplyste dette Bedrageri. Det var en ubehagelig Sag at have med at gjøre, navnlig saa længe man endnu ikke vidste, hvorledes Kejserinden vilde stille sig til Saldern. Reventlow, som skulde skaffe Akterne frem, krympede sig meget derved, da Saldern havde mange Venner imellem de holstenske Embedsmænd, paa hvis Udnævnelse han havde udøvet stor Indflydelse; en Strid med Saldern kunde efter

¹⁾ Storfyrst Povel fortalte selv Numsen om sin Samtale med sin Moder i Anledning af disse Sager (Depesche fra Numsen af 15de Febr. 1774 Nr. 2). Jvfr. *La cour de la Russie il y a cent ans* 1725—63. S. 277, og Raumer anf. St. 35 ff.

Reventlows Ord let styrke Oppositionslysten i det Holstenske; og han mente, at man derved utvivlsomt vilde støde de to eneste Mænd fra sig, der af Princip ligesom Saldern vare Tilhængere af Mageskiftet, nemlig Gehejmeraad Prangen og Conferensraad Niemann. Saa farlig var imidlertid Sagen ikke, og uagtet Saldern havde været snild nok til i Forvejen at faa de originale Aktstykker, som beviste hans Bedragerier, ud af Archiverne, saa var der dog verificerede Copier, der kunde vidne imod ham¹⁾.

Til disse Skandaler kom nu saadanne Lavheder, som at han havde beholdt en med Diamanter og Catharina II's Navnechiffer prydet Daase, som han havde havt til Hverv at overrække en Dame fra Kejserinden²⁾. Uden at man derfor i Petersborg oppebiede endelige Oplysninger i Sagen om Forfalskningen af Kejserindens Ordre, fik Panin Ordre til at skrive et Brev til Saldern, hvori han blev opfordret til for Fremtiden at »tilbringe et roligt og tilbagetrukkent Liv;» Kejserinden og Storfyrsten vilde finde det *„très mauvais“*, om han vendte tilbage til Rusland, og han havde ufortøvet at tilbagesende den nylig nævnte Gulddaase³⁾.

Det var al den Straf, Saldern fik. Havde han været i Rusland, dengang Minen imod ham sprang, kunde let en Forvisning til Siberien eller en By i det østlige Rusland

¹⁾ Om denne Sag se Reventlows Breve til Bernstorff fra 4de Febr., 22de Febr., 14de Juni og 5te Juli 1774.

²⁾ Det er vistnok denne Sag, der forvansket kommer frem i Rulhière: *Histoire de l'anarchie de la Pologne* (Paris 1807) IV, S. 229. Her hedder det: *„Mr. de Kniphausen m'a dit, écrit Rulhière, que Saldern avait été chassé de Russie, pour avoir retenu à son profit un présent, que l'impératrice l'avait chargé de faire à la Pologne et un autre présent, que la Pologne l'avait chargé de faire à Repnin.“*

³⁾ Depescher fra Numsen af 25de Februar, 18de Marts og 17de Maj Nr. 2 1774.

være bleven hans Lod. Nu derimod vilde man ikke kunne komme ham tillivs undtagen igjennem en formelig Proces, og en saadan vilde efter al Sandsynlighed være bleven compromitterende for Andre, navnlig for Storfyrst Povel. Altsaa blev det ved den simple Unaade. Der var vel Tale om at han skulde have en formelig Afskedigelse i Unaade, og den blev ogsaa affattet, men er næppe nogensinde bleven afsendt. Kejserinden dømte i den Henseende rigtig, at hvis han skulde have en saadan, vilde det være nødvendigt at affatte den «i vanærende og fordømmende Udtryk» (*dans des termes diffamatoires et flétrissantes*), og at det vilde være stridende mod al Retfærdighed og Værdighed at underskrive et saadant Aktstykke uden at lade ham lide den Straf, han fortjente¹⁾. Men uagtet Saldern fik Lov til at blive i Ro i Holsten, var dog Kejserindens Unaade ham et Tordenslag, og han tabte ganske Ligevægten derved. I det mindste var det alt andet end værdigt, naar han besvarede Panins Meddelelse om Catharina II's Vrede ikke blot med en Skrivelse til hende og til Storfyrsten, hvorved han bad om sin Afsked, men naar han tillige takkede Panin for hans Højmodighed og bad ham om at vedblive at holde sin Haand over ham ved at hjælpe til, at Aktstykkerne om Afskeden kunde blive udstedte, og han derved vinde Sikkerhed for Resten af det Liv, han havde at henslæbe. Hvad Gulddaasen angik, da havde han glemt at aflevere den, da han rejste fra Peteesborg, men han sendte den hermed tilbage, idet han anbefalede sig til den Mands Godhed, der havde givet ham saamange Beviser derpaa²⁾!

¹⁾ Numsens Depescher fra Slutn. af 1774 og Beg. af 1775.

²⁾ Dette Salderns Svar lod Panin Numsen læse. Se dennes Depesche af 17de Maj 1774 Nr. 2.

Saldern, som havde været Polen en Svøbe, plaget den dansk-norske Regering ved sit bydende Væsen og sine Luner, holdt Panin og Storfyrst Povel i Skræk, var saaledes endt med at staa blottet som en Bedrager og med at maatte skrive et krybende Brev til sin værste Fjende.

Imidlertid skulde han ikke ende sine Dage «som en Tigger»; han kunde med sin Grevetitel, sine høje Ordener, sine mange Penge og den store aarlige Pension, han fik fra den dansk-norske Regering, trække sig tilbage til sit Gods Schierensee i Holsten. Han forsvinder nu af Historien. Paa Schierensee levede han til sin Død, mest sysselsat med Godsarbejder og navnlig storartede Haveanlæg. Nær ved den anselige Hovedbygning, som han opførte med stor Pragt, og som bar Indskriften „*non sibi sed posteris*“ (ikke for sig selv men for Efterkommerne) gjorde han en Høj, der bar Navnet Heeschenberg, til Midtpunkt for et Parkanlæg, som baade ved sin Ejendommelighed og Skjønhed blev regnet iblandt de mærkeligste, ikke blot i Holsten, men overhovedet i Nordtyskland. Smaa Huse, hvoraf hvert var indrettet til Bolig for en enkelt eller et Par enkelte Gjæster, laa spredte omkring i Parken; øverst paa Højen Heeschenberg havde han indrettet en Sommerbolig for sig selv, og her blev der om Søndagen holdt Gudstjeneste i en prægtig Sal, hvor der hang et Portræt af Catharina II ¹⁾.

¹⁾ Medens dette Portræt synes at vidne om, at Saldern har ønsket at vise, i hvor nøje et Forhold han havde staaet til Kejserinden, faar man Indtryk af et glødende Had fra hans Side imod hende igjennem et historisk Skrift, der gaar under hans Navn, nemlig: *Histoire de la vie de Pierre III* par Mr. de Saldern. Francf. a. M. 1802 (ogsaa paa Tysk 1800). Dette Skrift er udgivet efter hans Død af en Anonym, der i Forordet (S. IV) fortæller, at Saldern havde villet udarbejde det til hemmelig Underretning for Storfyrst Povel, men at Catharina II, da hun fik

Men ligesom Parkanlæget allevegne bar Vidnesbyrd om Salderns Smag og Pragtlyst, saaledes fortalte det ogsaa den Rejsende om, hvorledes han havde bestemt det til at yde ham Ro ovenpaa det stormfulde Liv, han havde ført. Ovenover Døren paa hans Sommerbolig paa Toppen af Heeschenberg læste man Ordet „*Tranquillitati*“ (Roligheden indviet); i Hvælvingen af et lille Kapel, han havde ladet bygge, stod: „*Quiem si quietus*“ (Ro, hvis Du selv er rolig),

dette at vide, havde kaldt Saldern tilbage til Petersborg; han, der vidste, hvilken Skjæbne der ventede ham, havde da foretrukket at nedsætte sig i Tyskland, hvor hans Papirer senere vare komne i Udgiverens Hænder. Ligesom nu denne Fremstilling af Salderns Grund til at nedsætte sig i Tyskland er saa usand som vel muligt, saaledes er det uheldigt, at man kun har en anonym Udgivers Vidnesbyrd for, at dette Skrift, der er den voldsomste Philippica imod Catharina II, virkelig skulde være af Saldern. En nærmere Undersøgelse herover vedkommer ikke nærværende Afhandling; men jeg kan dog ikke andet end gjøre opmærksom paa det Forbavsende i at Saldern, hvis han virkelig er Forfatteren, har kunnet ikke blot nævne Rantzau Ascheberg som en af de vigtigste Deltagere i Sammensværgelsen imod Peter III, men endogsaa ladet ham være dansk Ambassadeur paa den Tid i Petersborg, og ladet ham handle efter en formelig Instrux fra dansk Side, idet Danmark skulde ønske Kejserens Fald for at undgaa at miste Slesvig (S. 65, 115 og 116). For det første er det vanskeligt at forstaa en saadan Iver fra Danmarks Side, da efter Forfatterens eget Sigende (S. 54) Peter III var fredelskende og (mirabile dictu) kun nødig vilde gribe til Vaaben imod den danske Konge, der var hans Families Chef, men derimod langt hellere vilde vælge venskabelige Underhandlingers Vej. Men endnu vanskeligere er det at begribe, hvorledes Saldern skulde kunne nævne Rantzau som dansk Ambassadeur 1762 i Petersborg, hvor han selv netop opholdt sig paa den Tid, Rantzau var her i Foraaret 1762. Ingen kunde bedre end Saldern vide, at Haxthausen dengang var dansk Gesandt og Rantzau uden noget officielt Hverv fra dansk Side; ja Saldern var selv bleven anmodet af Rantzau om at skaffe ham Pas, da han rejste fra Petersborg til Danzig 2 Maaneder førend Revolutionen fandt Sted i Petersborg (Se Danske Samlinger IV, 296). Lader det sig tænke, at Saldern kan have glemt alt dette?

og paa Væggene af det samme Kapel stod der tyske og latinske Indskrifter, som talte om at trække sig tilbage fra Verden, om alvorlig Selvprøvelse og stille Hengivelse i den Højestes Vilje.

Hvorvidt Salderns urolige, gennemverdslige Sjæl virkelig kom til Ro, kan Ingen sige. En gammel Gartner, der i mange Aar efter hans Død viste Haven til Rejsende, som ønskede at se den, fortalte gjerne om sin afdøde Herres Højmodighed og Gæmildhed, medens han kjærlig kastede et Dække over hans opfarende og hidsige Væsen. Saaledes var der her En, som bevarede hans Minde i Kjærlighed. Men Saldern kom dog selv til i fuldt Maal at mærke, hvor lidt han havde mægtet at knytte Folk nærmere til sig. Man trak sig efterhaanden tilbage fra ham som en Mand, der var i Unaade og havde et slet Rygte, og sine sidste Aar skal han have tilbragt saare ensomt, indtil han døde den 31te Oktober 1786 af en yderst smertefuld Sygdom.

Hans Parkanlæg er forlængst fuldstændig forfaldet, rimeligvis fordi det har været for kostbart til at kunne vedligeholdes af dem, der siden arvede hans Godser¹⁾. Allerede i 1816 stod det, Saldern havde grundet, som et sørgeligt, forfaldent Minde om ham²⁾. Og medens han visselig ikke skulde

¹⁾ Salderns eneste Datter døde ugift; hans Søn Carl Heinrich, der var Greve, Gehejmerraad og Amtmand i Kiel, Cronshagen og Bordschholm Amter, døde allerede 2 Aar efter Faderen uden at efterlade sig andre Børn end en Datter, Maria Sophia Charlotte. Denne giftede sig 1791 med Kammerherre og Landraad C. F. v. Brockdorff, og den ældste af hendes to Døtre med denne blev gift med en fransk Officer v. Mesmer, der da antog Navnet Mesmer-Saldern. En Hofjægermester Mesmer-Saldern ejede Schierensee og Annenhof, dengang Preussen og Østerrig bemægtigede sig Holsten og Slesvig i 1864.

²⁾ Om Salderns Anlæg ved Schierensee jvfr. Hirschfeld: *Theorie der Gartenkunst* II, 137 (Leipzig 1780), *Darstellungen*

glæde sig, om han kunde se, hvor lidet misundelsesværdigt et Navn han trods al sin Dygtighed og sit Talent har vundet i de forskjellige Lande, med hvilke han kom i Berøring, saa er det ogsaa gaaet anderledes, end han havde tænkt sig, med Virkningerne af den Gjerning, som han mere end nogen Anden havde bidraget til at føre igjennem. Med de gottorpske Stridigheder kom det vel til en Ende, men det er blevet en Arvetager af den Fyrstes Politik, i hvem han havde havt en bitter Modstander, som omsider har draget Fordelen af Traktaterne 1767 og 1773 ved at erobre Slesvig og Holsten.

Norddeutschlands von dem Domherrn v. Meyer (Hamburg 1816) S. 261 ff. og Schleswig-holsteinische Provinz-Berichte for 1797, 2det Hefte. Ludvig den 18des Gemalinde Marie Louise tilbragte i sin Landflygtighed en Sommer paa Heeschenberg (Meyer anf. St.). I 1794 blev dette Sted besøgt af den senere Statsminister Frederik Moltke (Hist. Tidsskrift IV, 2, S. 18).

Tillæg.

(Se Side 92 Note 1.)

In subsidium memoriæ.

Le Roi de Prusse commença son Discours par dire: faisons la Révue des Puissances de l'Europe — Autriche. Les finances sont en mauvais Etat, à 230 Millions de Dettes, est hors d'Etat de rien entreprendre. — Reponse de S(alder)n: Cela doit être vrai, puisque V. M. le dit, mais les troupes sont bonnes — Rep(onse): Je ne crains pas les Autrichiens. Leurs Generaux sont mécontents, ils sont payés moitié papier, moitié argent, et les troupes ainsi que les Officiers subalternes manquent de bonne Volonté et de Discipline. L'Empereur d'aujourd'hui est un P^{re} magnifique, il ne suivra pas aveuglement les Intentions de Sa Mère. Je sais de bonne part qu'il m'estime, et qu'il me sait bon gré de n'avoir pas voulu me charger de la Garantie du Toscane. Il hait en outre les françois, et quittera à la première occasion l'Alliance de la Maison de Bourbon. — Saldern: je doute cependant, Sire, qu'il oubliera si facilement la Silesie et tant que V. M. sera en Possession de ce Païs, je me persuade qu'Elle aura toujours dans Lui un Ennemi caché, malgré tout le dehors impônant — Le Roi. Les Autrichiens y penseront deux fois avant que de m'attaquer — Cela est vrai, Sire, mais ils s'y prépareront toujours et ne manqueront pas le Moment favorable, il y a cependant des Moyens, qui pourroient obliger les Autrichiens de n'y penser jamais — Et quels sont ils — C'est, Sire, d'établir de concert avec ma Souveraine Le Système du Nord, dont j'ai déjà eu l'honneur de lui parler dans ma première Audience — Le Roi, Tout cela Mr. est trop compliqué pour moi — Saldern: Oui, Sire, si Votre M^{te} ne songe qu'au Moment présent, mais un Souverain aussi grand et aussi éclairé

pensera aussi à la Posterité — Je suis assez occupé de mon regne. Que mes Successeurs fassent autant. L'Alliance Bourbonne dont il fit la Description, ne me causera point de Jalousie et qui voudra s'allier avec eux — Saldern: Les Puissances médiocres en force, et tous les P^{ces} d'Allemagne — Le Roi sousria et dit d'un ton moqueur en langue Allemande: kein Geld, keine Teutsche, et finit par dire: moi et la Russie nous pouvons nous moquer de tous — Saldern: Il est vrai que ma Souveraine et Votre M^{te} sont les Puissances les plus formidables dans le Nord, cependant S. M Imp^{le} jûge important pour le Bonheur de ses États de conserver soigneusement le Repos du Nord, et pour prévenir des troubles de réunir tout le Nord dans un Sistème independant des Puissances étrangères, sans faire aucun Examen de l'État de leurs Armées et finances — Le Roi: Tout cela n'est pas necessaire, il y a d'autres moyens pour conserver la Paix, comment voudriez Vous concilier tant des Interêts differents — Saldern: Les Interêts des P^{ces} se concilient aisement, quand il ne s'agit d'autre chose que de conserver le repos et la tranquillité, dont on jouit actuellement, mais au Moment d'une Necessité urgente toute Negotiation devient plus difficile — Le Roi: Cela est vrai, Mr., pour tous ceux qui ont besoin de mon Alliance et de celle de la Russie, car avoués pourtant que tous les autres ont besoin de nous.

Le Roi parla très mal et avec beaucoup de Mepris de l'Angleterre, de la foiblesse du Gouvernement actuel, de l'inconstance du Ministère, de l'Orgueil insupportable et de l'Avarice de la Nation, et dit tout bas à l'oreille de Saldern: Les Anglois sont des Miserables — Se moque de la Republique des Marchands, sur laquelle il n'y avait point de fond à faire. — Entretien sur la Pologne, dont la Russie souhaite qu'elle soit en état de remplir le vuide de la Maison d'Autriche vis à vis des Tures. — Il demande le quomodo, dit qu'il n'en voyoit pas la Possibilité et qu'il ne souffriroit point qu'on touchât à la Constitution du Gouvernement — parle de la Nou-

velle d'un Traité de Partage de la Bavière entre l'Autriche et la France, dont le C^t Solms vénoit de lui faire son Rapport. — Pour les Danois je comprends que Vous en pouvés faire tout ce que Vous voules, et de la Suède la même chose. Vous avés une Alliance avec la première. Mais il leur faut de l'Argent. Si vous pouvés faire agir les Anglois, pour leur en donner, Vous en tirérés parti; mais il faudra l'Ouvrage d'Hercule pour cela, car les Anglois, Mr., sont des ladres.

Pour ce qui est des Suédois il ne faut pas leur faire l'honneur de les compter parmi les Nations, ils sont trop avalis (? avilis), les gens sensés d'entre eux en conviennent. Le Roi est un benêt — Ma soeur est une causeuse, qui croit avoir de l'Esprit, femme au reste, et par conséquent légère, inconstante et changeante d'Avis à tout Moment.

Le Roi se tût, sans parler de la Saxe, sur quoi Saldern au Nom de l'Impératrice lui recommanda le bon Voisinage — Le Roi en colère, qu'il tacha pourtant de supprimer, répondit: Les Saxons sont des méchants, qu'on me laisse faire avec eux selon ma Convénance.

Demande sur l'Imp^{ce} — finit tout court par dire: Comme je Vous crois pressé, Monsieur, Je Vous souhaite un bon Voyage -- Le Rapport de Saldern n'est rien moins que favorable — les Expressions vives n'y sont point ménagées.

For Fuldstændigheds Skyld tilføjes, at Protokollen over de S. 99 ff. omhandlede Conferencer angaaende Mageskiftet er trykt i Nordalbingische Studien 6te Bind (Kiel 1861). S. 130 ff. Selve den originale Protokol findes i Udenrigsministeriets Archiv.
